

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

"Romance . . . you can lose yourself in." —*USA Today*

A
Wildstone
Novella

Wm
MORROW
IMPULSE

the
good luck
sister

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WEW YOEK TILAES EN ÇOK SATAN YAZAR

JILL SHALVIS

"Romantizm... içinde kendinizi kaybedebilirsiniz."-USX\
70c/ay

Th
G d L ck
S

A CHILDSTONE ROMAN

JILL SHALVIS

WILLIAM MORROW IMPULSE

An imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Bana Tilly ve Dylan'ın gitmesine izin veremeyeceklerini, onların hikayesine ihtiyaçları olduğunu yazan tüm harika Kayıp ve Bulunmuş Kardeşler okuyucuları için. Bu sizin için. . . XOXO, Jill

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10

Teşekkür
Yağmurlu Gün Dostlarına Duyuru
Yağmurlu Gün Dostları-Bölüm 1'den bir Alıntı Yazar
Hakkında
Ayrıca Jill Shalvis
tarafından Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Ücretsiz yetişkinlik denememi bitirdim ve artık ilgilenmiyorum, bu yüzden lütfen aboneliğimi iptal edin.

- "Tilly Adams'ın Günlüğünün Karışık Dosyaları "ndan

Tilly Adams veterinerin muayenehanesinde oturmuş, şok içinde doktora bakıyordu. "Tekrar söyler misin?"

Dr. Janet Lyons gülümsedi. "Bence Leo hasta numarası yaptı. Muhtemelen bugün işten eve gelmeyesin diye."

Tilly Leo'ya baktı. "Onun bir köpek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Üç kilo ağırlığındaki köpek ona gülümsüyordu. Yaklaşık bir ay önce onu bir sokak köşesinde, bir otobüs bankının altında saklanırken bulmuştu; ıslak, kirli, soğuk, aç ve keçeleşmişti. Dobby'nin Gremlin'le buluşması ve ihmal edilmiş, istismara uğramış bir Care Bear'a dönüşmüştü. Tilly etrafta bir yetişkin aradı ve sonra kendine yirmi beş yaşında kendisinin de yasal olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Sonra daha büyük bir yetişkin aradı ama görünürdeki tek yetişkin oydu.

Böylece küçük adamı alıp SPCA'ya getirmiş, SPCA da onun yaklaşık beş haftalık olduğunu, Maltipoo olabileceğini, yani Care Bear görünümünü doğal olarak aldığını söylemişti. Yetersiz besleniyordu ve uyuzdan muzdaripti. Ellerinden geleni yapacaklarını söylediler ve Tilly gitmek için döndü. İşte o zaman sonsuz bir kafes sırasından kendisine bakan tüm gözleri görmüştü ... ve Bakım Ayısının da yakında bir kafeste oturacağını fark etmişti. Sonra da ona sonsuza dek yaşayacağı bir yuva bulunana kadar ona bakmayı teklif ettiğini duymuştu.

Ona da bir tane bulmuşlardı. Tilly geçen hafta sonu, daha o sabah kafesinden kaçmasına, en sevdiği spor ayakkabılarını yemesine, en sevdiği yastığını parçalamasına ve sonra da yastığın içini boşaltmasına rağmen evlat edinme belgelerini imzalamıştı.

En büyük yıkıcılardan biriydi ve başka bir şey daha vardı. Ne kadar küçük olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kız kardeşi Quinn'in yirmi kiloluk kedisinin ve komşusunun yüz kiloluk siyah labradorunun peşinden aynı vahşi, korkusuz gustoyla gitti. Meğer küçük adamda kötü bir küçük adam sendromu varmış, adını da böyle kazanmış.

Leo, Napolyon'un kısaltması.

Ve şimdi Leo'nun etkileyici çiğneme becerilerine, kaçış sanatçısı becerilerine ve yatağına çıkma ve yine de kendi kakasına basmanın neden sinir bozucu olduğunu anlamama yeteneğine ek olarak, yeni bir becerisi vardı.

Hasta numarası yapmıştı.

Kendisiyle gurur duyan Leo ona gülümsedi. Gülümsedi. Bir saat önce öksürüyor, topallıyor ve her türlü tuhaf davranıyordu. Şimdi ise ona gülümsemeye devam ediyor, bir yandan da doktorla arasındaki açık köpek bisküvisi kutusuna anlamlı bakışlar gönderiyordu.

Dr. Lyons güldü ve ona bir tane verdi.

"Köpekler hasta numarası yapamaz," dedi Tilly, Leo bisküviyi bütün olarak içine çekip tüm kırıntıları aldığından emin olmak için yeri yalarken. "Yapabilirler mi?" Dr. Lyons onu kucağına aldı ve sevimli burnuna bir öpücük kondurdu.

"Seninki yaptı."

Tilly iç çekti. Bunun için çok erkendi. Geç saatlere kadar çılgınca bir gece geçirmişti. Yerel bar ve ızgara olan Whiskey River'da takılmamıştı. Arkadaşlarıyla bir kulübe gitmemişti. Yaklaşan grafik sanat sergisi için tasarımları üzerinde çalışmamıştı.

Hayır, ciddi bir stres alemindeydi - *Game of Thrones* maratonu. Saat ikiyi geçene kadar uyuyamamıştı ve alarmı Jon Snow'un başrolde olduğu harika bir rüyanın ortasında onu yarıda kesmişti.

Dr. Lyons Leo'yu teslim etti. Leo hemen Tilly'nin boynuna sarıldı ve Tilly'nin soğuk kalbi anında eriyerek ona sıkıca sarıldı. "İyi olduğuna emin misin? Öksürüyordu. Sonra tuhaf bir şekilde topalladı. Sonra da yemek yemedi."

"Ama gördüğüm kadarıyla bir kez bile öksürmedi. Topallamıyor da. Ve sen hızlı bir duş alırken tüm yiyeceklerinin ortadan kaybolduğunu söylemiştin." "Evet," dedi Tilly.

Dr. Lyons onun yetişmesini bekledi.

Tilly iç çekti. "Beni gerçekten kandırdı."

"Stüdyoda uzun saatler çalıştığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

Ayrıca Caro's Café'de fazladan vardiya alıyorsun. Ve şimdi de devlet üniversitesinde sanat dersleri veriyorsun. Bence Leo yalnız. Bugün onu işe götür ve neler olacağını gör."

"Bu benim ilk öğretmenlik günüm."

Veteriner gülümsedi. "Öğrencilerinizi sizin için ısıtacak."

Bu ya da ayakkabılarını yemek. Tilly içini çekti ve Leo'yu cüzdanı yerine geçen küçük taşıma çantasına koydu. Ofis ziyaretinin hesabını zaten yüklü olan kredi kartıyla ödedi ve arabasına bindi.

Wildstone, Pasifik Kıyısı ile şarap ülkesi arasında bir çanakta yer alan küçük bir Kaliforniya sahil ve çiftlik kasabasıydı. Burada büyümüş, meşe ağaçlarıyla kaplı tepelerde bisiklete binmeyi ya da okyanusun üzerindeki kayalıklarda saklanmayı okul ve sosyal faaliyetlere tercih eden vahşi bir çocuktü.

Tilly on beş yaşındayken vefat edene kadar annesi tarafından büyütölmüşü. Ablası Quinn onunla birlikte yaşamaya başlamış ve ebeveynlik görevlerini üstlenmişü.

Tilly pek de misafirperver değildi. Aslında, tam bir kabustu.

Çok orijinal olduğunu düşünmüşü, ama gerçek şu ki, klasik bir klişe olmuşü, sokağa çıkma yasağını görmezden gelmiş, gizlice dışarı çıkmış, arabayı "ödünç almış" ve sonra da kaza yapmışü ... ama bir şekilde Quinn'le birlikte beceriksizce yollarını bulmuşlardı.

Ve Tilly, çantasında yavru bir köpekle okula koşarken o anda ne kadar şüpheli görünse de, bir yetişkin olmaya devam etmişü.

Birkaç yıl önce üniversiteden mezun olduktan sonra Wildstone'a geri dönmüşü. Yerel sanat fuarlarında birkaç kez çalışmış, ancak bunlardan bir şey çıkmamış ve faturaları ödemek için öğretmenlik diplomasını almışü. Bunu yaparken bir şekilde, başını sokacak bir evi ve karnını doyuracak bir yemeğı olsun diye büyük sanatçı hayalinden vazgeçtiğini fark etmişü.

"İyi bir resim öğretmeni olacaksın," dedi kendi kendine ve Leo'ya baktı. "Değil mi?"

"Arf!"

Doğru. Bilgisini aktaracaktı. Memnun olacak. Olacaktı.

Halk üniversitesinin önüne park etti ve kalabalık yere baktı. Her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma burada olacak ve o günlerin her birinde üç ders verecekti. İçini çekerek kız kardeşine mesaj attı.

Nasılslın?

Quinn: Otuz aylık hamileyim, sence nasılım? Her iki saniyede bir işiyorum ve evi yiyorum. Leo'yu bırakırken neden burada değilsin?

Tilly: Bakıcılık teklifin için teşekkürler ama onu da yanımda getireceğim.

Quinn: Delirdin mi sen?

Tilly: Evet. Ve ayrıca suçlu hissediyorum. Evlat edinme belgelerini daha dün imzaladım. Onu birine vermek için çok erken.

Quinn: Şu haline bak, iyi bir köpek annesi oluyorsun. Sadece onun yumuşak kahverengi gözlerine doğrudan bakma. Güven bana, ne isterse yapman için seni zihninde birleştirecektir. Bu ölümcül bir kusur. İyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak.

Hiç şüphesiz. Arabadan indi ve sınıfına yöneldi, çantası bir omzundaydı, Leo'nun başı dışarıdaydı ve her adımında onunla birlikte zıplıyordu, dili mutlu bir şekilde etrafı seyrediyordu.

"Arf!" dedi heyecanlı bir havlamayla, neredeyse duyulamayacak kadar yüksek bir sesle.

Tilly onun coşkusunun bir kısmını yakalamaya çalıştı ve eşyalarını tutarak ilerlemeye devam etti.

İlklerin günü olacaktı. Haftanın ilk günü. Öğretmenliğin ilk günü. Öğretmenliğin ilk gününün verdiği gerginlikle kahvaltıyı atladığımız ilk gün.

Ve birkaç dakika sonra, Leo çantasında uyurken, öğrencilerinin, özellikle de önde ve ortada oturan çocuğun önünde dururken suskun kalmanın ilk günü.

Onu gördüğünde zaman durma noktasına geldi. Ciğerlerindeki nefes de öyle.

Bir şeyler görüyor olmalıydı. Stres kaynaklı, yorgunluk kaynaklı, şekersizlik kaynaklı ... Sebep her ne olursa olsun, portföyünün ön cebindeki gözlüklerini karıştırdı ve taktı. Gözlükleri burnuna doğru iterek bir kez daha baktı.

Ama hayır, hâlâ orada oturuyordu, geçmişinden gelen o istenmeyen patlama, karanlık gözleri onu içine çekiyordu, ifadesi kapüşonlu ve okunamazdı.

Kalbi hızla çarpmaya ve terlemeye başladı. iPad'ini çıkardı ve dün gece geç saatlerde eline geçtiğinden beri bakmaya fırsat bulamadığı sınıf listesine erişti. Listeye bir göz attı ve dondu kaldı.

Dylan Scott listedeydi. Onun sınıfına kayıt yaptırmış.

Bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. Ağzı hafifçe kıvrıldı ve konsantrasyonunu kaybetti. Hızlıca, topluluk önünde konuşma kaygısı için zihinsel olarak yaptığı hileleri gözden geçirdi. *Gözlerinin içine bakma. Sadece başlarının üzerinden bak. Gülümse. Nefes al. Tekrarla.*

Felç geçirme.

"Herkes merhaba," dedi hissettiğinden daha neşeli bir sesle. Çünkü hissettiği şey eve koşma, yorganının altına girme ve dönem bitene kadar orada kalma dürtüsüydü. Sinirleri midesinde çalkalanırken gülümsemeye zorladı. "Grafik Tasarım 101'e hoş geldiniz."

Birkaç mırıltı duydu. Çok az. Hâlâ ön sıradaki Dylan'ı görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor -ve fevkalade başarısız oluyordu- coşku seviyesinin düşüklüğüne canı sıkılmamaya çalıştı. Saatin sabahın sekizi olduğunu kendine hatırlattı. Ve pazartesiydi. Ayrıca bu ders seçmeliydi, yani insanlar grafik sanatını öğrenmekten heyecan duydukları için *değil*, dolgu malzemesi olarak alıyorlardı.

"Eğlenceli olacak," dedi olabildiğince neşeli bir şekilde, bir yandan da Dylan'ın karanlık, spekülâtif bakışları altında birazcık kıpırdanıyordu.

Neden saçına daha fazla özen göstermemiştir? Ve hatta biraz makyaj yapmış mıydı? Hatırlayamadı. "Gerçekten," dedi. "Söz veriyorum." Bir sonraki cümleyi düşünmeye çalıştı ama beyni tekrar ediyordu. Dylan. Dylan. . . "Özür dilerim," dedi sonunda ve doğrudan ona baktı. "Ama neden buradasın?"

Herkes onun kiminle konuştuğunu görebilmek için kırbaçlanma riskini göze aldı. Fısıldaşmalar ve birkaç gergin kıkırdama oldu.

Dylan zerre kadar rahatsız görünmüyordu. Kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı. "Grafik tasarım öğrenmek istiyorum," dedi.

Saçmalık. İlk tanıştıklarında adam on altı, kız on beş yaşındaydı ve adamın sanata dair tek bir fikri bile yoktu. Astronot olmak istiyordu.

Dünyaca ünlü bir sanatçı olmak istemiştir. Ama yanına bile yaklaşamamıştır. Şehir merkezindeki sanat galerisinde açacağı sergi için Quinn ve Mick'e yüklü miktarda bağışta bulundukları için teşekkür etmiştir. Ama acınacak bir serginin hiç olmamasından daha iyi olduğunu düşünmüştü.

Dylan'a gelince, gece geç saatlerde alkolün etkisiyle internette yaptığı ve ölüm tehdidi altında bile itiraf edemeyeceği birkaç aramadan onun deniz piyadesi olduğunu öğrenmişti. Kendisi için bir şeyler yapmıştı.

Ve yerinde yüzüyordu.

Kürsüdeyken telefonunda bir Twitter bildirimi yanıp söndü.

Birinci Gün, Öğretmen @TillyAdams sanat dersinde kendini kaybediyor.
Eğlenceli olacak. . .

Mükemmel. "Bize bir dakika izin verirsiniz," dedi sınıfa ve Dylan'a odanın kenarında onunla buluşmasını işaret etti.

Kolay, neredeyse hayvani bir zarafetle sandalyesinden kalktı ve ona doğru yöneldi, o ise anılarda boğulmamak için elinden geleni yaptı. Hâlâ uzun bacaklı ve sırık gibiydi ama her yeri dolgundu ve kızın şimdiye kadar gördüğü en seksi şey gibi görünüyordu. Ama cidden, kalbini kırdıktan ve ruhunu parçaladıktan sonra bunca zaman hiç temas kurmadan ortaya çıkması büyük cesaretti. Neyse ki artık saf bir genç kız değildi. Hayatını düzene sokmuştu. Tamamen. Yüzde yüz. Tamam, yüzde altmış beş.

"Ne tür bir oyun oynadığınızı bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama hiç komik değil. Bence gitmelisin."

"Oyun yok," dedi. "Herkes gibi ben de bu derse kayıtlıyım." Ve bununla birlikte yerine geri döndü.

Etrafına bakındı, odanın garipliğini hissetti. Bunu o yaptı. Tam bir aptaldı. Kurtulmak, onu tamamen görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Gururu bunu emrediyordu. Tüm öfkesini, incinmişliğini, kafa karışıklığını ve katlanması en zor olan ihaneti sekiz yıl önce derinlere itmişti ve hiçbir şey buna ulaşamazdı. Hiçbir şey.

Sınıfla birlikte müfredatı gözden geçirmeye başladığında, büyük sanat odasında dolaşarak onlara yakın zamanda aldıkları bir hibe sayesinde parmaklarının ucunda olan çok çeşitli ekipmanları gösterdi. Yirmi istasyonda büyük monitörler vardı, ancak 3D yazıcı onun favorisiydi ve öğrencilere yaklaşan bir 3D projenin bir parçası olarak yazıcıyı nasıl kullanabileceklerini göstererek hızlıca bazı bloklar çizdi. Blokların üzerine B-I-T-E M-E harflerini yerleştirdi, ne yaptığını fark etti ve yazdır tuşuna basmadan önce harfleri karıştırdı.

Ama görünüşe göre zamanında değil, çünkü bloklar mükemmel bir düzen içinde çıktı. "Şey," dedi. "Bugün Pazartesi, değil mi?"

Sınıf gülmekten kırılıyordu ve Dylan'a gizlice bir bakış attı. Dylan kaşlarını kaldırdı.

Saate baktı. On dakika geçmişti. Kırk dakika daha vardı.

Zil nihayet çaldığında ve tüm öğrenciler odadan çıkmaya başladığında, Dylan'ın gidişini izlemek istememek için arkasını döndü.

Pislik herif.

Eşyalarını çantasına geri koymakla meşguldü ve Leo'yu kontrol etti. Küçük adam çok tatlı bir şekilde esnedi ve uykulu bir şekilde ona gülümseyerek kalbini eritti. Onu kucağına alıp kendine doğru çekti ve burnuna bir öpücük kondurdu. O da gülümsedi ve ...

. . . Sıcak bir akışla serbest bıraktı. Gövdesinden aşağı damlamadan önce göğsünde biriktiğini hissetti. Nefesini içine çekerek, bir iç çekişle yavruyu kendisinden uzaklaştırdı.

Küçük patilerini havada çevirerek ona geri dönmeye çalışırken, o aldatıcı derecede sevimli yüzünde bir gülümseme vardı.

"Tamam," dedi. "Bunun tamamen benim hatam olduğunu kabul etmeye hazırım. Bu *bir número dos* durumuna dönüşmeden önce seni dışarı çıkaralım." Gitmek için döndü ve Dylan'la yüz yüze geldi. "*Lanet olsun.*"

Onun selamına eğlenmiş gibi baktı. Bakışları onun üzerinde gezindi, yavru köpeğe takıldı ve Tilly'ye küçük bir gülümseme verdi. "Sevimli," dedi ve Leo'yu sevmek için elini uzattı.

Küçük dişlerini gösterip vahşi bir hırıltı çıkardı.

Tamam, hırıltısı vahşi değildi, ince ve titrekti, sanki nasıl hırlayacağından tam olarak emin değilmiş gibiydi ama ciddi olduğunu göstermek için dişlerini gösterdi. Tilly o kadar şaşırmıştı ki irkilerek bir kahkaha attı. Belli ki duygularını yavru köpeğe yansıtmıştı. "Aferin oğlum," dedi. Çantasını omuzladı ve portföyünü kaptı, çenesini havaya kaldırdı ve uzaklaşmaya başladı.

"Merhaba bile demeyecek misin?" Dylan ona karşılık verdi.

Bu ses yüzünden bir an için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bir zamanlar, o seksi, hırçın ses onu olduğu yerde durdurabilirdi. Trajik bir şekilde zor geçen çocukluğu sayesinde onun içinde şeytanlar olduğunu hep biliyordu. Ama her zaman onlarla birlikte savaşacaklarını düşünmüştü.

Bu konuda yalan söylemişti. Pek çok şey hakkında yalan söylemişti. "Senin için *farklı* bir kelimem var," dedi. "*Elveda.*" Gömleğinden ve pantolonunun paçalarından köpek yavrusu çışı damlarken yapabildiği kadar asaletle, bir zamanlar ona yaptığı gibi yaptı. Yürüyüp gitti.

Bölüm 2

"Tüm çocukluk anıları arasında en sevdiği, hiç fatura ödemek zorunda kalmamaktı."

- "Tilly Adams'ın Günlüğünün Karışık Dosyaları "ndan

On yıl önce:

Tilly içini çekti ve bir süre daha dönüp durdu, penceresine aniden bir taş çarpınca durdu. O daha ayağa kalkamadan pencere açıldı ve Dylan'ın uzun, sırık gibi vücudu içeri girdi.

Dünyadaki en iyi arkadaşının dudağı şişmiş ve gözü morarmıştı. "Sana bunu kilitli tutmanı söylemiştim," dedi. Çok kızgındı.

Ve acı.

Tilly, şerefsiz babası onu her dövdüğünde yaptığı gibi, onunla ilgilenmek için onu yatağına çekti. Yüzünü avuçladı, bu sefer ona ne yapıldığını görünce gözleri doldu. "Onu öldürmek istiyorum," diye fısıldadı.

"Şşşt," dedi ve gözlerini kapattı. "Eğer anneme bir daha dokunursa, onu kendim öldürürüm."

Onun için duyduğu korku bacaklarının titremesine neden oldu. Babası Dylan ve annesiyle birlikte yaşamıyordu, birkaç yıl önce evden atılmıştı ve şimdi Paso Robles'ta Wildstone'un iki kasaba ötesinde yaşıyordu. Ne zaman "ziyarete" gelse -yani Dylan'ın annesinden para çalsa- Dylan onun dikkatini annesinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Cesur. Ve korkutucu.

Tilly ayağa kalktı ve parmak uçlarında mutfığa gidip bir buz torbası aldı, sonra bir daha düşündü ve odasına dönmeden önce fıstık ezmesi ve jöle de aldı.

Dylan hareket etmemiştir.

Ondan bir yaş büyüktü, bir sınıf ilerideydi ve yaşam deneyimleri söz konusu olduğunda farklı bir gezegende idi. Hızlı bir kalabalıkla koşuyordu ve kızın onlarla takılmasına izin vermiyordu.

"İyi bir hayat için hâlâ bir şansın var," derdi her sorduğunda. "Bunu senin için mahvetmeyeceğim."

Yatakta bağdaş kurarak adamın yanına oturdu ve buz torbasını nazikçe gözünün üzerine koydu.

Adam tıslayarak nefes aldı ve kadın bir elini göğsüne koydu. Adam hareketsiz kaldı ama kalbinin düzenli atışı ona güven verdi. Ve başka bir şey, kendi küçük sırrı olan bir şey.

Ne zaman ona bu şekilde yakın olsa, kendini sıcak hissediyordu. Hatta sıcak. Ve sıkıydı, sanki teni büzülmüştü ve vücudu içine sığmıyordu.

Ona duyduğu bu büyük aşktan nefret ederek içini çekti. Eğer öğrenirse, hayatından çıkar giderdi, bu yüzden lanet olası aşkını kendine sakladı. "Aç mısın?"

Gözleri hâlâ kapalıydı, dudakları kıvrılmıştı. "Her zaman."

Biraz güldü. Bu bir yalan değildi, adam gerçekten de her zaman açlık çekiyordu, sanki içi boştu ve hiçbir şey onu dolduramıyordu.

Dylan'ın karşısındaki komodinin üzerinde duran kraker paketine uzandı. Kolu Dylan'ın koluna değdi ve vücudunda bir karıncalanma hissetti. "Al," dedi ve krakeri önce fıstık ezmesine, sonra da jöleye batırıp ona uzattı.

Gözlerini açtı ve sonra gülümsedi. "Akşam yemeği için PB ve J." "Daha iyi bir şey var mı?"

"Hayır." Adam, kadının başka bir yerinin de incinmiş olabileceğinden endişelenmesine neden olacak kadar yavaşça doğruldu ama kadının yüzündeki ifadeyi görünce gözleri karardı. "Yapma," dedi ve krakeri alıp hepsini ağzına attı.

"Ama-"

"Bundan bahsetmiyorum, Tee."

İkisi de doyana kadar krakerleri fıstık ezmesi ve jöleye batırdılar. Aslında, kız hemen doydı, ama o da doyana kadar durmasını istemedi, bu yüzden tamamen aşırı yedi.

Sonra da kotunun üst düğmesini açmak zorunda kaldı.

Sonra Dylan onu tekrar yatağa çekti ve gözlerini kapattı. Olmayı tercih edeceği başka bir yer düşünemediğini düşündü. Büyüyüp hâlâ bunu yapmalarını, hâlâ böyle olmalarını istiyordu. O bir sanatçı olacaktı ve o da "Dylan?" diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

"Yaşlandığında ne olmak istiyorsun?" "Canlı."

Kalbi sıkışmıştı. "Yani bir iş olarak."

Adam onun elini sıktı. "Önemli değil," dedi biraz donuk bir sesle.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kendini dışarıda göremiyordu ve bu onu o kadar üzdü ki uzun bir süre konuşamadı.

Sanki onun moralini bozduğunu biliyormuş gibi kendini toparladı ve konuyu değiştirdi. "Biyoloji ödevini bitirdin mi?"

"Şışt," dedi. "Uyuyorum." "Tee."

"Yarın bana yardım edebilirsin," diye mırıldandı usulca, kendini ona bırakarak rahatladı, bilerek yorgun olduğunu düşünmesine izin verdi.

Gerginliğin sonunda onu terk ettiğini ve uykuya daldığını hissetti. Ancak o zaman gözlerinin kapanmasına izin verdi. Rahattı ve bundan heyecan duyması gerekirdi çünkü o yatağındayken hiç bu kadar iyi uyumamıştı. Ama onun için duyduğu endişe, o uykuya daldıktan sonra bile onu uyanık tutmaya devam etti.

Çarşamba günü Dylan grafik sanatlarının ikinci gününe erkenden gitti, bu kez Tilly'yi otoparkta bekliyordu. Dünden sonra, onu diğer insanların önünde şaşırtmanın taktiksel bir hata olduğunu fark etmişti. O sırada, onu halka açık bir yerde görmenin onun için daha kolay olabileceğini düşünmüştü. Hayır, bu bir yalandı. Kendini korumaya çalışıyordu.

Yanılmıştı.

Uzun zamandır, bir gün hatalarının onu yakalayacağını ve bedelini ödeyeceğinin farkındaydı. O kadar çok hata yapmıştı ki, canının yanacağını da biliyordu.

Acı, büyürken onun için bir yaşam biçimiydi, bu yüzden şimdi değişmesi için bir neden yoktu, ama bu acı farklıydı çünkü başkasında, Tilly'de, iyi günde kötü günde yanında olan tek kişide neden olduğu acıydı.

O günlerde çok fazla zayıflık vardı.

Tilly otoparka girip park ettikten sonra arabasından inip onu gördüğünde, ona verdiği acının gergin vücudunun her çizgisine kazındığını görebiliyordu. İri bebek mavisi gözleri ve içindeki tüm duygular onu parçalara ayırdı.

Onu rahat bırakmalıydı. Belki de bu sözler mezar taşında yazacaktı ama şimdilik bu işin sonunu görmek zorundaydı.

Başını sallayarak eşyalarını topladı ve kampüse doğru yola koyuldu. Onu durdurmak için elini uzattı ve çantasındaki küçük köpek çığına döndü. "Arf, arf, arf, ARF!"

"Leo," diye uyardı Tilly. "Dur."

"Arf, arf, arf, ARF!"

Buna bir diş gösterisi de eşlik ettiği için Dylan elini geri çekti, köpekler onu sevdiği için şaşırılmıştı. "Tilly-"

"Hayır," dedi ve sonra sanki her şeyi içinde tutuyormuş gibi, yüzüne doğru dönerken kelimeler bir gelgit dalgası gibi patladı. "Yani mezuniyetten sonra bir anda ortadan kayboldun! Düşünmeye gittiğini söyledin, bu da geri döneceğini ima ediyordu. Geri dönmedin Dylan, geri dönmenin tam tersi olan orduya katıldın!"

Karanlık bakışlarını onunkilerden hiç ayırmadı. "Biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Sen benim en iyi arkadaşım ve hayatımın aşkıydın ve arkana bile bakmadın. Tam bir pisliksin."

"Biliyorum," diye tekrarladı. "Ve dersine girerek seni zor durumda bırakmak istemedim. Ben sadece ..."

"Ne?"

"Seni görmek istedim."

Ona inanmamış gibi başını salladı, onu suçlayamazdı. "Dersi bırak," dedi. "Konuşacak başka bir şeyimiz yok."

Yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu biliyordu. Onu görmeye gelmemeliydi ama artık öngörülebilir bir gelecek için şehre dönmüştü ve bunu kendisinden başka kimsenin duymasını istememişti. Kızının devlet üniversitesinde resim öğretmenini olduğunu öğrendiğinde çok gururlanmıştı. Sanat her zaman onun hayalimdi ve bunu kendisi için gerçekleştiriyordu. Ama hiçbir internet araştırması ona her şeyden çok bilmesi gereken tek şeyi söyleyemezdi. Mutlu muydu? Bu yüzden onu kendi ortamında görmeye gelmeliydi. "İş nasıl gidiyor?" dedi. "Oldukça harika bir grafik sanatçısı olduğunu duydum. İki arkadaşımın birlikte bir helikopter turu şirketi kuruyorum. Wildstone Hava Turları. Bir logoya ihtiyacımız var."

Kadın arkasını döndü.

"Ben ödüyorum,"
dedi.

Kadın dondu kaldı ve sonra yavaşça ona döndü. Ve tıpkı dün onu ilk gördüğünde olduğu gibi, karnına yumruk yemiş gibiydi.

Lisedeyken sıskaydı, tamamen siyah giyinmeyi tercih ederdi ve buna uygun bir tavrı vardı.

Artık bir deri bir kemik değildi, doğru yerlerini doldurmuştu. Hiçbir yerinde zerre kadar siyah yoktu ama tavrı hâlâ oradaydı ve gülümseme isteği uyandırıyordu.

"Bana gülmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu inanmayarak.

"Buna cüret edemem. İşle ilgileniyor musun?"

"Kızgınlım, aptal değilim," dedi. "Bunu düşüneceğim."

"Top senin sahandadır."

Başını salladı ve ... uzaklaşmadı.

Bu anı kalıcı kılmak için gülünç derecede hevesli bir şekilde bir adım daha yaklaştı ve bir gözünü köpekten ayırmadı. "Hırçın bekçi köpeği," dedi. "Tamamı kaç kilo?"

"Altı pound."

Dylan ona baktı. "Sen öyle diyorsan." Tilly'nin gözlerinin içine baktı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Öyle mi?"

"Evet. Çok."

Başını salladı ve arkasını döndü. "Ben şimdi gidiyorum. Beni arama diyeceğim ama zaten aramayacağın için boşuna nefes tüketmiş olurum."

Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

Bu da yüzündeki paslı gülümsemeyi açıklamıyordu.

O öğleden sonra Dylan, Wildstone'un hemen dışındaki küçük havaalanının hangarının ortasında durmuş, yeni büyük tabelaya bakıyordu: WILDSTONE HAVA TURLARI. Sadece ona ve önündeki iki helikoptere bakmak bile göğsüne alışık olmadığı bir duygunun yerleşmesine neden olmuştu. *Geçici bir heyecan*. Belirsizdi, çünkü umut ve neşe gibi şeyler onun hayatında nadir bulunan şeylerdi.

"Başardık dostum," dedi Penn, yanına gelip sırtını sıvazlayarak. "Acemi birliğinin berbatlığından Afganistan'ın berbatlığına ve Güney Amerika'nın berbatlığına kadar, her zaman istediğimiz gibi kendi kendimizin patronu olmak için kendimizi hendeklerden çıkardık."

"Evet." Dylan başını salladı. "İnanması zor."

"Hayır, inanması zor olan şey hayatlarımızın nihayet yeniden bizim olacağı. Gerçekten de bir nebze olsun normale dönebiliriz."

Dylan gülmek zorunda kaldı. Ailesini döverek strese sokan sarhoş bir babayla büyümüştü. Penn babasının ve annesinin o küçükken onu terk ettiğini bilmiyordu. "İkimiz de normal olmak hakkında ne biliyoruz ki?"

Penn omuz silkerek, "İyi bir noktaya değindin," dedi. "Ama denemek eğlenceli olacak, değil mi?" Sırıttı. "Önce ne yapacağımı biliyor musun?"

"Sevişmek mi?" Ric, üçüncü silahşörleri, hangara doğru

ilerledi. "Evet!" Penn söyledi. "*Bu*. Çok uzun zaman oldu."

"Bir hafta oldu," dedi Dylan kuru bir sesle. "Yeni evimizin duvarları çok ince ve senin adını çok sevdi."

Penn sıırıttı. "Sadece kıskanıyorsun çünkü son zamanlarda adını haykıran biri olmadı..." Ric'e baktı. "Tanrım, bizim oğlan en son ne zaman bir şeyler aldı?"

"Kesinlikle zamanı geldi," dedi Ric.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Dylan. Eğer bu işi başaracaklarsa olmazdı. O hem pilot hem de işletme müdürüydü. Penn iki numaralı pilot ve tüm satış departmanıydı - adam bir rahibeye bile genelev satabilirdi. Ric para adamıydı. Paranın içinden geliyordu ve boku altına çevirme eğilimindeydi. Ric'in bir bağlantısı aracılığıyla anlaşma yaptıkları bu hangarın kira kontratını birlikte ellerinde tutuyorlardı. Anlaşma derken çalmayı kastediyordu. İlgilenen çok sayıda yeni müşteri vardı. Yerel şarap imalathaneleri için turlar düzenlemek. Sahillerde turist trafiği. Ve Santa Barbara, Los Angeles ve San Francisco'dan yüksek profilli müşterilerin taksiyle gidip gelmesi.

Bunun sadece yarısı gerçekleşseydi, gerçekten başarabilirlerdi. Penn,

"Adil seks için her zaman zaman vardır," dedi.

"Ya da daha adil seks değil," dedi Ric. Son erkek arkadaşıyla uzun süredir devam eden ilişkisini onu aldattığı için yaklaşık altı ay önce bitirmiş ve nihayet bunalımdan çıkmıştı.

"Hayır," dedi Dylan. "Önce iş. Gitmemiz gerek-" Hangara başka biri girince sözünü yarıda kesti.

Üçü birlikte döndü ve beton zemin üzerinde tıkırdayan topuklu ayakkabıların sesine şaşırdılar. Kadınsı adımlar. Batmakta olan güneşin kapı aralığına vurması, kıvrımlı bir figürün ötesini görmeyi zorlaştırıyordu ve . . . tasmalı küçük bir fare. Dur bakalım. Fare değil.

Bir gremlin.

Tilly'nin

gremlini.

"Affedersiniz," dedi gözlerini siper ederek, belli ki onları kendisinden daha net göremiyordu. "Dylan Scott'ı arıyorum."

Ric ve Penn aynı anda Dylan'ın yanlarına dirsek attılar, sanki kendi adının farkında değilmiş gibi. Onlara başını sallayarak gölgeden çıkıp öne doğru bir adım attı.

Köpeği fare onu görünce havlamaya başladı. İç çekerek hayvanın yanına çömeldi ve gözlerinin içine baktı. "Bunu her seferinde yapacak mıyız?"

"Arf, arf, *ARF!*"

Evet, öyleydiler. Yumruğunu uzattı. Yavru onu kokladı ve bunu bir barış teklifi olarak kabul etmiş görünüyordu. Sessizlikten rahatlayan Dylan ayağa kalktı ve Tilly'ye baktı.

Birdenbire daha az düşmanca görünmeye başladığını düşündü. Ama bu hüsnükuruntu da olabilirdi. "Hey," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Wildstone Air Tours'u araştırdım ve bu adresi buldum. Sizinle konuşmak istedim." Gözleri hemen arkasındaki iki adama kaydı ve sesini alçalttı.

"Sadece iş için."

"Anladım," dedi, alabileceği her şeyi almaya hazırdı. Şimdilik.

Penn Dylan'ın yanına gelerek kolunu boynuna doladı. "Oğlumuzun memleketinde bir kadın sakladığını umuyorduk. Ama iş daha da iyi."

"Memleketinde saklanmış bir kadın" deyince Tilly gözlerini Dylan'a dikti.

Penn'e başını sallayarak doğrudan Tilly ile konuştu. "Bu salak aslında ortaklarımdan biri. Penn." Ric'i işaret etti. "Ric de bir başka ortağımız ve CFO'muz." Adamlara baktı. "Bu da Tilly Adams."

İki adam da onun adını duyunca kaşlarını kaldırdı. Tüm hikâyeyi bilecek kadar uzun süredir birlikteydiler ama neyse ki Penn çenesini kapalı tuttu. İkisi de Tilly'nin elini sıktı.

Penn ona, "Eğer bu adam sana sorun çıkarırsa," dedi, "bana haber vermeyi unutma."

Güldü ama onlar gittikten sonra ciddileşti. Öğretmen kıyafetlerini çıkarıp hafif, bol bir askılı bluz giymiş, üzerine de dar kotlar geçirmişti.

Bir eldiven gibi. Bir çift kama sandalet eklemişti, bu da ona beş iki santimlik gövdesinde birkaç santim daha kazandırmıştı, ekstra güvene ihtiyacı olduğunu hissettiğinde yaptığı bir şey olduğunu biliyordu.

Ona karşı böyle hissetmesi kendi suçuydu. "Beni gezdirir misin?" diye sordu.

"Elbette." Onu hangarda gezdirdi ve hem Penn'in hem de kendisinin mümkün olduğunca sık uçurdıkları iki helikopterden oluşan filolarını gösterdi; bir Bell 206 ve bir AStar 350.

"Vay canına," diye fısıldadı Tilly saygıyla, bir elini Çan'ın gövdesinde gezdirirken. "Bunları gerçekten uçuruyor musun?"

"Evet."

"Bu inanılmaz, Dylan." Helikopterden dönüp ona baktı, gözleri onunkileri arıyordu. Ona bu şekilde baktığında ne gördüğünü merak ediyordu ve en azından bir parçasının onu, babası onu dövdükten sonra geceleri kanlar içinde ve acı içinde penceresine tırmanan o on altı yaşındaki çocuk olarak görmekten başka bir şey yapamayacağını biliyordu.

Bundan ruhunun derinliklerine kadar nefret ediyordu.

"Başardın," diye mırıldandı. "Dışarı çıktın ve kendin için bir şeyler yaptın."

Bu, bir zamanlar onu herkesten daha iyi tanıdığını hatırlatıyordu.

"Astronot oldum diye bir şey yok."

Bunun üzerine gözlerinde bir şey donup kaldı. "Evet, hayat böyle, değil mi?"

Olur böyle şeyler."

Leo ona doğru bir adım attı ama Tilly başını salladı. Onu durduran Leo'nun hırıltısı değil, Tilly'nin yüz ifadesiydi. "Sadece markanıza bir şans vermek istediğimi söylemek için uğradım," dedi ve çantasından adının ve iletişim bilgilerinin yazılı olduğu bir kart çıkardı. "Neye ihtiyacınız varsa bana gönderin. Özellikler. Fikirler. İlhamlar. Elinizde ne varsa. Bir hafta içinde size geri döneceğim."

"Tilly-"

Başını iki yana salladı. "Sadece iş," dedi, önceki sözlerini tekrarladı ve sonra gitti.

Bölüm 3

Pazartesisiler isteğe bağlı olmalı.

- "Tilly Adams'ın Günlüğünün Karışık Dosyaları "ndan

On yıl önce:

Dylan üst üste üçüncü gün derse **gelmeyince**, Tilly önce annesinin evine gitti. Kadın kapıyı açtığında Tilly'ye Dylan'ın az önce çıktığını söyledi.

Tilly'nin bakışları annesinin tombul dudağına kaydı.

"Dylan'ın suçu değil," dedi Tilly'ye usulca, sesinde gözyaşları vardı.

Bu da Dylan'ın babasının burada olduğu ve yine kavga ettikleri anlamına geliyordu. Dylan'ın geçen sefer ne söz verdiğini hatırlayarak dondu kaldı - annesine bir daha elini sürerse adamı öldüreceğini söylemişti.

Panik neredeyse onu boğuyordu.

On dakika sonra Dylan'ın babasının evine doğru giden bir otobüsteydi, elinde bir kâğıt parçasına yazılmış adres vardı. Yarım saat sonra küçük bir çiftlik evinin önünde durdu. Köhneydi ama çok geniş bir arazisi vardı. Sığırların kokusunu alabiliyor ve uzaktan gelen böğürtüleri duyabiliyordu.

Ev diğerlerine yakın değildi, bu da iyi bir şey gibi hissettirmiyordu. İçeriden bağırışlar geliyordu, ardından bir şeylerin çarpma ve kırılma sesleri duydu ve ön kapıya doğru koştu.

Kilitliydi.

Kalbi hızla çarpıyordu. "Dylan!"

Cevap yok. Ama içeriden gelen bağırışları hâlâ duyabiliyordu, bu yüzden aceleyle evin yanından arka tarafa geçti. Bir veranda ve elinin altında kayarak açılan bir sürgü vardı. Sadece koridorun sonundaki yatak odasından sızan ışıklarla aydınlanan ve kavga seslerinin geldiği oturma odasına adım attı.

Kalbi boğazında düğümlendi, kendini koruyacak bir şey bulmak için etrafına bakındı. Hiçbir şey bulamadı. Elllerine baktı ve hâlâ otobüsünü beklerken aldığı soda şişesini tuttuğunu fark etti.

Koridor çok hızlı bir şekilde sona erdi ve sonra bir yatak odasının kapısında durdu. Dylan köşede, yeni düşmüş gibi yerdeydi, ağzından ve burnundan kan geliyordu, bir gözü neredeyse kapanacak kadar şişmişti, gömleği yırtılmıştı ve kendisinden iki kat büyük bir adamın üzerine gelmesini izliyordu.

Ertesi Pazartesi, Tilly Dylan'ın sınıfa girişini izledi ve şaşırdığını bile söyleyemedi. Bir zamanlar gezegendeki en inatçı kişiydi ve görünüşe göre pek bir şey değişmemişti.

Yine ön sıraya oturdu. Bir yanında sörfçü bir taşçı vardı. "Dostum," dedi adam. "Sence yine onu ısırmanı mı söyleyecek?"

Dylan'ın diğer tarafındaki kız ona gülümsedi. "İstersen beni ısırabilirsin."

Tanrı aşkına, diye düşündü Tilly. Ve yine de ... küçük bir parçası, ağzını onun üzerinde kullanmanın ... son derece tatmin edici olacağını kabul edebilirdi.

Bu düşünceyi ve Dylan'ı görmezden gelerek, geleneksel çizimi grafik sanatıyla birleştirmeyi içeren ders planına odaklandı. Bu ikisinin el ele gittiğine inandığı için temel bir çizim dersiyle başlıyorlardı. Tüm öğrencilerine odanın ortasında, elma yerken poz vermiş bir erkek modelin kucağında sergilenen bir kase meyveyi çizdirdi.

Model, işe ihtiyacı olan ve Tilly'ye bir iyilik yapan iyi bir arkadaş ve bir tür eski sevgili olan Mason'dı. Sınıfın içinde dolaşarak öğrencileriyle teknik hakkında konuşuyordu; tüm bunlar, gelmemesini umduğu tek öğrencinin kafasını aşılıyor gibiydi.

Dylan. Dün gece geç saatlere kadar Wildstone Hava Turları'nın logoları ve markaları üzerinde çalışmış ve bu sabah her şeyi ona e-posta ile göndermişti.

yüz yüze. Adamın kendisini izlediğini fark etti ve iç çekerek oraya yöneldi. "Sorun mu var?"

"Resim çizemiyorum," diye itiraf etti.

Kağıdına baktı. Elma oradaydı. Hepsi bu kadardı. "Belki de dinlemek yerine bana baktığın içindir."

"Bakıyorum çünkü bugün on altı yaşındaki Tilly'ye o kadar çok benziyorsun ki bu beni deli ediyor."

O böyle şeyler söylediğinde, gözlerini kapatıp nefes almak zorunda kalıyordu. Mütevazı ve rahat olan siyah pamuklu bir güneş elbisesi giymişti ama emo günlerinden kalma olduğunu da kabul edebilirdi. Beyaz, yırtık pırtık spor ayakkabıları boyayla beneklenmişti ama atılamayacak kadar da yıpranmıştı. Yani evet, tamam, belki de on altı yaşında görünüyordu. "Ben aynı Tilly değilim," dedi.

Başını salladı. "Anlıyorum."

"Öyle mi? Çünkü sana geri gelmemeni söylemiştim ama işte buradasın."

"Logo ve markayla ilgili e-postanızı aldım," dedi. "Tam isabet kaydetmişsiniz ve size teşekkür etmek istedim."

Bu ona bir anlık rahatlama ve zevk verdi. "Gördün mü, bunu bana yüz yüze söylemek yerine yanıtla tuşuna basıp e-posta gönderebilirdin. Özellikle de bunun sadece iş amaçlı olacağına karar verdiğimizden beri."

"Aslında," dedi, "o sendin. Ben böyle bir şeye karar vermedim."

Sınıf şimdi fısıltılarla doluydu. Birkaç "ooh" ve "ahh" ve alaycı bir "öğretmenin evcil hayvanı var". Kızlardan biri, "Ben olsam kraker yediği için onu yataktan atmazdım..." diye mırıldandı.

"Ben de," dedi bir adam.

"Haydi, Bayan Adams," diye seslendi biri. "Ona bir şans verin. Geri kalanımıza umut verir."

Tilly duvardaki saate bakar gibi yaptı ve öğrenciler yerleşti.

Ders bittiğinde Dylan odada sadece ikisi kalana kadar oyalanmayı başardı.

"Leo bugün nerede?" diye sordu.

"Yeğenim ona bakıyor." İş yerinde üzerine işenmesini önlemeyi umuyordu.

Başını salladı. "Sanat benim güçlü yanımdan değil," dedi ona oldukça acınası çubuk figür çizimini göstererek.

"Anlamıyorum," dedi. "Neden benden uzak durmadığını anlamıyorum. Onca yıl bunu başardın, peki neden şimdi yapmakta zorlanıyorsun?"

"Bu soru beni aşar." Gözlerini devirdi.

"Peki, tamam," dedi ve omuz silkti. "Kendime engel olamıyorum."

Gözlerini ona dikti. "Veda etmeden kasabayı terk ettikten sonra bana özlem duyduğunu söylemeye kalkma sakın."

"Ben

yapmadım."

Tamam, ouch.

"Sana söylüyorum, işlevimi yerine getirebilmek için seni kalbimden çıkardım," dedi.

Bunu anlamak için bir süre düşündü. "Sen . . . başka kadınlarla 'işlev' gördün mü?"

Başka tarafa bakmadı. Bunun yerine, bu konuşmanın onun için de en az onun kadar rahatsız edici olduğuna dair hiçbir işaret vermeden göz temasını sürdürdü. "Birlikte olduğumuzdan bu yana sekiz yıl geçti, Tee."

Tee. Ona taktığı çocukluk lakabı. O hiç düşünmeden dilinden döküldüğünü, hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu ama yine de içini acıtıyordu. "Yani evet, yaptın."

"Senin gibi."

Bakışları birbirine değdi ve içinde istenmeyen ve hoş karşılanmayan özlem ve nostalji demetleri kabardı, lanet olsun ona. O hayatındayken, o ... şey, tam bir karmaşa içindeydi. Annesinin ölümünden sonra, bilmediği bir kız kardeşi olduğunu öğrenmişti, Quinn, kendi isteğiyle onun vasisi olmuştu ve bu hayatının en endişe dolu, stresli, travmatik dönemiydi. Tüm bunları atlatabilmesinin tek nedeni Dylan'dı. Ama Dylan onu terk etmişti.

Ve şimdi Wildstone'daydı.

Neyse ki artık bir çapaya ihtiyaç duyan kayıp bir genç değildi. "Logo ve marka için tekrar teşekkürler," dedi sessizce. O çıkardı E-postaya eklediği faturayla eşleşen bir çek.

Cebine koydu. "İş için teşekkürler." "Tee-"

"Gitmem gerek," dedi.

Uzun bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu, başını salladı ve sonra onu istediği gibi yalnız bıraktı.

Ertesi gün Dylan şafaktan önce kalktı ve şeytanlarını geride bırakmaya çalışmak için uzun, sert ve hızlı bir koşuya çıktı.

Yapamadı.

Kahvaltı için Quinn ve Tilly'nin annelerinden miras kalan Caro's adlı kafeye uğradı. Quinn mutfaktaydı ama yemek yapmıyordu. Masanın üzerinde kocaman göbeğiyle oturmuş havuç dilimliyordu.

"Hâlâ hepimizi sağlıklı beslemeye mi çalışıyorsun?" diye sordu kapı aralığından.

Yukarı baktı ve gülümsedi. "Gelip bir merhaba demeni umuyordum. Sana bir bakayım." Eleştirel gözleri onun üzerinde gezindi. "Dışarıdan hiç de kötü görünmüyorsun." Onun bakışlarına karşılık verdi. "Tüm yaraların içerde olduğunu varsayıyorum?"

"Belki de hiç yoktur."

Kadın homurdandı. "Eğer bu doğru olsaydı, Sam Amca'nın sana kazandırdığı tüm o becerileri Güney Amerika'ya götürüp kiralık pilotluk yapmak yerine birkaç yıl önce Wildstone'a dönmüş olurdun." Gülümsemesinin solmasına izin verdi. "Birkaç hafta önce Mick'e yeni ortaklık sözleşmeni yazması için bir avukat tavsiyesi e-postası gönderdiğinde geri döneceğini biliyordum."

"Tilly'ye söylemedin," dedi.

"Ben yapmadım," dedi. "Ama hata yapma. Sana çok kızgıyım. Onun kalbini kırdın ve neredeyse onu yok ediyordun."

"Gitmek zorundaydım," dedi sessizce. "İkimiz de biliyoruz ki bursunu asla kabul etmezdi, benimle olmak için burada kalırdı. O daha iyisini hak ediyordu Quinn, çok daha iyisini."

Uzun bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. "Anladım. Ve ona geri döneceğini söylemedim çünkü doğru olmadığı ortaya çıkarsa her şeyi mahvetmek istemedim. Seni sevdim ve sana taptım, hâlâ da öyleyim ama sadakatim her zaman onunladır."

Başını salladı. "Anladım."

"Öyle mi?" Ayağa kalkmak için mücadele etti. Adam ilerleyip ona yardım etmek zorunda kaldığında, "Kahretsin," dedi.

Gülümsedi. "Bebek ne zaman geliyor?"

"Onun bir zürafa olduğundan eminim, bebek değil," diye mırıldandı karnını ovuşturarak. "Daha üç hafta var ama sen buraya anılara yolculuk yapmaya gelmedin."

Lisedeyken burada çalışmıştı ve burası şimdiye kadar gittiği her yerden daha çok evi gibiydi. Burada ona yiyecek, barınak ve rahatlık verilmişti.

bedavaya çalışabilirdi ama Quinn ona ödeme yapmakta ısrar etmişti. "İş için sana hiç teşekkür ettim mi bilmiyorum," diye söze başladı ama Quinn başını salladı.

"Bana teşekkür etme," dedi sevecen bir gülümsemeyle. "Bizim için çok çalıştın ve sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

Sözlerinin -ve anılarının- uyandırdığı duygular karşısında biraz şaşırان adam başını salladı. Quinn onun elini sıktı ve şefine seslendi. "Kahvaltı spesiyali, ekstra pastırma." Bir sandalyeyi işaret etti. "Otur, hem yiyip hem de bana eşlik edebilirsin. Tilly'ye döndüğünü ne zaman söyleyeceksin?"

Yüzünü buruşturdu. "O biliyor. Onun dersine giriyorum. Pek heyecanlandığı söylenemez."

Tilly güldü. "Dur tahmin edeyim. Seni güpegündüz öldürmenin zor olacağını düşündün."

Adam yine yüzünü buruşturdu ve kadın hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Yapman gereken ona gerçeği söylemek, Dylan. Tüm gerçeği." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve iç çekti. "Ki bunu yapmayacaksın." Ellerini havaya kaldırdı. "Hiç bu kadar inatçı iki insanla karşılaşmamıştım."

Dylan gülümsedi. "O zaman bir ara aynaya bakmalısın."

Bir saat sonra, yerel bir şaraphane CEO'sunu ve birkaç çalışanını tüm bölgenin üzerinden uçurmak için havadaydı. Daha fazla arazi satın almakla ilgileniyorlardı ama kuşbakışı görmek istiyorlardı.

Havaalanına geri döndüğünde grup, müşterilerine satın alma teşvikleri için hediye olarak daha fazla uçuş rezervasyonu yapmaya hevesliydi. Dylan, Ric ve Penn, alarmı çaldığında önümüzdeki ayın uçuş programını hazırlamışlardı.

Ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

Penn, "Programda bir uçuş göremiyorum," dedi.

Ric Dylan'ın yüzünü izliyordu. "Bu bir uçuş değil. Bu Tilly."

"Sınıf," diye düzeltti Dylan.

"Salı günleri ders yok," dedi Ric.

"Biliyorum, bu bir okul gezisi."

Penn sırtıttı. "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

Dylan kapıya yönelirken onları görmezden geldi.

"Dylan."

Arkasına döndü ve Penn'in gülümsemesi kaybolmuştu. "Yeterince uzun sürdü." "Ne için?"

"Yaşayanların ülkesine geri dönmek için."

Ric başıyla onayladı. "Senin adına sevindik dostum. Senin için endişelenmeye başlamıştık."

Dylan bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Hep birlikte denizaşırı ülkelere gitmişlerdi.

Hepsi, bırakın tartışmayı, düşünmek bile istemedikleri şeyler görmüş ve yapmışlardı. Hepsi bu yüzden özlerinde değişmişlerdi.

Ama içlerinde neredeyse geri dönemeyecek olan tek kişi Dylan'dı. "Düşündüğün gibi değil," dedi. "Tilly artık benimle o şekilde ilgilenmiyor. Hâlâ çok kızgın."

"Başına gelenleri ona anlatarak bunu değiştirebilirsin," dedi Ric. "Hayır. Geçmiş geçmişte kalır," dedi kararlı bir şekilde.

"Bundan emin misin?" Rick sordu. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Bunlar birbirinden çok farklı iki soruydu.

Ric ayağa kalktı ve Dylan'ın göğsüne bir parmağını sokarak yaklaştı. "Bak dostum, yıllardır aklınla hareket ettin ve bu hepimizin kışını birden fazla kez kurtardı. Ayrıca aklının başında kalmasını sağladı. Ama artık geri döndün, hepimiz geri döndük ve güvendeyiz. Hayatta kalmak için farklı bir taktik denemenin zamanı geldi."

Dylan Penn'e baktı, o da başıyla onayladı ve ardından Dylan sert bir kahkaha attı. "Biz, üç sertleşmiş pislik, *duygularımız* üzerine ciddi ciddi tartışıyor muyuz?"

"Öyle görünüyor," dedi Ric, hâlâ ciddiydi, hâlâ oyun oynamıyordu. "Ama dürüst olmak gerekirse, burada hâlâ onunkini gömen sadece birimiz var."

"Hey, sırf kontaklarımla sikişmediğim için
-"

"Çünkü hiçbir şeyin dalga geçmekten daha *derine* inmesine izin vermedin," diye düzeltti Ric.

Dylan, "Bu çok saçma bir konuşma ve ben artık bunu yapmayacağım," dedi ve dışarı çıktı.

Tilly sınıfa bir grup e-postası göndermişti. Wildstone Kasabası'nın turizm komitesi, kasabaya turizm trafiği getirmeyi amaçlayan yerel bir reklam panosunun tasarımı için bir yarışma düzenlemişti ve Tilly sınıf olarak bu tasarımı kazanabileceklerini düşünüyordu. Herkesin başvurularını hazırlamadan önce gerçek reklam panosunu bizzat görmesini istiyordu. Bugün gelmek tamamen gönüllülük esasına dayanıyordu. *Kimsenin* gelmeyeceğinden ve bunun Tilly'nin duygularını inciteceğinden endişe ediyordu.

Reklam panosu, otoyol ile okyanus arasındaki iki şeritli rüzgârlı bir otoyolda yer alıyordu. Oraya birkaç dakika erken gitti ve öğrencileri orada

görünce şaşırdı. Kamyonetinden inerek yaklaştı, saymaya başladı

Kafalar. Kelimenin tam anlamıyla herkes gelmişti. Döndü ve Tilly'nin gözlerini kendi gözlerinde buldu.

Gülümsedi.

Görmedi. Ama onu gördüğünde önceki günkü kadar sinirlenmiş görünmüyordu. *İlerleme*. Kadının reklam panosuyla ilgili planını heyecanla herkese anlatmasını dinledi.

"Bildığınız gibi, kasaba turistleri otoyoldan şehir merkezine çekecek ve yerel ticarete dikkat çekecek bir tasarım arıyor. Sanat galerisi reklam panosunun sponsorluğunu üstleniyor" dedi.

"Hey," dedi öğrencilerinden biri, gözleri telefonundaydı. "Az önce sanat galerisine baktım. Birkaç hafta içinde orada bir sergin olacaktı," dedi.

"Harika."

"Öyleyim," dedi Tilly, yanakları kızarmış ve mutlu görünüyordu.

İyi bir görünüşü vardı. Fazla kazanmadığını biliyordu. Birkaç sergiye katılmış ve bazı resimlerini satmıştı. Ayrıca Quinn'le birlikte sahibi oldukları kafede haftalık vardiyalar yapıyordu.

Ve şimdi burada, mesai saatleri dışında, bunu aşk için yapıyordu ve onu izlerken Dylan onun gerçekten ne kadar harika bir öğretmen olduğunu gördü.

"Herkes sizden getirmenizi istediğim eskiz defterlerini çıkarsın," dedi.

"Reklam panosu için aklınıza ne geliyorsa bana gösterin."

Etrafta dolaşarak öğrencilerin çizdiklerini inceledi, gülümsedi ve her birini cesaretlendirdi. Dylan'ı sona sakladı, onun yanında durdu ve sessizce eskiz defterine baktı.

"O da ne?" diye sordu.

Çizebildiği tek şey. "Bell'in motor bölümünün iç şeması."

Gözleri onunkilerle buluştu ve gözlerinde çok hafif bir eğlence vardı.

"İlginç bir tasarım," dedi.

Gülümsemek zorunda kaldı. "Çizim konusunda berbat olduğum için benimle dalga geçiyorsun." "Evet." Elini okşadı ve uzaklaştı. Ama ona dokunmuştu. Daha fazla ilerleme.

Bölüm 4

Zeki olduğumu söyledim. Kendimi toparladığımı hiç söylemedim.

- "Tilly Adams'ın Günlüğünün Karışık Dosyaları "ndan

On yıl önce:

Geriye dönüp baktığında, Tilly acil durumlarda pek iyi olmadığını söyleyebilirdi. Önce panikleyip sonra düşünme eğilimindeydi. Ve bir bakıma Dylan'ın babasının evinde yaptığı da buydu. Panikledi. Düşünmedi. Elindeki cam soda şişesiyle kafasına vurdu.

Bir çuval kaya gibi yere düştü.

"Dylan," dedi hıçkırıklar içinde, bacakları nihayet çözülürken. "Aman Tanrım." Görüşü dalgalandı.

Gözlerini kırpıştırıp örümcek ağlarını temizlediğinde dışarıdaydı, Dylan onu sokakta sürüklüyordu. Eve yüz metre kala sonunda durdu.

Her yeri titreyerek yabani otların üzerine yığıldı. Dylan da onun önünde diz çöktü, hâlâ kanıyordu ve kızgın görünüyordu.

"Sana uzak durmanı söylemiştim," dedi acımasızca. "Sana ya da yardımına ihtiyacım olmadığını söylemiştim."

"Ama bana ihtiyacın vardı," dedi ve uzanıp gözünün üzerindeki kesiğe dokundu.

İrkilerek uzaklaştı. "Buraya nasıl geldin?"

"Otobüsle."

"Tanrım," diye mırıldandı ve kolunu kanayan dudağının üzerinde gezdirdi. "Aynı yoldan geri dönmek zorunda kalacaksın ve biri polisi ararsa diye bunu şimdi yapacaksın."

"Dylan-"

"Şimdi, Tilly. Şimdi git."

"Neden?" Nefes nefese kaldı ve ağzını kapattı. "Tanrım. Onu ben mi öldürdüm?" "Hayır." Onu ayağa kaldırdı ve biraz itti. "Sen asla burada değil, anladın mı?"

O gece Tilly, Quinn ve Mick'in mutfak tezgahının üzerine oturup tahta bir kaşıkla kaptaki dondurmayı yedi.

Quinn de masadaki başka bir kartonla aynı şeyi yapıyordu ama diğer eliyle de bir turşu yiyordu.

Tilly ürperdi.

"Yaklaşık iki hafta önce," dedi Quinn, "televizyon kumandamız kayboldu. Sonunda yeni bir tane aldım ve bilin bakalım az önce dondurmanın yanındaki buzlukta ne buldum? Kumandamız!"

Tilly başını salladı. "Hangisi daha etkileyici bilmiyorum, aklını iyice kaçırmam mı, yoksa dondurma yemeyeli iki hafta olması mı?"

Quinn güldü ve kucığında uyuklayan Leo'ya dondurma yalamasını teklif etti. "Onu şımartmayı bırak," dedi Tilly.

Leo, Quinn'in küçülen kucığında üç tur döndü ve gözlerini kapatacak kadar rahatlamayı başardı.

"Ah," dedi Quinn. "Bu sahip olunabilecek en iyi çocuk türü. Hiç karşılık vermiyor."

"Hey," dedi dokuz yaşındaki kızı Natalie, Tilly'nin yanındaki tezgâhta oturduğu yerden.

Tilly güldü ve sevimli yeğenine sarıldı. "Peki ya bir gün köpeklere alerjisi olan bir çocuğum olursa ve ondan kurtulmak zorunda kalırsam?" diye sordu.

Natalie kıkırdadı.

Mick, Quinn'in karşısında oturmuş, karısının yediği şey karşısında dehşet içinde başını sallıyordu. "Turşu ve dondurma kombinasyonunun mide ekşimesi yaptığını sanıyordum?"

Quinn, "Nefes almak midemi ekşitiyor," dedi.

"Evet, baba," dedi Natalie. "Ve bu ona gaz da veriyor."

Quinn elindeki turşuyu kızına doğrulttu. "Bu bizim küçük sırrımızdı."

Natalie yine kıkırdadı. "Osurmak gibi şeyleri sır olarak saklamak zor anne.

Ayrıca, Target'ta oldu ve bunun suçunu bana yüklemeye çalıştınız."

Mick sırtıttı ve Natalie'yi kucaklamak için kendine çekti. "Annenin şimdi bana kızacağını biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü artık onun çok osurduğunu biliyorsun?" Mick bir kahkaha patlattı.

Tilly de öyle.

Quinn inledi ve yüzünü kapattı. "Bir gün ben gittiğimde ve gülecek kimseniz kalmadığında hepiniz çok üzüleceksiniz."

Tilly'nin gülümsemesi eğlenmekten nostaljiye dönüştü. "Ne?" Quinn sordu.

Tilly omuz silkti. "Annem de böyle söylerdi."

Quinn, kendisini sandalyeden kaldıran Mick'ten "Kalkmama yardım et," diye rica etti. Daha sonra tezgâhtaki Tilly'ye doğru ilerledi ve kollarını ona doladı.

Tilly iç çekti. Quinn hamileyken çok duygusallaşmıştı. Ve çok sarılırdı. Buna karşı koyamazdı, bu yüzden o da kız kardeşine sarıldı ve başını onun omzuna koydu.

Natalie Tilly'nin omzuna dokundu ve sonra kucağına sürünerek sarılmaya katıldı. Tilly boğazının düğümlendiğini ve gözlerinin yandığını hissetti. Quinn hayatında olmasaydı ne yapardı, hiçbir fikri yoktu. Ve buna bağlı olarak Mick ve Natalie de. Onlar onun ailesiydi, tek ailesiydi ve her şey demekti. Quinn burnunu çekti ve Tilly onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordu.

"Artık pizza yiyebilir miyiz?" Nat aralarında sordu.

Tilly güldü, pizzadan söz edilmesiyle engellenen duygusal an sona erdiği için rahatlamıştı. "Evet, lütfen."

Yemekten sonra Quinn, Tilly'yi dışarı çıkardı. Gece muhteşem bir şekilde açıktı, siyah kadife gecede elmas gibi parlayan yıldızlardan başka bir şey yoktu.

"Ee, ne var ne yok?" Quinn sordu. "Sen ... kapalısn." "Ben değilim."

"Yalancı."

Tilly içini çekti. "Önemli bir şey değil." "O zaman tükür onu."

"Birdenbire ... hissediyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Ünlü bir sanatçı olmadığım için garip bir hayal kırıklığı hissediyorum." Quinn'in gülmesini bekledi.

Ama kız kardeşi bir kolunu beline doladı ve gülmedi. "Hayatından

memnun olmadığınızı hissediyorsun."

Tilly'nin kendisi için hedefleri vardı. Onlara ulaşamamıştı. Dylan'ın da hedefleri vardı ve işler planladığı gibi gitmese de hayatıyla ilgili bir şeyler yapmıştı. Oldukça şaşırtıcı bir şey. Ülkesine hizmet etmişti. Kiralık pilot olarak uçarak dünyayı görmüştü. Ve şimdi kendi işinin patronuydu. Serseri bir çocuktan askere, pilottan iş adamına dönüşmüştü.

Ve o ... şey, sanatla uğraşıyordu. "Evet," dedi kız kardeşine. "Memnun değilim. Bu hafta sonu San Luis Obispo'da bir sanat fuarı var ve ben oraya seçilmedim. Kendimi değersiz hissediyorum Quinn. Ben bir hiçim. Kendim için hiçbir şey yapmadım."

"Kes şunu. Sen harika bir öğretmensin."

Tilly kuru bir sesle, "Bir buçuk haftadır ders veriyorum," dedi.

Quinn başını salladı. "Gerçekten sorun nedir?"

Tilly tekrar iç çekti. "Dylan şehirde."

Quinn hiç şaşırmadığını ifade etti ve Tilly dondu kaldı. "Biliyordun," diye nefes aldı. "Biliyordun ve *bana söylemedin* mi?"

"Sadece meraklı bir eş olduğum için biliyordum. Dylan birkaç hafta önce Wildstone Hava Turları için bir ortaklık anlaşması hazırlayacak bir avukat aramak üzere Mick ile temasa geçti. E-postayı okudum. İnan bana, sana söylemek istedim-"

"Ama sen yapmadın."

"Çünkü bunun benden değil ondan gelmesi gerektiğini biliyordum. Sana kendisinin döndüğünü söylemek isteyeceğini biliyordum."

Tilly inanamayarak güldü. Ve incinerek. Ve öfkeyle. "Peki ya benim ne istediğim? Yoksa bunun bir önemi yok mu?"

"Tilly-"

"Hayır, Quinn. Hayır. Ben senin kardeşimim. Bana ne yaptığını *biliyorsun*. Beni terk ettikten sonra nasıl

hissettiğimi." Quinn alt

dudağını ısırды. "Ne?"

"O seni asla terk etmedi. Sana iyi bir yaşam şansı vermek için gitti."

Tilly ona baktı. "*Dalga* mı geçiyorsun benimle? Bunu nereden biliyorsun?" Quinn ağzını açtığı anda, Tilly konuşmasını engellemek için elini kaldırdı. "Hayır, boş ver. Konuşma. Şu anda konuşmanı duymak istemiyorum."

"Tilly-"

Döndü ve arabasına bindi. Garaj yolundan çıkarken, kaldırımında duran ve on yıl öncesine benzeyen kız kardeşini gördü.

Hamileydi, kolları kendine sarılmıştı ve Tilly haklı öfkesini korumak için bir suçluluk duygusunu bastırmak zorunda kaldı.

Bir süre etrafta dolaştı, huzursuzdu. Mutsuzdu. Dylan'ı görmek, onunla konuşmak, aptalca umutları ve hayalleri olan aptal bir çocuk olduğu zamanlardan kalma bir sürü duyguyu geri getirmişti.

O kadar saftı ki.

O da mı onu öyle görüyordu?

Sonunda kendini Mason'ın evinde buldu. Eskisi kadar çok takılmıyorlardı ama Mason hâlâ iyi bir arkadaşı. Çoğunlukla üniversite öğrencileriyle dolu bir apartman kompleksinde yaşıyordu ve üç yatak odasını dört kişiyle paylaşıyordu. Kapıyı yüzünde çabucak solan bir gülümsemeyle açtı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," dedi. "Her şey."

"Acını çözmek için iyi bir yol biliyorum." Kaşlarını salladı. "Çıplak, tabii ki."

"Artık kolektif acımızı yatıştırmıyoruz," dedi. "Bunu yapmayı bırakmaya yaklaşık bir yıl önce karar verdik."

"Kabul ettiniz," dedi Mason. "Ben sadece senin isteklerine saygı duyuyorum."

Bu doğrudu. Uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştı. Ama Mason çok çekici olmasına rağmen, şu anda kendini erkek gibi hissetmiyordu.

Yalancı, diye fısıldadı içinden küçük bir ses. *Dylan'ı hissediyorsun.*

"Bara," dedi Mason, kızın yüz ifadesini okuyarak, reddini iyi huylu bir şekilde karşılayarak, ki bu onun çok iyi bir arkadaş olmasının nedenlerinden biriydi. "Bara gidiyoruz."

"Beş parasızım."

"Ben

ısmarlıyorum,"

dedi. "Sen de beş

parasızsın."

"Bira için her zaman para vardır." Onu arabasına bindirdi ve yola çıktılar.

Whiskey River Bar and Grill gece hayatı için şehirdeki tek yerd. Bu da tıklım tıklım dolu olduğu anlamına geliyordu. Tilly bazı masaları kaldırdıklarını ve derme çatma bir dans pisti kurduklarını görünce şaşırdı.

"Bugün ev sahibinin doğum günü," dedi Mason. "Boomer bir dans partisi istedi."

Dans etmek ister misin?"

Tilly onu duydu ama bakışları barın diğer ucundaki biri tarafından yakalanıp tutuldu.

Dylan.

Ric ve Penn'le birlikteydi ama onlardan ayrıldı ve ayak parmağına gelene kadar ona doğru geldi. "Üzgünüm," dedi Mason'a. "Dans edemem. Birine bağışlamak zorundayım."

Mason aralarında bir bakış paylaştı, ellerini kaldırdı ve geri çekildi ama Dylan'a içinden "iyi şanslar" diye mırıldanmadan önce değil.

Dylan karanlık ve ciddi gözlerini Tilly'den ayırmadı.

"Kız kardeşimle konuştun," dedi. "Benimle konuşmadın ama Quinn'le konuştun." Yeterince dinledikten sonra gitmek için döndü ama Boomer mikrofonu aldı.

"Herkes dans pistine," dedi. "Karımla dans etmek ve hepinizi yanımda görmek istiyorum."

Tilly gitmek için döndü ama Dylan uzandı ve elini yakaladı, isteseydi ondan kolayca kaçabileceği kadar yavaş hareket ediyordu. Ama görünüşe göre bunu istemiyordu çünkü sıcak parmaklarını kendi parmaklarına dolmasına ve onu dans pistine götürmesine izin verdi, o da onu zayıf kaslı vücuduna çekti. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ne söyleyeceğinden bile emin değildi ama adam bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Geriye dönüp bazı şeyleri değiştiremem," dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse, değiştirebileceğinden de emin değilim. O zamanlar hayatım hakkında tek bir söz hakkım yoktu, kontrolüm yoktu, gücüm yoktu, hiçbir şeyim yoktu, Tee. Çaresizdim ve ..." Başını salladı ve artık yüzünü görememesi için onu daha da yakınına çekti. "En çok bundan nefret ettim. Beni o şekilde görmenden de nefret ettim."

Uzun zaman önce yatak odasının penceresinden kanlı ve yaralı bir şekilde girdiği o geceleri hatırladı ve kalbinin sıkıştığını hissetti. "Onu senin için öldürmek istedim," dedi şiddetle. "Onu çıplak ellerimle öldürmek istedim."

Uzun bir nefes verdi ve onu kendine doğru çekti. "O zamanlar aşık olabileceğimi düşünmüyordum ve değildim de. Ta ki sana kadar. Seni sevdim, Tanrım seni sevdim, ama sana sunacak hiçbir şeyim yoktu."

"Anlamıyor musun?" diye sordu başını onunkine doğru eğerek. "Bana senden başka bir şey sunmana ihtiyacım yoktu."

"Tee." Sesi alçak ve boğuktu ve onu öptü. Tatlı ve nazik bir şekilde başladı ama uzun süre öyle kalmadı. Serbest kaldıklarında, tüm odanın sıcaklığını yükseltecek kadar ısı üretmişlerdi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken zaman durmuş gibiydi. Tilly nefes almıyordu ve onun da almadığından oldukça emindi.

Sonra şarkı bitti ve müzik hızlı bir şarkıya dönüştü ve hala orada durdular, gözler kilitlendi. Sonunda Dylan kafasını temizlemek istercesine hafifçe salladı ve ona doğru uzandı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı ve serbest kalarak gecenin serinliğine doğru yürüdü ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu havayı içine çekti.

Bölüm 5

Spor salonu ziyaretleri arasında ne kadar süre geçmesi gerekiyor? Altı ay mı? Bir yıl mı? Sadece ilk gidişimde doğru yapmaya çalışıyorum.

- "Tilly Adams'ın Günlüğünün Karışık Dosyaları "ndan

On yıl önce:

Tilly'nin Dylan'ın babasının evine gitmesinin üzerinden günler geçmişti ve sonunda Dylan ona parkta buluşmak için bir mesaj gönderene kadar ondan haber alamamıştı.

Tilly pencereden dışarı tırmandı ve onu buldu, salıncakta oturan yalnız, karanlık bir gölge, ayağı aşağıda ve onu altındaki kuma demirlemişti.

Rahatlamaktan titreyen Tilly onun yanına oturdu. Onu ıslatmak istedi ama bunun yerine onun pozisyonunu taklit etti, başını arkaya eğdi ve yıldızlara baktı.

"Tilly ..." Adam bir iç çekti ve kadın onun kaydığını duydu ve bakışlarının ağırlığını hissetti. Kız bakmadı. Yıldızları saymakla çok meşguldü.

"Tilly," dedi tekrar, sesi alçaktı. Gergindi. İstiraplı. "Özür dilerim." Kalbi sıkıştı. Kahretsin.

"Beni öyle görmenden nefret ediyorum," dedi kabaca. "Nefret ediyorum..." Durakladı ve konuştuğunda kelimeler sanki cam kırıkları üzerinde sürükleniyormuş gibi geliyordu. "Hayatımın nasıl olduğunu bilmenden nefret ediyorum."

Şimdi kalbi şişmiş, göğüs kafesine sığmıyor gibiydi ve ona dönerek elini uzattı.

Tereddüt etti ve sonra elini daha büyük, nasırlı elinin içine aldı. "Ve senin için bundan nefret ediyorum," diye

fısıldadı.

Uzun bir süre öylece oturup gökyüzünü seyrettiler.

Dylan ertesi sabah şafak sökmeden uyandı. Aslında bu doğru değildi. Uyumadıysanız uyanamazdınız. Bunun yerine, karanlık saatlerin önemli bir bölümünü Tilly'ye verdiği öpücüğü yeniden yaşayarak geçirmişti. Aslında aralarındaki kimyanın ne kadar patlayıcı olduğunu unutmuştu.

Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek güzel.

Ama gece karanlıklaştıkça, düşünceleri de karanlıklaşıyordu. Aralarındaki kimya değişmemişti ama *o* değişmişti. Belki de çok fazla.

Uyumaktan vazgeçerek yataktan kalktı. Büyürken, az uykuyla ya da hiç uyumadan çalışmakta oldukça iyiydi, bu becerisini orduda daha da geliştirmişti. Bu uzun zamandır bir yaşam biçimiydi.

Bir adamın göreceli güvenliğe ve uyanık olduğu her anı kendi altınızı kollamak için endişelenmek zorunda kalmamaya bu kadar çabuk alışması komik.

Kafasını boşaltmak için duş aldı ve ilk uçuşu için çok erken olduğunu bilerek oradan ayrıldı. Ama yapması gereken bir mola vardı. Ve kızgın bir bahar fırtınası sayesinde, bunu bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda yapacaktı.

Mezarlık alanına park etti ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda mezarlığa doğru ilerlerken oradaki tek kişinin kendisi olduğunu fark etti.

Buraya daha önce hiç gelmediği için doğru mezarı bulması kırk beş dakikasını aldı ve bulana kadar da üzerinden oluk oluk su aktı. Mezar taşının önünde çömeldi ve durakladı. "Üzgünüm, hiç gitmedim." Başını iki yana salladı. "Hayır, boş ver. Bu bir yalandı. Üzgün değilim. *Hiç* gelmemeye niyetliydim ama anlaşılan hâlâ peşimdesin." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Sen bir pisliktin baba. Ama sen öldün ve artık hayatımı şekillendiremezsin. Ve başka ne var biliyor musun? Seni affediyorum, seni zavallı bok çuvalı. Seni affediyorum."

Ve bununla birlikte, boyunun tamamına kadar yükseldi ve bunun için daha hafif hissetmeden uzaklaştı.

Dersi asıp havaalanına girdi, ıslak ayakkabıları her adımda gıcırıyordu ve hem Penn hem de Ric ön masanın arkasından kalkıp alkışlamaya başladılar.

Dylan onlara baktı. "Siz hâlâ sarhoş musunuz?"

"Hayır," dedi Ric. "Alkışlıyoruz çünkü dün gece Tilly'yi öyle bir öptün ki. Bütün iş ortaklarımızı bu şekilde mi öpüyorsun? Çünkü itiraf etmeliyim ki kendimi dışlanmış hissediyorum."

Dylan onu tersledi ve Bell 206'ya yöneldi. Tabii ki aptallar da onu takip etti.

"Tekrar bir araya mı geliyorsunuz?" Penn sordu.

Dylan dün gece Tilly'nin nasıl çekip gittiğini düşündü. "Hayır."

"Neden hayır?"

"Kafeinden önce soru sormak yok," dedi Dylan.

Penn müşteriler için bir kahve fincanı bulunan köşeye gitti, bir fincan doldurdu ve Dylan'a getirdi. "Kasabayı neden terk ettiğini ona hâlâ söylemedin mi?"

"Hayır, yapmadı."

Tilly'nin sesiyle hepsi birden dönüp baktı. Penn hafifçe utanmış görünme nezaketini gösterdi. Ric sadece bir fincan kahve daha doldurdu. Buna süt ve şeker ekledi ve Tilly'ye getirdi.

Ona uzun uzun baktı, gözlerini devirdi ve sonra alıp yudumladı. "Teşekkür ederim." Sonra Dylan'a baktı. "Seni durdurmana izin verme. Lütfen konuşmanıza devam edin."

"İşimiz bitmişti," dedi Dylan.

"Öyle miydin? Çünkü bana öyle geliyor ki belki de Penn'in size sorduğu bir soruya cevap vermek üzereydiniz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Penn, masum görünmeye çalışarak, Dylan'ın sonuna kadar en iyi arkadaşı.

Ama Tilly, Penn'in sattığı saçmalıkları yutmuyordu. Gözlerini Dylan'dan ayırmadı. Cevaplar istiyordu, bu çok açıktı.

Ama o bir şey söyleyemeden Leo Tilly'den kurtuldu ve pürüzsüz beton zeminde tutunmak için çabaladı. Bir an için muşamba üzerindeki bir kedi gibi göründü, ama ayağa kalktı ve doğruca Dylan'a yöneldi, tüm bu süre boyunca aptal küçük kafasını havlayarak.

"Arf, arf, ARF!"

Dylan, altı kiloluk bir farenin ne kadar zarar verebileceğini düşünerek kendini tuttu. Leo Dylan'ın ayaklarının dibine geldiğinde, tehditkâr bir şekilde hırlayarak kısa bir süre durdu.

"Leo, dur!" Tilly söyledi.

Leo durmadı. "Arf, arf, ARF!"

Dylan bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Köpekle göz göze gelmek için çömeldi. "Sadece birimiz alfa olabiliriz," dedi.

Leo bunu anlamak için bir an havlamayı kesti ve sessizlik cennet gibiydi ama tekrar başladığında kısa sürdü.

"Arf, arf, ARF!"

Başını sallayan Dylan ayağa kalktı. Kaybedilmiş bir davaydı ve hem kızıdan hem *de* köpeğinden ne zaman vazgeçmesi gerektiğini biliyordu. Uzaklaşmak için döndü ve Leo'nun dişlerini pantolonunun paçasına geçirdiğini hissetti. "Ciddi misin?" diye sordu.

Leo gevşemeden hırladı.

"Yapacak işlerim var küçük adam," dedi ve Leo'yu da yanına alarak Tilly'ye doğru ilerledi. "Bende sana ait bir şey var."

"Özür dilerim. Leo!" Eğilip yavru köpeği kucağına aldı ve köpek hemen havlamayı kesip Tilly'ye doğru mutlu bir şekilde soluyarak çenesini yaladı. Gözlerini Dylan'dan ayırmadı. "Bana bazı şeyleri açıklamak üzereydin."

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sordu, dikkati başka yöne çekmeyi umarak.

"Hayır. Buradayım çünkü ..." Penn ve Ric'e bakmaktan kaçındı. "Çünkü dersi kaçırdın."

"Dersini bırakmamı istedin."

"Evet, ama değil çünkü ..." Tereddüt etti. "Bir öpücük yüzünden."

"Kaçırmamam gereken bir uçuşum vardı," dedi. "Öğretmen not ister mi?"

"Hayır," dedi. "Bu açıklamayı isterim."

Dylan, ikisi de dedikodu bekleyen iki ortaokul çocuğu gibi orada dikilen Penn ve Ric'e uzun bir "gidin" bakışı gönderdi. İkisi de gitmedi. Dylan boğazını temizledi ve başını kapıya doğru salladı.

Penn gitmek yerine Tilly'ye, "Hikâyenin kısa versiyonu," dedi, "bir pislik gibi davrandı ama bunu senin için yaptı."

Ric bir kolunu Penn'in boynuna doladı ve bir eliyle adamın ağzını kapattı. "Bizi görmezden gel," dedi Dylan'a. "Burada değilmişiz gibi davran."

"Peki ya uzun versiyonu?" Tilly Penn'e sordu.

Penn, Ric'in elini ağzından çekti. "Sen sanat bursunu alasın diye askere gitti. Sen hayatına devam edesin ve arkana bakmayasın diye yaptı bunu. Bunu hayalini kurduğun hayata sahip olasın diye yaptı. Ve o da arkasına bakmamaya çalıştı. Ama sonra neredeyse havaya uçup hastanede ölümle burun buruna geldiğinde-"

Tilly'nin nefesi kesildi.

Penn, "Hayır, sorun yok," diyerek onu temin etti. "Dört yıl önceydi. O yaşadı." Tilly Dylan'a döndü. "Yaralandın mı? Ve bana söylemedin mi?"

Dylan ağzını açtı ama Penn ondan önce davrandı. "Seni takip etmemek için kendini zorladı, bu yüzden hepimiz ne yaptığını görmek için seni Facebook'ta aradık. Ve sen biriyle görüşüyordun, bu yüzden seninle iletişime geçmemize izin vermedi-"

"Bekle." Ağzı açık kaldı. "Bir Facebook gönderisinden benimle iletişime geçmemeye mi karar verdin?"

Penn, "Oğlumuzun inatçı olmadığını hiç söylemedim," dedi. Gülümsemesi soldu. "Ama gerçekten kötüydü, Tilly. Karar vermek için iyi bir durumda değildi, anlıyor musun? Sonunda, onun isteklerine saygı duyduk ve kendi kiralık uçuculuk işimizi kurma havucuyla onu zorbalıkla yaşayanlar diyarına geri gönderdik."

"Tamam," dedi Dylan sıkıca. "*Dışarı*."

Tilly gitmek için döndü ama adam onun elini tuttu. "Sen değil."

"Tamam," dedi Ric ve Penn'i ofislere doğru sürüklemekten önce Leo'yu kucağına aldı. "Biz köpek bakıcılığı yapacağız."

Penn, Tilly'ye doğru döndü. "Başka sorunuz varsa ona sorun. Hikâyesini dinledikten sonra duygularına yumruk yemiş gibi hissetmiyorsan ve onu affetmeye meyilli değilsen, nabzını kontrol etmek isteyebilirsin."

Tilly, Penn ve Ric gözden kaybolup sadece Dylan ve kendisi kalana kadar bekledi. İçinde o kadar çok duygu dönüyordu ki zorlukla nefes alıyordu ve soruları da vardı. O kadar çok soru vardı ki, ama sıırıslıklam olmuştu. "Üşümedin mi?" diye sordu. "Üstünü değiştirmen gerekiyor mu?"

Onu elinden tutup kendisiyle birlikte koridordan geçirerek bir ofise götürdü. Kapıyı kapattı ve doğruca masanın üzerindeki spor çantasına giderek içinden bir kıyafet çıkardı. Kadın onun başka bir odaya gitmesini bekliyordu. Giysilerini çıkarmaya başlamasını beklemiyordu.

Önce spor ayakkabılarını, sonra da ıslak bir "şapırtı" ile yere düşen çoraplarını tekmeledi. Göğsüne ve sırtına yapışmış olan rüzgârlığını çıkardı ve sanki naylon onu bırakmak istemiyormuş gibi ondan kurtulurken çok ıslak bir ses çıkardı.

Nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Kız bu düşünce yüzünden kendine kızamadan, adam tişörtünü kafasına geçirdi ve sonra elleri kot pantolonuna gitti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, başını çevirmemişti ama gözlerinin adamın çıplak göğsünü ve karın kaslarını ıslatmasına izin vermişti.

Yüzde yüz, çok sıksa genç kızın tüm doğru yerleri dolmuştu.

Yukarı baktı. "Islak giysilerimi çıkarıp kuru olanları giyiyorum." "Burada mı?"

Cevap vermek yerine dönüp spor çantasını karıştırdı ve kot pantolonuyla boxer'ını indirip çıkararak çıplak kaldı.

Şok olmuş bir ciyaklamayla gözlerini kapattı ama adamın yumuşak kıkırdamasını duyunca parmaklarının arasından dışarı baktı.

"Hepsini daha önce görmüştün," diye hatırlattı ona, bir kot pantolonu silkelemeden önce bir çift siyah örgü boxer çekti.

"Uzun zaman önce!"

Kot pantolonunu yukarı çekip kendini ayarlarken eğlenmiş görünüyordu. "Bildiğim kadarıyla değişen pek bir şey yok."

Bu doğru değildi. Çocukluktan erkeklığe geçmişti ve vücudu da bunu yansıtıyordu.

Kendini durduramayarak adama doğru ilerledi ve elini adamın hareketleriyle değişen sırtındaki zarif, pürüzsüz kasların üzerinde gezdirdi.

Onun dokunuşuyla dondu kaldı. Hâlâ ona sırtını dönmüş olan adam başını geriye eğdi, gözlerini kapattı ve alçak sesle, boğuk, arzu dolu bir fısıltıyla onun adını söyledi.

Sertçe yutkunarak parmaklarının adamın omurgasında bir çizgi çizmesini izledi, ancak kot pantolonunun bel bandı yolunu kestiğinde durdu. Ona bir hayat vermek için gitmişti, ne kadar yanlış ve aptalca olsa da, ona karşı hissetmeyi bıraktığı için değil. Yaralanmıştı, kötü bir şekilde... neredeyse ölüyordu.

"Böyle yapmaya devam edersen," diye mırıldandı, hâlâ kıpırdamıyordu, "çıplak kığın masamın üzerinde, ben de içine gömülmüş halde ofisimde mola vereceğiz."

Elinin, düğmelerini iliklemediği için bol olan kot pantolonunun arkasına kaymasına izin verdi.

"Tilly," dedi, sesi yumuşaktı ama uyarısı açıktı. "Kelimelerini kullan. Bana ne istediğini söyle ya da bana dokunmayı kes."

Ne istemediğini biliyordu. Uyarılmak istemiyordu. Düşünmekten yorulmuştu. Boş hissetmekten yorulmuştu. Bir şeyler hissetmek istiyordu ve bunu ona gerçekten yaptıracak son kişi Dylan'dı. Doğru hissettiriyordu ve sıkıldığı bir avuç gergin kık da öyle.

Ona doğru döndü, gözleri arzuyla kararmış bir halde ellerini yakalayıp boynuna doladı. "Söyle, Tilly. Söylediğini duymam gerek."

"Seni istiyorum."

Alnını onunkine bastırdı ve gözlerini kapattı. "Tekrar." "Seni istiyorum Dylan. Her zaman istedim."

Nefesini içine çekti ve kolları ona daha sıkı sarıldı. "Şimdi mi?" "Evet."

"Burada mı?"

"Evet."

Onu kendine doğru kaldırdı ve masasının üzerine koydu. Kızın bakışlarını tutarak yanından geçti ve masayı süpürerek her şeyin yere düşmesine izin verdi.

Bu onu hem güldürdü hem de gülünç bir şekilde ürpertti.

Ama Dylan oyun oynamıyordu. "Üşüdün mü?" diye sordu, elleri uyluklarının dışından yukarı doğru kayarak onları açmaya teşvik etti, böylece aralarına girip vücutlarını birbirlerine yaslayabildi.

"Hayır. Beni etkileyen masanızdaki her şeyi devirmek gibi sevimsiz bir jest oldu."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve bakışlarında ne gördüyse gülümsedi. "Benim daha sevimsiz hareketlerim var."

"Getirin onları."

Ağzını onunkine dayamadan önce ona son bir kez çok ateşli, çok eğlenceli bir bakış attı. Bu öpücük diğerlerinden farklı olarak ciddiydi ve kesinlikle bir yere doğru gidiyordu ve bu onu heyecanlandırdı. Elleriyle göğsünü keşfetti, yavaşça onun hissini yeniden öğrendi ve bunu ağzıyla takip etti çünkü bir tada ihtiyacı vardı.

Bir iniltiyle elleri kalçalarına gitti, sıktı ve sonra elbisesinin eteğinin altına kayd, parmakları iç çamaşırının dantel kenarlarıyla oynadı.

"Dylan," diye fısıldadı, parmakları dantelin altından çıplak bedenini okşamak için yol bulduğunda, onun adını inletti ve onu kendisi için bu kadar hazır bulduğu için inledi.

Bir kez çekti ve ona karşı çıplak kaldı ve kot pantolonunu geri itip onu serbest bırakması sadece bir saniyesini aldı.

Bakışları tekrar buluştu ve hissettiği ihtiyaç ve açlığın ona yansıdığını görebiliyordu.

Ama biraz da şüphe.

"Tilly-" diye söze başladı ama Tilly ayağa fırladı ve ağzını ağzına götürdü.

"Bunu istiyorum," diye hatırlattı ona. "Bu geceyi istiyorum, birbirimize verebileceğimiz her şeyi."

Bir prezervatif çıkararak eğildi ve yumuşak, sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Adam onu kollarının arasına alıp yavaş ve istikrarlı bir ritimle içine alırken, bir sızıyı aleve, alevi de onu tüketen ani bir ateşe dönüştüren hislerin içinde kayboldu.

Bir şekilde gözlerini açmayı başardı ve yüzündeki, onu neredeyse dayanamayacağı kadar etkileyen yoğunluğu izledi. "Dylan," diye fısıldadı.

Keskin bir nefes aldı ve kararsız bir nefes verdi, yüzünü boynunun kıvrımlarına gömmek için ona doğru eğildi. Adamın sıcaklığı kızın içine sızdı ve kız artık çıplak kıcının altındaki masanın soğukluğunu hissetmiyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı, boynunu, çenesini, kulağını buruşturup öperken, onu da kendisiyle birlikte götüren bir zevk çılgılığıyla bırakana kadar içinde hareket etmeye devam etti.

Duyularının geri dönmesi bir an aldı, uzun bir an ve ilk duyduğu şey yerde bir yerden gelen tiz bir erkek sesiydi.

"Hey, dostum, ya yardım istiyorsun ya da beni kıcından arıyorsun." Penn. "Ama içeride iyi vakit geçiriliyor gibi görünüyor. *Alo?* Ofisin kapısını aç ve Leo'yu içeri al, orada oturmuş annesini istiyor."

Dylan yere düşen telefonu aldı ve Bağlantıyı Kes düğmesine bastı.

Tilly kapıyı açtı ve Leo'nun içeri girmesine izin verdikten sonra alt dudağını ısırarak korku ve kahkaha arasında gidip geldi. "Aman Tanrım. Duymuşlar-"

"Üzgünüm," dedi Dylan, "ama sana söz veriyorum, bu konuda sana hiçbir şey söylemeyecekler. Yaşamak istiyorlarsa, hayır."

Kahkahalar kazandı.

Dylan ona alaycı bir eğlenceyle baktı. "Hala pürüzsüz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bölüm 6

Bazen en büyük başarıım çenemi kapalı tutmak oluyor.

-Tilly Adams'ın Günlüğünün Karışık Dosyaları "ndan

On yıl önce:

Tilly, Dylan'ın işe geldiğini görene kadar pencereden dışarıyı izledi. Ona biraz erken gelmesi için mesaj atmıştı ama gelmemişti. Kafeye girmeden önce onu arabasından inerken yakalamak için hızlı davranmak zorunda kalmıştı.

"Gelip beni göreceğini düşünmüştüm," dedi.

"Yapamam. İşim var. Ve bu hafta finallere çalışman gerekiyor."

"Çalışmaya bir gün ara veriyorum," dedi.

"Hayır, değilsin."

Adam arkasını dönerken arkasından baktı, onunla birlikte olmak istemediği için içten içe incinmişti. "Sana ne ki?"

Tekrar yüzünü ona döndü, gözleri karanlık, ifadesi karanlıktı. Kahretsin, hayatı karanlıktı. "Umurumda değil mi sanıyorsun?"

Adam ona doğru yürüyüp gözlerinin içine bakarken yutkundu. "Senin okul ödevlerine benimkilerden daha fazla zaman harcıyorum," dedi.

"Kaçabildiğim her gece seni kontrol ediyorum. Bir günde sahip olduğumdan daha fazla saat çalışıyorum, böylece maaşımın çoğunu anneme kirasını karşılaması için verdikten sonra, varlığından bile emin olmadığım bir gelecek için biraz kenara koyabilirim."

Tilly boğazının yandığını hissetti. "Öyle."

Yüzü yumuşadı. "Ben işe gideceğim, Tee. Sen de okuyacaksın. Paraya ve eğitime ihtiyacımız var."

Nefesini tuttu. "Biz mi?"

"Evet." Ve sonra nadiren yaptığı bir şeyi yaptı; ona dokundu. Büyük, nasırlı elleriyle yüzünü kavradı ve alnını onunkine değdirdi. "Her şey bizle ilgili," diye mırıldandı. "Sakın aksini düşünme."

Tilly üzerini değiştirdi ve Dylan'ın da aynı şeyi yapmasını izledi, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Onun çok güzel vücudunun görüntüsü artık kalıcı olarak beynine kazınmıştı ve gelecek birçok gece boyunca fantezilerini kesinlikle körükleyecekti. Ama sonra dondu kaldı.

Çünkü dizleri. Her ikisi de korkunç derecede gerçek görünen çok sayıda sert yara iziyle işaretlenmişti. "Ah," dedi usulca.

Omuz silkti ve bir kez daha bir kot pantolon giyip yukarı çekti. "Sanırım bazı şeyler değişti," diye itiraf etti. "Ve evet, tam bir sürtüktü." Çantasındaki bazı şeyleri karıştırdı ve bir tişört buldu.

"Topallamıyorsun bile," diye hayret etti.

Gömleğini silkti. "Rehabilitasyon çok acımasızdı," diye itiraf etti. "İçeri girerken güçlü olduğumu sanıyordum ama değilmişim. Yakınından bile geçmedim."

"Nasıl geçtiniz?"

Yüzünü ona döndü. "Penn ve Ric. Beni buna zorladılar."

Sakinmiş gibi başını salladı ama değildi. Sakinliğin yakınından bile geçmiyordu. "Yani," dedi, her şeyi hissetmesine rağmen mantıklı görünmeye çalışarak. "Bana verebileceğinden daha fazlasını hak ettiğime karar vererek beni terk ettin. Benden uzaklaşmak için hayallerinden vazgeçtin ve orduya katıldın."

"Hiçbir şeyden vazgeçmedim," dedi. "Ordu, astronotluk hayalimi canlı tutmanın bir yoluydu."

Tamam, bunu anlayabilirdi. "Sen yaralanana kadar," diye tahmin etti.

Kısa bir süre başıyla onayladı. "Kalifiye oldum ve uçuş okuluna gittim."

"Ve sonra ... yaralandın," diye tahmin etti. "Ne oldu?"

"Bir keşif görevinde, bize kötü istihbarat verildi." Omuz silkti. "Üsse geri dönerken ateş altında kaldık."

"Ne kadar kötü?" diye fısıldadı.

"Penn'in söylediği kadar kötü değil. Dizlerime kurşun isabet etti. Hayati tehlikesi yok."

"Penn dedi ki-"

"-Yardım gelmeden önce neredeyse kan kaybından ölüyordum. Eğer Ric orada olup da ölürsem beni cehenneme kadar takip edeceğini ve annesinin gelip sonsuza kadar ikimizin de peşini bırakmayacağını bağırmasaydı, bunu yapabilirdim."

"Onun sana bağırması seni hayatta mı tuttu?"

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Bu ve depodan söküp bana kanını vermek için kullandığı yakıt hortumuyla bizi kelimenin tam anlamıyla birbirimize bağladığı gerçeği. Kan grubumuzun aynı olması iyi bir şey, değil mi?"

Yüce Tanrım. İçinde bulundukları koşulları, kaosu ve denizaşırı ülkelerde görev yapan insanların inanılmaz kahramanlıklarını düşündükçe boğazı düğümleniyordu. "O iyi bir arkadaş."

"Evet. İkisi de öyle."

Ve onun yanında olmadığında onun yanında olmuşlardı. Olamazdı. Çünkü onu dışlamıştı. "Taburcu edildin."

"Her iki dizim de değiştirildi, bu da astronot programına giremeyeceğim ve aslında benim için bir daha uçamayacağım anlamına geliyordu. Ne ordu için ne de astronot olarak."

Pantolonunun içinde kalan bacağına baktı. "Olağanüstü bir iyileşme süreci geçirmişsin."

"PT'den geçen uzun bir yol." Bir omzunu kaldırdı. "Kararlıydım. Çünkü uçmaktan vazgeçmeyecektim. Özel bir şirkete geçebilirdim."

Başını salladı, göğsü göğüs kafesine sığmayacak kadar daralmıştı. O hiç pes etmemişti. Onun gibi değil. "Neden eve gelmedin?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Wildstone benim için gerçekten ev değildi." Bunun üzerine ciğerlerindeki havanın geri geldiğini hissetti.

"Bana evim gibi gelen tek yer senin olduğun yerdin," dedi sessizce ve bir adım daha yaklaştı.

Leo başını Tilly'nin omzundan kaldırdı ve hırladı.

"Kes sesini Leo," dedi Dylan'a bakarak. "Ama sen beni araştırdın, bir fotoğrafla piyasadan çekildiğimi tespit ettin ve zahmet etmedin."

"Öyle olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu. "Piyasa dışı mı?"

Başka tarafa baktı. Çünkü gerçek şu ki, geçmişindeki erkeklerin hiçbiri ona Dylan'ın hissettirdiklerini hissettirmemişti. "Önemli olmadığını söylüyorum. Seni unutmamı istedin."

"Unuttum," dedi ve Leo'nun hırıltısını duymazdan gelerek uzandı, parmağını şakağında gezdirdi, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama seni asla unutmadım."

Başını iki yana salladı. "O zaman neden şimdi buradasınız? Şirketinizi herhangi bir yerde de kurabilirdiniz."

"Ric bu havaalanında bir anlaşma yaptı. Ve kendime sekiz yılın uzun bir süre olduğunu söyledim. Bir ömür. Sen hayatına devam ettin, ben de öyle."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Peki şimdi ne olacak?"

Başını yavaşça salladı. "Dün, geçmişimizi görmezden gelip şimdi ve burada olanlarla ilgilenmemizi söyledim. Hayatlarımızı nasıl yaşıyorsak öyle yaşayalım. Ayrı ayrı."

"Ve şimdi?" diye sordu, açıklanamaz bir şekilde nefesini tutarak onun cevabını bekledi. "Ve şimdi, top senin sahandadır." Leo'ya çok sert bir bakış attı. "Ben

yaklaşacaksın," diye uyardı köpeği. "Sakın dişlerini üzerimde kullanmayı aklından bile geçirme." Ve bununla birlikte eğilip Tilly'yi öptü.

Dünkü öpücük gibi nazikti. Güzeldi.

Ve bunun için daha az yıkıcı derecede seksi değildi. Yumuşak, şaşkın bir inilti duydu.

Kendi anıları. Elinde değildi, adamın dilinin kendi diline değmesiyle anıları patladı ve göz kapaklarında oynamaya başladı. Bu adam onun ilkiydi ve Tanrı yardımcısı olsun ama onun son olmasını istiyordu. Bu düşünceyle özgürlüğüne kavuştu ve gözlerini ona dikti. "Az önce topun bende olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Öyle. Ben sadece desteyi istiflemeye inanıyorum."

Bölüm 7

"Hisleri" d e n e y i m l e d i k t e n sonra bana göre olmadıklarına karar verdim, ama fırsat için teşekkürler.

- "Tilly Adams'ın Günlüğünün Karışık Dosyaları "ndan

On yıl önce:

Sessiz evden sessizce çıkıp rekor kıran üç dakika içinde parka ulaştığında

Tilly'nin kalbi küçük bir mutluluk dansı yaptı.

Burası terk edilmişti. Salıncaklarda kimse yoktu. Salıncakların yanından geçerek ağaçlarına ve ağaç eve doğru yürüdü. Karanlıkta bir telefon ekranının parıltısını görebiliyordu. Yukarı tırmandı ve orada oturan uzun boylu, sırık gibi bir figür buldu ve gülümsemesi azalırken bile nabızı hızlandı.

Dylan dünyadan saklanıyordu ve bu da acı çektiği anlamına geliyordu. Onun yanına oturdu. "Hey."

Dylan sırt üstü yattı ve gözlerini yıldızlara dikti. "Astronot olmak fena olmazdı."

Kalbi sıkışmıştı. Bunun için gerekli notları vardı. Ya da okulun üstüne bir de çalışmak zorunda kalmasaydı bu notları alabilirdi. "Bunu kesinlikle yapabilirsin," dedi, kolları birbirine degecek şekilde onun yanına uzanarak. Parmaklarıyla onunkilere dokundu. "Ne istersen yapabilirsin."

Adam homurdandı ve kadın onu üzecek ne olduğunu merak etti. Sormak istedi ama adam söylemedi, o da elinden gelenin en iyisini yaparak adamın yüzüne baktı.

yeni yaralar vardı. Neyse ki hiç yara görmemişti. "Yapabilirsin," diye fısıldadı. "Astronot olabilirsin."

"Kim demiş?"

"Annem." Nefesi kesildi çünkü bu onun artık gitmiş olduğunu hatırlatıyordu. "Bana hep bunu söylerdi."

Dylan yan yattı ve karanlıkta onu incelerken eliyle başını destekledi. "Kibar olmaya çalışıyordu. Kimse istediğini yapamaz. Okul bittiğinde babam için hendek kazmak zorunda kalacağım."

Annesinin masraflarını karşılamasına yardımcı olmak için zaten haftada birkaç saat çalışıyordu. "Mezun olduktan sonra ne istersen yapabilirsin."

"Saf olma, Tee."

Parmaklarını onunkilerden çekti ve doğrulup oturdu. Kendisinden çok daha büyükmüş gibi davranmasından nefret ediyordu. Kendisini aptal küçük bir çocuk gibi hissettirmesinden nefret ediyordu. "Ben saf değilim." Dizlerini içeri çekti ve alnını dizlerine bastırdı. "Ama bazen *bir şeye* inanman gerekir."

Bir iç çekti ve onun yanına oturdu. Adamın elinin saçlarının üzerinden geçip onu sardığını hissetti ve adam onu kendine çekti. "Özür dilerim. Ben bir pisliğim."

"Değilsin." Yüzünü çevirip ona baktı. "Sen baban gibi değilsin Dylan."

Bu düşünce karşısında yüz ifadesi sertleşti. "Ve asla da olmayacağım."

"Güzel." Tereddüt etti çünkü adam kendisine ne yapacağını söylemesinden hoşlanmazdı. Nefret ederdi.

Aslında, çünkü pek çok seçeneği elinden alınmıştı. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyordu ama gerçekten bir şeyler söylemek istiyordu. "Ve nasıl babanın olduğu gibi bir pislik olmak zorunda değilsen," dedi dikkatlice, "onun seçtiği mesleği takip etmek zorunda da değilsin. Ne yapmak istiyorsan onu yap. Ve arkanda ben varım. Sabahları kafede yardım ettiğimi biliyorsun ve Quinn bana ödeme yapmakta ısrar ediyor. İhtiyacın olursa diye her kuruşunu saklayacağım. Beni duyuyor musun?"

Ağzında bir gülümseme hayaleti seğirdi. "Seni duyuyorum. Çin'deki insanlar da öyle. Ama senin paranı asla almayacağım. Ben de kendiminkini biriktiriyorum, bana bir şey olmaz."

"Peki neden yaz geldiğinde gidip işçi olasın ki? Neden sevdiğin bir şeyi yapmıyorsun? Mesela eğlence merkezinde çalışıp küçük çocuklara beyzbol koçluğu yapmıyorsun?" Bırakmak zorunda kalana kadar bir beyzbol süper yıldızıydı.

İşi için takımda. "Ya da cankurtaran olabilirsin. Bu yaz pek çok çocuk bu işi yapıyor ve eleman arıyorlar."

"Sertifikalı cankurtaran olma kursu üç yüz dolar," dedi. "Rekreasyon merkezi beni işe almadı çünkü koçumdan ve müdürden tavsiye mektubu almam gerekiyordu ve koç bu işte harika olacağımı söylese de müdür kötü bir tavrım ve sinirli olduğumu söyledi."

Bu onu çok kızdırdı. "Bu hiç adil değil."

"Beni kafeteryadan para çalmakla suçladığında ofisini dağıtmıştım," diye hatırlattı ona.

"Yanlışlıkla suçlandı."

Dylan omzunu kaldırdı. Fark etmedi. Olan olmuştu. Şimdi bütün yaz maço ve sadist babası için hendek kazacaktı ve o da her günün her saniyesinde onun için endişelenecekti.

Tilly'nin ertesi günkü dersinin yarısında, kendisi sınıfta dolaşırken, gördüklerinden etkilenmiş bir şekilde, öğrencileri sessizce reklam panosu tasarımları üzerinde çalıştırdı.

Sunumları için bir tema oylamışlar ve Tilly'nin hayal edebileceğinin tam tersini bulmuşlardı.

Sevgiler.

Onun fikri reklam panosu alanını bir ızgaraya bölmekti. Herkes kendi bloğunu alacak ve istediğini yapacak, ancak daha sonra bir yapboz gibi diğerleriyle bir araya gelerek bütünlüklü bir parça oluşturacaktı.

Sınıf kapısından gelen bir hareketle başını kaldırdı ve Quinn'in orada durmuş ona el salladığını gördü.

Tilly derin bir nefes aldı. Üç gündür konuşmamışlardı. Bu onlar için son derece alışılmadık bir durumdu. Quinn yıllar önce Tilly'nin hayatına ilk adımını attığından beri onun hayatına burnunu sokuyordu.

Tilly iç çekerek kapıya doğru ilerledi. "Ne?"

"Sana kurabiye getirdim." Quinn ona bir kutu uzattı. "Taze pişmiş. Çifte şekerleme. Yumuşak ve yapışkan."

"Suçluluk duygusuyla pişmiş mi?"

Quinn iç çekti. "Hâlâ kızgınsın."

"Hâlâ kızgınsın," diye onayladı Tilly. Sınıfa dönüp baktı ve kimsenin onlara ilgi göstermediğini görünce rahatladı. Sesini alçaltarak, "Yapamam," dedi.

Bana Dylan'dan, neden gittiğinden, neden kalmadığından, ona ne olduğundan bahsetmediğine inanamıyorum. Hiçbirini."

Quinn'in gözleri ciddi ve özür diler gibiydi. "Sadece birkaç haftadır biliyordum, o da çok meraklı olduğum için. Sana söylemek istedim ama Mick, Dylan'ın her şeyi sana kendisinin anlatmak isteyeceğini düşündü, ben de Mick'e söz verdim.

."

"Sen de bana bir söz verdin, kız kardeşim olacağına dair-"

"Ben senin kız kardeşinim," dedi Quinn. "O zamanlar sana söyleseydim, okulu bırakıp onunla birlikte olmak için dünyanın öbür ucuna kaçardın ve o da bunu acıma olarak görüp seni itip kakardı. Seni incitmek istemedim, Tilly. İkinizin de büyümeye ihtiyacı vardı ve şimdi büyüdünüz." Quinn sözünü kesti, sınıfta bir şey gördüğünde gözleri hafifçe açıldı. *Birini*. Sırıttı. "Hâlâ senin sınıfında," diye fısıldadı. "Dylan."

Sanki kimden bahsettiğini karıştırma ihtimali varmış gibi. Tilly Dylan'a baktı, geçen gün onun ofisinde içine gömüldüğü anı hatırladı ve sonra rahatsız edici bir şekilde ısındı. Quinn'in elini tuttu. "Bana bir saniye izin verin sınıf, hemen döneceğim!" Sonra Quinn'i çekiştirerek koridora çıkardı ve sınıfın kapısını kapattı.

Quinn, "Onu kovmadınız," dedi.

Kız kardeşinin kendini beğenmiş ve sinir bozucu sırtışını görmezden gelerek sabır için beşe kadar saydı. Hiçbiri gelmedi. "Bak," dedi Quinn'in kocaman karnını okşamak için uzanarak. "Patlamaya hazırsın. Burada ne halt ediyorsun?"

"Bu doğru soru değil," dedi Quinn. "Doğru olduğundan oldukça eminim."

"Hayır." Quinn telefonunu kaldırdı ve Tilly'nin fotoğrafını çekti. "Doğru soru şu: Neden kızarmış ve parlak gözlüsün?" Tilly'ye kendi fotoğrafını gösterdi.

Lanet olsun. Gerçekten de kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. "Belki de öğretmekten zevk alıyorumdur." Durakladı. "Çok," diye itiraf etti.

Quinn'in nefesi kesildi, elini kalbine götürdü ve yüzünü sevinç kapladı.

"Öyle mi?" "Evet." Tilly gözlerini kıstı. "Bekle, ne yapıyorsun?" "Hiçbir şey," diye burnunu çekti Quinn.

"Ağlıyorsun. Burada ağlamak yok! Okulda ağlamak yok!" "Biliyorum."

Quinn gömleğinin eteğini kaldırdı ve gözlerini sildi.

Tilly iç çekti.

"Beni dava et, ben hamileyim, tamam mı? Her an ağlayabilirim! Ya da güzel kız kardeşimin bir kez olsun mutlu göründüğünü gördüğümde."

Tilly ceplerinde mendil aradı ve bir peçete buldu.

Quinn gürültüyle burnunu sümkürdü. "Ve seni bu hale getiren sadece öğretmenlik de değil."

"Hayatımı bir aşk romanı haline getirmeye çalışmaktan vazgeç," dedi Tilly. "Romantizm dünyanın dönmesini sağlamaz."

"Hayır, ama burayı daha iyi bir yer yapıyor. Bana doğruyu söyle. Onu hala önemsiyorsun."

Tilly ağzını açtı ama Quinn parmağını kaldırdı. "İnkâr etmeye çalışırken gözlerimin içine bak çünkü hiçbir zaman gözlerimin içine bakıp yalan söyleyemedin."

Tilly onun gözlerinin içine baktı. "*Lanet* olsun."

Quinn gülümsedi. "Onu unuttuğunu sanıyordum?"

"Kapa çenenin," dedi Tilly hiç kızmadan. "Şimdi git hamile kal." Quinn güldü. "Onu unutmuş *değilsin*. Ondan hoşlanıyorsun."

Evet, evet. Evet, öyle yaptı ve sınıf kapısındaki dar pencereden bakarak onu gördü. Başını konsantrasyon içinde eğilmiş, etrafındaki bir avuç öğrenciyle birlikte projeleri üzerinde çalışıyordu.

Onun hayatına bu kadar kolay geri dönmesi dehşet vericiydi ve bu düşünceyle nefesi hızlandı. "Hiperventilasyon geçireceğim."

Quinn kutuyu açtı ve bir kurabiyeyi ona doğru itti. "Al, bunu ye. Mükemmel kurabiyelerimden birini yiyip hiperventilasyon geçirmen imkânsız."

Tilly yarım kurabiyeyi ağzına attı.

"Gördün mü?"

Tilly başını iki yana salladı. "Bunun için çok kırıldım," dedi ağzındaki lokmayı yutarken.

Quinn'in gülümsemesi soldu ve Tilly'ye sıkıca sarıldı, neredeyse onu boğacaktı. "Son baktığımda," diye fısıldadı Tilly'nin çenesine, "hepimiz biraz kırılmışız." Tilly'nin gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Ama yine de yaşıyor ve nefes alıyoruz. Ve seviyoruz."

Tilly Dylan'ın helikopteri iniş için yönlendirmesini izlediğinde güneş batmak üzereydi. Ric'in kendisi için hazırladığı özel çay bardağından bir yudum aldı ve hangarın pencere duvarından şunları izledi

Dylan, helikopterden inen ve iki çocuk ve aileleri olarak onu şaşırtan müşterilerine yardım etti.

"Onlar Bir Dilek Tut çocukları," dedi Penn, yanına gelip pencereden dışarı bakarak. "Dylan bunu gerçekleştirdi."

Dylan'ın çocuklardan birinin saçını karıştırmasını izledi. Çocuk kollarını kaldırdı ve Dylan da ona uyararak onu kucağına aldı, helikopterin etrafında dolaşırken omuzlarında salladı. Dylan bazı şeyleri işaret etti ve sonra bir sonraki çocuk da aynı muameleyi gördü.

Penn, "Onlara uçuş sonrası kontrolünü gösteriyor," dedi. "Özellikle sakatlandıktan ve hayallerini kaybettikten sonra böyle bir şeyi var." Penn, pencerenin yansımada onun bakışlarıyla buluştu. "Çocuklara böyle bir durumdan geri dönüp hâlâ uçulabileceğini ya da her ne hayal ediyorsanız onu gösterebilmeyi seviyor."

Müşteriler içeri girdi ve Penn onları karşılamak için harekete geçti, Tilly Dylan'ın bir başka uçuş sonrası kontrolünü yapmasını izlerken karizmatik, çekici ev sahibi rolünü zahmetsizce oynadı.

Adam içeri girdiğinde, saçları dağılmış, yanakları rüzgârın soğüğundan kızarmış, koyu renk güneş gözlükleri gözlerini kapatmış, deri ceketini geniş omuzlarının üzerinde gergin bir şekilde dururken, ona ne söylemeye geldiğini unutmuştu. Tek istediği onun ağzını tekrar kendi ağzına götürmekti.

Onu orada dikilirken görünce güneş gözlüklerini başının üstüne itti, bakışları şaşırdı. "Hey."

"Hey."

Çay bardağına baktı ve bakışları Ric'in durduğu ofislerin koridoruna kaydı. "Bu kadar sert bir savaş kahramanına göre yaşlı bir kadınsın, bunu biliyor muydun?"

Ric kendi çay bardağıyla ona kadeh kaldırdı. "Birini tanımak için biri gerekir, dostum." Ve sonra gitmişti.

Dylan tüm dikkatini Tilly'nin üzerine çevirdi. "Seni görmek güzel," dedi. "Ama burada ne işin var?"

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve onu düşündü. "Gerçek mi?"

"Her zaman."

Derin bir nefes aldı. "Aramızda ne olduğunu konuşmaya geldim."

"Tamam." Kahverengi gözleri sıcak ve meraklıydı. Onu dinlemeye istekliydi.

Kendisi için söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı bu. Bu düşünceyle ve kendi sağduyusuna rağmen yumuşadığını hissetti. "Sorularım var," dedi.

"Sor," dedi kolayca. "Aklınıza takılan her şeye cevap veririm."

Çayını bıraktı ve derin bir nefes aldı. "Neden bana sadece gideceğini ve nedenini söylemedin. Anlayacağımı biliyordun."

Tereddüt etti.

"Her şeyi söyledin," diye hatırlattı ona.

"Deniyorum, ama gerçek şu ki -ve öyleydi- anlamış olman mümkün değil. Benim başıma geldiğinde bile anlamamıştım."

Kollarını kavuşturdu. "Beni denemedin bile," dedi sertçe.

Bir nefes verdi. "Kendim için bir şeyler yapmak istedim ve bunu istememin tek nedeni sendin. Astronotluk hayalimi gerçekleştirecek kadar kendime inanmamı sağladın. Yine de oraya ulaşamadım."

Bir zamanlar onun hayatındaki en önemli kişiydi, bu yüzden onun hayatındaki en önemli kişi olması onu şaşırtmamalıydı.

"Ama denedin. Ve her şeye rağmen işine yaramasını sağladın." Omuz silkti.

"Dylan. . ." Kollarını iki yana açtı. "Bana bir baksana. Olacağımı düşündüğüm gibi dünyaca ünlü bir sanatçı değilim."

"Hâlâ sanatın var," dedi. "Ve bir hafta içinde sergin var." Bu hatırlatma karşısında sinirden nefesini tuttu. "Evet."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Şimdi de öğretmenlik yaparak bu sanatın neşesini yayıyorsun. İyi şeyler yapıyorsun, Tilly. Kendini bırakırsan mutlu olacağını düşünüyorum."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Mutlu olmana izin veriyor musun?"

"Vermedim. Uzun zamandır." Başını iki yana salladı. "İlk aldığım da yaralandım, kızgındım. Gerçekten kızgındım. Ve bir parçam muhtemelen babama dönüşeceğimi düşündü."

"Asla onun gibi olamayacaksın," dedi kararlılıkla.

"Nereden biliyorsun?"

"*Biliyorum.*"

İnanmayan bir kaşını kaldırdı.

"Seni az önce o çocuklarla gördüm. Buna ihtiyaçları vardı, sana ihtiyaçları vardı ve sen onlarla harikaydın. Eğer gerçekten baban gibi olmak gibi derin bir korkun varsa, bugün kendine iyice bir bak."

Bununla biraz olsun uzaklığını kaybetti ve elini uzattı.

Gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Ne?" "Bana güvenmek mi?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden.

Adam parmaklarını oynattı ve kız da elini onunkinin içine soktu. Daha sonra onu piste ve Bell'e doğru götürdü, telefonunu çıkardı, Ric veya Penn'i arayarak bir kişiyle geri döneceğini bildirdi. Sonra onu yardımcı pilot koltuğuna oturttu ve ona dönerek emniyet kemerini kontrol etti ve kendi kemerini taktı. Sonra havacı gözlüklerini tekrar gözlerinin üzerine indirdi. "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Ne için?"

Gülümsedi.

Havadayken midesi göğsünde kalbini sıkıştırıyordu ve burnunu cama dayamış, şaşkınlıktan nefesi kesilmiş bir halde oturuyordu.

"İyi misin?"

Başını salladı ama gözlerini manzaradan ayırmadı. Buradan, üzüm bağları ve meşe ağaçlarının sıralandığı yeşil tepeleri görebiliyordu; bir yanda da beyaz örtülü ve ıslıl ıslıl parlayan parlak mavi Pasifik uzanıyordu. "Manzara, çok güzel."

"Benimki de fena değil."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerini devirdi. "Çok mu sevimsiz?" diye sordu.

"Evet." Ama hoşuna gitmişti.

Sol tarafını işaret etti. "Bu Wildstone. Bekleyin..." Birkaç saniye sonra başını salladı. "Caro's Café."

Annesinin kafesini gördü ve onu böyle havadan görünce nedense boğazı düğümlendi. "Vay canına."

"Sen ve Quinn onu sakladınız," dedi. "Ve onun evi."

"Yaptık." Gözlerini pencereden ayırmadı. "Birkaç kez satmayı düşündük ama elimizde ondan kalan tek şey bu ve onu orada hissetmek hoşumuza gidiyor."

"İyi anılara tutunmakta yanlış bir şey yok," dedi sessizce. "Ben de kendiminkilere tutundum."

Sonra ona baktı ve bir süre birbirlerine baktılar. "Hiç ciddi bir ilişki yaşadın mı?" diye sordu sessizce. "Benden sonra mı?"

Başını iki yana salladı. "Orada burada kadınlar gördüm ama ciddi bir şey değildi.

Sen mi?"

Kısıık bir kahkaha attı. "Artık gerçekten çıkmadan önce çıkmanın on farklı seviyesi var. Bu benim için o kadar kafa karıştırıcı ki biraz kestirmem gerekiyor."

Otuz dakika sonra, onları yumuşak bir iniş için getirdi ve ona döndü. "İzin ver senin için bazı şeyleri açıklığa kavuşturayım."

"Ne?"

Eğilerek kulaklığını çıkardı ve parmaklarının saçlarında sıkılaşmasına izin verdi. "Biz gerçekten ıkıyoruz. Kestirmeye gerek yok. Tabii sen istersen, ben de sana katılmaktan mutluluk duyarım."

Bölüm 8

Ben diğer kızlar gibi değilim, akşam yemeğinde ne istediğimi biliyorum. Öğle yemeğinden beri bunu düşünüyorum.

- "Tilly Adams'ın Günlüğünün Karışık Dosyaları "ndan

On yıl önce:

"Ders çalıştın mı?" Dylan sordu.

Ağlamak istemesine rağmen Tilly ona gülümsedi çünkü ona o kadar değer veriyordu ki canı yanıyordu. "Evet."

"Güzel." Ayağa kalktı ve onu yukarı çekti. "Başın belaya girmeden önce eve gitmelisin."

Ona yakın durdu, çok yakın; yıpranmış spor ayakkabılarının parmakları birbirine değiyordu. Ama adam kendisinden çok daha uzun olduğu için, sıralanan tek şey buydu ve onun kadar uzun olmak için can atıyordu, can atıyordu, çünkü o zaman onu hissedebilirdi, uyluk uyluğa, göğüs göğüse. Bunu düşünürken bile nefesi kesiliyordu.

Öp beni, tüm gücüyle diledi. *Lütfen bir kez olsun öp beni.*

Belki de mucize sırası ondaydı çünkü adam mucize yaratmıştı. Eğildi ve başının üstünü öptü.

"Dylan," diye fısıldadı patlayacakmış gibi hissettiği kalbindeki tüm özlemle.

Sustu. "Tee-"

"Lütfen?" diye fısıldadı, başını geriye eğerek.

İnledi ve onu kendine doğru çekti. Tüm hayatı boyunca yaşadığı en mükemmel an için, ağzını onunkine indirdi. Yumuşak. Nazik. Sabırlı.

Ama Tilly bunların hiçbirini hissetmiyordu, bu yüzden onu daha da yakınına çekti. Sonra, bir görev için dilini onunkine dokundurdu ve ... öpücük patladı.

Onu sıkıca kendine çekip derin derin öperken hayatı boyunca hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Kalbi küt küt atıyor, teni vücuduna dar geliyordu ve buna bayılıyordu.

Ama sonra geri çekildi.

Küçük bir protesto miyavlamasıyla kendini ona sarmaya çalıştı ama adam kollarını kavradı ve onu uzak tuttu. "Tee. Tee, dur. Bunu yapmayacağız."

"Neden?" diye sordu ve eğer adam bunun kendisi için çok genç olmasından kaynaklandığını söylerse-

"Daha fazlasını hak ediyorsun."

"İstemiyorum. Tek istediğim sensin," dedi ona tüm ruhunun şiddetiyle. "Seni seviyorum Dylan. Sen benimsin ve başka ne var biliyor musun? Ben de senimim."

Adam sert bir nefes çekti ve kadın onun titrediğini fark etti. Onu tekrar öpmemek için gösterdiği çabayla titriyordu. Elleri göğsüne geldi ve parmaklarını gömleğinin içine soktu, daha fazlasını arzuluyordu.

Ama bu gerçekleşmeyecekti çünkü parmaklarını nazikçe kızın bileklerine doladı ve ellerini aşağı indirip geri adım attı. "İyi geceler, Tee."

"İyi geceler," diye fısıldadı. Lanet olsun. Eve dönüşü daha uzun sürdü, her şeye rağmen on dakika daha uzattı, tüm bu süre boyunca kendi kendine gülümsedi.

Sonunda onu öpmüştü! Hayatını değiştiren bir öpücüktü, tüm öpücüklerin öpücüğüydü ve ne derse desin, daha fazlası olacaktı.

Çünkü o da onu seviyordu.

Artık bunu biliyordu ve bildiği için de gerisini bekleyebilirdi.

Pazartesi günü, Dylan üniversite kampüsüne erkenden geldi ve mesajı sayesinde diğer öğrenciler de gelmişti. Park yerinde onun kamyonunun etrafında buluştular ve kafalarını Dylan'ın çıktısını aldığı planlara eğdiler.

"Aman

Tanrım."

"Vay canına."

"Bu mükemmel."

Alçak sesle mırıldanmalar ona bir umut dalgası verdi. "Öyle mi?"

diye sordu. Herkes onun parkın dışına taşıdığı konusunda hemfikirdi.

"Tamam," dedi. "Yani rollerimiz konusunda hepimiz anlaştık." Planları rulo haline getirip kamyonunun kasasındaki alet çantasına geri koydu, tam o sırada arkasından bir ses geldi.

"Neler oluyor?"

Herkes dönüp dehşete kapılmış boş yüzlerle Tilly'ye baktı. Kahretsin. Dylan kamyonetinin arkasını kapatarak yana kaydı. "Projelerimiz üzerinde çok çalışıyoruz," dedi.

"Öyle mi?" Kızın kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Birlikte mi?"

Ona doğru bir adım attı ve kimsenin duymaması için onu kenara itti.

"Birlikte daha güçlüyüz," dedi ve onun spekülatif bir şekilde kendisine bakmasını izledi.

"Hâlâ proje hakkında mı konuşuyoruz?" diye sordu. "Yoksa

bizden mi?" "Bu durumda, her ikisinden de biraz."

Onun yanından geçip diğer öğrencilere baktı. Dylan gruptakilerden hiçbirinin iyi bir oyuncu olamayacağını düşündü - hepsi parlak gözlü ve büyük bir sır saklıyormuş gibi görünüyordular.

Tabii ki öyleydiler.

"Şunlara bak," diye fısıldadı ve o cümlesini bitirene kadar yüzünü buruşturmaya başladı. "Heyecanlı ve ilhamlılar."

Sesi o kadar dokunaklı geliyordu ki, eğilip şakağına bir öpücük kondurdu. "Heyecanlandılar ve ilham aldılar," dedi. "Senden. Burada gerçekten harika bir şey yapıyorsun Tee. Umarım bunu biliyorsundur."

Bir nefes verdi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim,

ama-" "Bu doğru."

Zil çaldı. Herkes sınıfa girerken, kurtuldum, diye düşündü.

Haftanın geri kalanı hızlı geçti. Günlerini kışını yırtarak çalışarak, gecelerini de Tilly'yi baştan çıkararak geçirdi. En iyisiydi. Hafta. Hiç.

Cuma günü sınıftan işe koştu, birkaç uçuşu ve Penn ve Ric'le, her zaman mali danışmanları ve avukatlarıyla bir toplantısı vardı.

Henüz kara geçmemişlerdi ama yıl sonuna kadar kara geçecekleri tahmin ediliyordu. Penn ve Ric kutlama yapmak istediler ama o başını salladı.

"Tilly'nin sergisi bu akşam galeride," dedi. "İkiniz de gidiyorsunuz."

Penn Ric'e, "Sana boyundan büyük işlere kalkıştığını söylemiştim," dedi.

Ric başını salladı. "Ve zamanı gelmişti."

Dylan ağzını açtı ama Ric konuşmaya devam etti. "Ve gösteriyi kaçırmayacağız."

"Şarap, peynir, kadınlar ..." Penn masumca gülümsedi. "Kulağa harika bir zaman gibi geliyor."

Dylan onu işaret etti. "Bu gece oradan kimseyi almayı aklından bile geçirme."

"Anladım," dedi Penn. "Ama beni alırlarsa sorun olmaz, değil mi?"

Dylan galeriye erkenden gitti, Tilly'nin kurulumuna yardım etmek ya da sadece moral desteği olmak istiyordu. Ancak Quinn'i otoparkta arabasından çıkmaya çalışırken buldu. Ona yardım etti. Aslında iki elini birden... Quinn biraz soluk soluğa doğrulurken başını salladı. "Araba kullanmamalısın."

"Doğuma hâlâ bir hafta var," diye nefes nefese kaldı. "Emin misin?"

Gözlerini devirdi. "İki kez yalancı doğumla hastaneye gittim. Kendimi tekrar utandırmayacağım. Ben geri dönene kadar bu bebek yarı yolda doğmuş olacak."

Bu görüntü karşısında irkildi. "Mick nerede?"

"Bir müşterisi için San Francisco'ya gitmesi gerekti. Gösteri bitmeden geri dönecek, böylece Tilly'ye destek olabilecek."

Onu içeri götürdü ve doğrudan bir sandalyeye oturttu. Tilly arkadan koşarak geldi ve Quinn'in önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Ne oldu? İyi misin?"

"Ben iyiyim, bebek de iyi! Erkek arkadaşın sadece aşırı korumacı."

Tilly başını kaldırıp Dylan'a baktı ve Dylan, kulağa ne kadar çocukça gelse de, gerçekten de erkek arkadaşı olmasını isteyebileceği bir adam gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Çünkü onun erkek arkadaşı olmaktan çok daha fazlasını istiyordu. İstemeyi hayal bile edemeyeceği şeyler istiyordu.

Quinn, "Ben iyiyim," diye tekrarladı ve ikisini de kovaladı. "Git. Gösterinin tadını çıkar. Harika görünüyorsun."

Tilly Dylan'ın elini tuttu ve kendisini dik tutmasına izin verdi. Kıpırdandığında parıldayan seksi küçük siyah elbisesinin eteklerini çekti, malzeme hem yapışkan hem de bir şekilde kıvrımlarıyla naz yapıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi. Aslında göz kamaştırıcı ve kalp durdurucuydu ve bunu söylemek istiyordu ama Quinn her kelimelerini duymak için öne doğru eğilmişti ve sandalyeden düşmesini istemiyordu.

Tilly ona gülümsedi, bakışları onun dudaklarındaydı. Bir öpücük istiyordu ve o da ona bir öpücük vermek istiyordu. Onu Quinn'den uzaklaştırdı ve

eğildi.

"Ne elbise ama," diye fısıldadı, dudakları onunkilere değiyordu.

Gülümsedi ve aradaki mesafeyi kapatarak ağzını onunkine bastırdı. "Senin için giydim," diye fısıldadı. "Ve dikkatimi dağıtmak için. Çok gerginim."

"Olma." Bakışlarını odanın içinde, en az kadın kadar göz kamaştırıcı ve kalp durdurucu olan sanatının baş döndürücü, renkli dizisinde gezdirdi.

"Bu inanılmaz." Ona gülümsedi. "Tıpkı senin gibi."

"Bunu söylemek zorundasın," dedi. "Çünkü beni daha sonra çıplak bırakmayı umuyorsun."

Suçluydu. Gerçekten de onu daha sonra soymayı umuyordu. "Ya kimse gelmezse?" diye sordu.

Elini tuttu ve onu köşeye, tıklım tıklım dolu olan ön odayı görebileceği bir yere çekti.

"Aman Tanrım." İnanmayan bir ifadeyle başını salladı. "Sence Quinn gelmeleri için hepsine para mı verdi?"

"Kimse burada olmak için para almıyor," dedi ve onu galeri sahiplerinden birinin elinde bir tepsi şarap kadehi ve ordövrlerle dolaştığı odaya çekti. Tilly iki kadeh şarap aldı ve birini Dylan'a uzattı. "Ellerimin bir şeyler yapmasına ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Aklına birkaç fikirden fazlası geliyordu ama bunlar duruma uygun değildi. Ordövrler tam olarak tercih ettiği hamburger ve patates kızartması değildi ama Tilly ona mantar dolmasına benzeyen bir şey uzattığında onu aldı ve yüzünü buruşturmadı. Normal bir günde mantar yemek yerine savaşa geri dönmeyi tercih ederdi.

Tilly'nin öğrencilerinden birkaçı hemen ona doğru yaklaşarak çalışmalarını övmeye başladı ve bir tanesi şöyle dedi: "Senin gibi kalbinin sesini dinleyecek kadar kendine güvenen birinden bir şeyler öğrenmenin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim."

Tilly telaşlı görünüyordu. Ve onurlu.

Dylan şaraptan bir yudum aldı -bira olmasını dileyerek- ve konuşmamak için ordövrlerden birini daha ağzına tıktı. Öğrenciler Tilly'nin özgüvenini artırmak için harika bir iş çıkarıyorlardı ve onları durdurmak istemiyordu. O bunu hak ediyordu. Ve daha fazlasını.

Ona bunu daha fazla vermeye çalışacaktı.

Tüm bu tatlı iltifatlardan yüzü kızaran Tilly, odanın etrafına baktı ve eserlerinin çoğunun yanındaki plaketlerde dikkat çekmeyen kırmızı etiketler olduğunu gördü

her bir parça, satıldıkları anlamına
geliyordu. İnanılmaz derecede
gerçeküstü bir andı.

Ama daha dokunaklı olan, öğrencilerinin içgüdüsel tepkisiydi. İçten içe,
yaptığı işte yetkin olduğunu biliyordu. Ama iyi bir öğretmen olacağını ve
bunun önemli olacağını bilmiyordu. Her şeyi içine çekerek yavaş bir daire
çizdi ve Dylan'ın kendisini izlediğini fark edince durdu. Gülümsedi.

"Kendimi hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyordum, ama sonra sen geldin
ve beni kendimin daha iyi bir versiyonu olarak gördün."

"O zaman kendini benim gözlerimden gör Tee. Kendini ya da kimseyi
hayal kırıklığına uğratmadın."

"Ve tam tersi," dedi ona, elini uzatarak. "Belki ikimiz de beklediğimiz
gibi çıkmadık ama ..." Bir omzunu kaldırdı ve onunkine çarptı. "Bir çift
sokak faresi için gayet iyiydik, değil mi?"

Elini sıkı, gözleri şefkat ve sevgiyle parlıyordu. Tanrım, çok fazla sevgi.
"Evet, oldukça iyiydik. Seninle yapmak istediğim bir şey var."

Eğildi. "Bu elbiseyi çıkarmayı da içeriyor mu? Çünkü çok fazla ordövr
yedim ve çok dar."

Bir elini kızın ensesinde gezdirip kulağının hemen altındaki tatlı noktaya
sokulmak için onu kendine doğru çekerken gözleri ateş saçıyordu. "Önce
bu. Sonra yarın sabah seni kutlamak için hafta sonuna götürüyorum."

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Neyi kutluyoruz?"

"Senin başarını."

"Ve yeni iş girişiminiz," dedi. "Ve o," diye
kabul etti. "Ve biz."

Alt dudağını ısırırken, bunu düşünmesine bile gerek olmadığını
biliyordu. Başıyla onayladı. Ve bir saat sonra onu eve getirdiğinde Leo onu
büyük bir coşkuyla karşıladı, ayaklarının etrafında çılgınca daireler çizerek
koştı, havladı ve anlaştıkları sınırı çok aştığını hissettiğini ona bildirdi.

Dylan arkasından içeri girdiğinde, Leo durup ona yan yan baktı ve
aslında onu güldüren bir iç çekti. "Sana ısınıyor."

Adam ve köpek birbirlerine bakıp durdular, ikisi de heyecanlı
görünmüyordu.

Dylan içeriye birkaç adım attı ve Leo en iyi yaptığı şeyi yaptı. Dylan'ın
pantolonunun paçasına yapıştı ve onun Tilly'ye daha fazla yaklaşmasını
engellemeye çalıştı.

Dylan herhangi bir kızgınlık ya da hayal kırıklığı göstermedi. Sadece köpeğin önünde çömeldi. "Bak dostum," dedi. "İkimiz de kızımızı seviyoruz, değil mi?"

Leo hırlamayı kesti.

"Doğru," dedi Dylan. "Planlarınız nedir bilmiyorum ama onu ilk benim gördüğümü hatırlatmak isterim. Ve onu seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım, gerçi bu teklif sadece ve sadece senin için. Bu iyi bir anlaşma, yerinde olsam kabul ederdim. Bunu bir düşün."

Onun aptal köpeğine gösterdiği nezaketten dayanılmaz derecede etkilenen Tilly boğazının düğümlendiğini hissetti. Belki de gösteriden ve onun uyandırdığı duygulardan kaynaklanıyordu. Ve Dylan'ın sanki hiç gitmemiş gibi hayatına bu kadar zahmetsizce uyum sağlaması. Belki de hepsi, onu korkutacak kadar mutlu olma hissi de dahil olmak üzere her şeydi.

Tanrı biliyordu ki bu duyguya alışık değildi.

Kendini toplamak için arkasını döndü ve şalını ve çantasını kanepeye bıraktı. Sonra galeriden aldığı şarap şişesini kaptı ve elleriyle bir şeyler yapabilmesi için ikisine de birer kadeh doldurdu.

Şimdi ne oldu? diye merak etti. Bu ivmeyi devam ettirip aralarında gerçekten bir şeyler yürütebilecekler miydi? Sonunda onunla ve bir ilişkinin ona yükleyeceği tüm taleplerle başa çıkabilecek kadar büyümüş müydü?

Evet. Yapabileceğini biliyordu. Asıl soru, o yapabilir miydi?

Dylan onun bardağını alıp bir kenara koydu ve yumuşak bir öpücükle ona doğru eğildi. "O kadar çok düşünüyorsun ki bir şeylerin yanık kokusunu alıyorum," dedi.

Alt dudağını kemirdi. Bu doğrudu. Bir sorusu vardı. Ancak buna yakın bir şeyi en son sorduğunda ondan bir cevap alamamıştı. Kabul etmek gerekir ki, bu çok uzun yıllar önceydi.

Dylan onu bekledi, dudaklarıyla nazıkçe alay etti ve sadece olduğu kadar yakın olarak onun geri kalanıyla. Onun sıcaklığını, zayıf ve kaslı vücudundaki gücü hissedebiliyordu.

"Tee."

Ondan düşüncelerini kelimelere dökmesini istiyordu, bu da onun tam karşısındayken yapmanın hiç kolay olmadığı bir şeydi. Derin bir nefes aldı. "Diyelim ki bir sebepten dolayı artık bunu yapmamaya karar verdin."

"Bu . . . ?"

"Biz."

Ona baktı, derin ve koyu renk gözleri nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiren bir yoğunlukla onunkileri kavradı. Saçının bir tutamını okşadı.

alnından. "Tee, seni seviyorum. Bizi yapmamaya karar vermek, benim ciğerlerime hava çekmeyi bırakmaya karar vermem gibi bir şey olur. Böyle bir şey olmayacak."

Göğsündeki gerginlik azaldı ve yerine sıcak bir ısıltının kaydığını hissetti. Boğazı da sıkıştı ve gözleri buğulandı. "Seni seviyorum," dedi. Bir an için tamamen hareketsiz kaldı, gözleri neredeyse kararmıştı. "Öyle mi?" "Evet." Derin bir nefes daha aldı, kelimeleri boğulmadan söyleyebildiğini fark edince şok oldu. "Ve dürüst olmak gerekirse, sanırım her zaman-" Önce

Kız bu cümleyi tamamlayamadan, adam onu kendine doğru çekti ve öptü.

Ve onu öptü.

Onu bu kadar yakınında hissetmek, ona sanki tüm hayatıymış gibi sarılması, her şeyin üzerine yıkılmasına izin verdi ve kalbi yönetimi beyninden devrıldı. Daha da yaklaştı, belli ki ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyordu. Bir elinde saçlarını, diğerinde gömleğini avuçlamıştı. Adamın çıplak tenini kendi teninde hissetmek için yanıp tutuşan kadın, onun ağzına karşı "Çık," diye mırıldandı.

Öpüşmeye gömleğini başından çekip bir kenara fırlatacak kadar ara verdi. Tüm güce ve kaslara sahipti ama liderliği ondan almadı, bunun yerine onu sürücü koltuğunda bıraktı. Kadın adamın pantolonunun düğmelerini çözdü, adam da pantolonunu çıkardı ve üzerinde sadece doğum günü kıyafeti ve yarım bir gülümsemeyle kadının kendisini seyredişini izledi.

Ağzının sulanmaması için elinden geleni yaptı ama gerçek şu ki, ne o zaman ne de şimdi onun ne kadar güzel olduğunu asla anlayamamıştı. Her ne kadar yaşadığı hayat, kaba saba bir genci son derece seksi, belalı bir adama dönüştürmüş olsa da. Kim ve ne olduğunu biliyordu ve bunun için özür dilemiyordu.

Ve onu seviyordu.

Elini tuttu ve onu yatak odasına götürdü. Yatağın kenarına oturana kadar onu itti. Açılmış bacaklarının arasında durarak elbisesini çıkarmaya başladı. Ellerini beline koyarak elbiseyi vücudundan yukarı ve başının üzerinden geçirmesine yardım etti.

Düz siyah sütyeni için "Güzel," dedi ve askılarını kollarından aşağıya doğru itti. Kancasını açtığında, sütyen vücudundan kayıp gitti. Eğilerek bir göğsünü öptü. Başparmakları külotuna takılıp diğer her şey gibi onları da silip süpürürken gözlerini açtı ve bakışlarıyla buluştu.

Ve yine de onun sürmesine izin verdi. Direksiyona sahip olduğu için mutluydu, onun kucağına tırmandı ve önce elleriyle sonra ağzıyla keşfetti.

Çok az şey vardı

Yaptığı her şeyden ne kadar hoşlandığından şüphe duyuyordu - seksi sert erkek sesleri ve kendi nefesini kesen okşamalarla bunu ona belli ediyordu ama yine de kontrolü ele almıyordu.

Böylece prezervatif almak için komodine uzanmak üzere onun üzerine tırmanan kadın oldu. Yavaşça takarken ikisini de çılgına çeviren oydu. Sonunda ayağa kalktı ve onu içine aldı. "Seni seviyorum," diye tekrar fısıldadı.

O zaman ikisi de hareket etmeye başladı ve bu onun düşündüğünden çok daha fazlasıydı. Kalbi göğüs kafesine sığmayacak kadar büyük, ruhu bedenine sığmayacak kadar büyük hissediyordu. Ve adamın çıkardığı seslerden, onu tutuş şeklinden, onun ritmiyle buluşurken aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordu. Ve sonunda uçurumun kenarından yuvarlanıp birbirlerinin içinde kaybolduklarında, daha önce hiç bilmediği bir huzurun farkına vardı. Göz kapaklarını tekrar hissettiğinde, onları kaldırdı ve adamın ona baktığını gördü ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordu.

Bölüm 9

Beynimin "muhtemelen bunu söylememelisin "den "ne olacaksa olsun, ne olacağını görelim "e geçtiği yaşa geldim.

- "Tilly Adams'ın Günlüğünün Karışık Dosyaları "ndan

On yıl önce:

Tilly gözlerini kapattı. "Quinn beni öldürecek."

Dylan sakince, "Seni öldürmeyecek," dedi. O her zaman sakindi.

Onun sakinliğinin yarısına sahip olmayı diledi. "Evet, beni öldürecek. Ve eğer bir sebepten dolayı öldürmezse, arkasına bakmadan Los Angeles'a daha da hızlı koşacak."

"Onun arabasını çaldın, Tee. Bir ağaca çarptın ve ikisini de parçaladın. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum ama ondan izin almadan, üstelik ehliyetin de yokken arabayı sürdüğünde siktir git dediğini biliyor olmalısın."

Yaptığı şey bu muydu? Quinn yapmadan önce Quinn'i uzaklaştırmaya mı çalışıyordu? Evet. Evet, tamam. Evet, tamam, iyi, yaptığı *tam olarak* buydu, bu da onu ... bir çocuk yapıyordu.

Kaşının üstündeki kesik yüzünden başı çok ağrıyordu ama beyin sarsıntısı geçirmediğini, sadece kolunun kırıldığını söylediler.

Acil servis hemşiresi ona şanslı demişti. Tilly şanslı olma düşüncesine kasvetli bir şekilde güldü. Lanet olası hayatında tek bir gün bile şanslı olmamıştı.

Belki Quinn'in bu işe girdiği gün hariç.

Bu düşünce ağlamak istemesine neden oldu. Neyse ki hiç ağlamazdı. En azından itiraf ettiği kadarıyla. "Nasıl bu kadar zeki oldun?" diye sordu Dylan'a.

"Tanıdığım en zeki kız bana öğretti."

Homurdandı. "Belki de gerçekten o kadar iyi değildir." "Öyledir."

İçini çekti. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Acı çekmeyi bırakmak istedim."

İstendiğim bir yerde olmak istedim-" "Tee," diye fısıldadı Dylan, sesi acı doluydu.

Başka bir şey söyleyemeden başını salladı.

"Sen de onun gibisin, biliyorsun," dedi Dylan. "Quinn. İkiniz de inatçısınız. Tek fikirli." Durakladı ve gülümsedi. "Ve her zaman haklı olduğundan emin..."

"Seni neden aradığımı bilmiyorum." ". . . güzel."

Onun sıcak bakışlarıyla karşılaştı. "Cesur," diye fısıldadı adam. Kızın boğazı daha da daraldı.

"Diğer insanları tanıdığım hiç kimsenin önemsemediği kadar önemsiyor," diye devam etti ve durakladı. "Bence korkuyorsun çünkü aşka inanmaktan korkuyorsun."

"Bakın kim konuşuyor," diye idare etti.

Göz teması kurarak bir elini kalçalarının iki yanına koydu ve eğildi.

"Bana karşı çok tatlı, nazik ve sabırlı davrandın Tilly."

Gözlerini onunkilerden ayıramıyordu, öylesine derin ve karanlıktı ki, hayatında yaşadığı unutulmaz, içi boş deneyimlerle doluydu ve bunların hiçbirinin tatlı, nazik ve sabırlı olmakla ilgisi yoktu. "Seninleyken bunlar olmak çok kolay," dedi. "Seni seviyorum Dylan."

Hem acı çekmiş hem de duygulanmış gibi kısa bir süre gözlerini kapadı ve sonra tekrar ona baktı. "Öyle olduğunu biliyorum. Ve hatta buna inanmaya başlıyorum. Ben de seni seviyorum, Tilly."

Tamamen erimiş bir halde, sağlam olan tek kolunu kaldırdı ve elini adamın pazularının üzerine koydu. "Dylan-"

"Belki Quinn'e karşı da aynı şekilde nazik, tatlı ve sabırlı olmaya çalışabilirsin," dedi. "Çünkü her an buraya gelebilir, korkmuş, ürkmüş ve aklını kaçırmış olabilir."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen beni aradığında ben de öyle hissettim."

Ertesi sabah Tilly uyandı ve Dylan'a uzanmak için döndü ama yatağın onun tarafı soğuktu, bu da bir süredir ortalıkta olmadığını gösteriyordu. Dylan'ın spor kıyafetleri içinde ona doğru eğilip öptüğü ve hafta sonu kaçamağı için saat onda pistte buluşacaklarını hatırlattığı anı gözünün önüne geldi.

Koşuya çıkmıştı. Artık onun rutinini biliyordu. Şehirden ayrılma planları olmasaydı, biraz daha "kardiyo" yapmak için geri dönecekti, açıkçası işin çoğunu o yapacaktı çünkü sabahın erken saatlerinde, etkileşimde bulunacak ve takdir edecek kadar uyanıktı ama sürücü koltuğuna oturacak kadar değil.

Yataktan kalkıp duşa girdiğinde bu düşünce onu gülümsetti. Bu onu kesinlikle direksiyona geçebilecek kadar uyanık hale getirmişti.

Bir spor çantası hazırladı ve Leo'yu arabaya yükledi. Ric hafta sonu için yavru köpeğe bakmayı teklif etmişti, bunun için minnettardı. Quinn bunu yapabiliirdi ama şu anda bir insan yetiştirmek için çok sıkı çalışıyordu ve Tilly ona sormak istememişti.

Havaalanına park etti ve Dylan'a orada olduğunu mesajla bildirdi. İçeride Ric masasında çok tatlı bir adamla Facetime görüşmesi yapıyordu. Gülümseyerek Tilly'ye doğru geldi ve Leo'yu alarak ekrandaki adama gösterdi. "Bu küçük adam tüm hafta sonu benim," dedi, "o yüzden gelip ziyaret etmek isteyebilirsiniz."

Ekrandaki adam umut verici bir şekilde gülümsedi ve bağlantı kesildi. "Köpeğimi erkek mıknaısı olarak mı kullanıyorsun?" Tilly sordu. "Kesinlikle. Sakıncası var mı?"

"Azıcık bile değil," dedi Tilly ve Leo'ya sarıldı. "İyi bir çocuk ol ve bana Snaps gönder."

Dylan'ın ofisine doğru ilerledi ama karanlıktı. Koridorda Leo'nun patilerinin koşuşturmasını duydu ve ona doğru koşarken gülümseyerek döndü. Onu kucağına aldı, yavruyu aldığını söylemek için tekrar telefona sarılan Ric'e el salladı ve etrafta dolaşmak için açık hangara geri döndü. Penn duvarlara adamların resimlerini asmıştı. Orduda. Güney Amerika'da. Burada, bazı müşterileriyle birlikte. Dylan'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı. Dylan'ın onu uçuşa götürdüğü gün çekilmiş olduğunu hatırladı. Helikopterden yeni inmişlerdi ve o geniş geniş sırtıyordu, saçları esintide çıldırmış, katıksız bir sevinç ifadesiyle Dylan'a bakıyordu.

Ve aşk.

Nefesini içine çekmesine neden oldu. Vücudu bunu beyninden önce fark etmişti.

Dylan deri ceketini ve koyu renk havacı güneş gözlükleriyle, ağzı kıvrılmış bir şekilde kızın yüzüne bakıyordu ve onda yumuşak bir şey olmasa da, yüzündeki ifade kesinlikle yumuşaktı.

O da onu sevdi.

Bu onun kendi mucizesiydi.

Ama kendi mucizesi gecikmişti. Telefonuna baktı ama hayır. Cevapsız arama yok, mesaj yok.

Belki de fikrini değiştirmiştir, diye fısıldadı içinden gelen çok küçük, acımasız bir ses.

Ne de olsa bunu daha önce de yapmıştı.

Rahatlaması için Leo'yu sıktı ve yavru başını onun omzuna koydu, bu onun sevgi gösterme şekliydi. Hüzünlü bir gülümsemeyle gitmek için döndü ve iki kol onu arkadan sardı.

Dylan.

İçini dolduran rahatlamayla Leo'ya doğru eğildi. Adam çenesini onunkine yaklaştırdı, ellerinden biri Leo'nun sırtını okşamak için yukarı kalktı.

Yavru bir an dondu kaldı ve Tilly hırlamayı aklından bile geçirmemesi için onu uyarmak üzere ağzını açtı ama Leo bunu yapmadı. Bunun yerine eğildi ve başını Dylan'ın omzuna koymadan önce Dylan'ın çenesini yaladı.

Dylan sanki bu sevgi onun hakkıymış gibi gülümsedi ve Tilly onu hiç o anki kadar sevmemişti.

"Hazır mısın?" diye sordu ona.

Evet demeye başladı ama adamın sesinde tam olarak çıkaramadığı bir şey vardı. Adamın kollarında dönerek ona baktı ama adamın yüzünde de anlam veremediği bir ifade vardı. "Sen öyleysen ben de öyleyim," diye mırıldandı, daha önce fikrini değiştirdiğini düşünmesinin sadece kendi paranoyası olduğunu umarak.

Gülümsedi, ama spor çantasını onun omzundan kendi omzuna aktarırken, Leo'yu Ric'e geri götürürken ve sonra onları dışarı çıkarırken dikkati dağılmış görünüyordu.

"Hey," dedi usulca, adam dönüp ona bakana kadar ayaklarını sürüyerek. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette." Helikoptere geri döndü.

Kafasının içindeki o küçük, acımasız ses onunla alay etmeye başladı. *Şimdi çıldırmalısın.*

Ama kendini tutmayı başardı ve on dakika içinde havadaydılar. Onun sanki bu iş için doğmuş gibi kontrolleri kullanmasını izlemek hoşuna gidiyordu.

Bakışlarını açıkça hissedenden adam ona doğru baktı, kulaklığı ve koyu renk gözlükleriyle çok seksi görünüyordu. Gülümsedi ama bu tuhaf, mesafeli bir gülümsemeydi ve kadının kalbi sıkışmaya başladı.

"Sorun değil, biliyorsun," dedi sessizce. Daha yüksek sesle konuşmasına gerek yoktu, kulaklıktan onu duyabiliyordu.

Yine ona baktı, kendi bakışları koyu renkli lenslerin ardına gizlenmişti. "Sorun nedir?"

"Eğer benim hakkımdaki fikrini değiştirdiysen. Bizim hakkımızda."

İfadesi tamamen karardı ve dikkatini acı dolu uzun bir an için tekrar uçuşu kontrol etmeye verdi. "Neden fikrimi değiştirdiğimi düşünüyorsun?" diye sordu sonunda.

"Çünkü garip davranıyorsun."

"Garip mi davranıyorum?"

"Evet!" dedi. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın, yoksa söylediklerimi tekrarlamaya devam mı edeceksin?"

Adam buna kesinlikle hiçbir şey söylemedi ve kadın daha fazla bilgi almak için ağzını açtı ama adam parmağıyla kulaklığını işaret ederek bir şey ya da birini dinlediğini ve biraz zamana ihtiyacı olduğunu belirtti.

Vay canına. Tamam o zaman. Demek haklıydı ve midesinin ayak parmaklarına kadar inmesi kusma isteği uyandırdı. Adam kulaklığında duyamadığı biriyle konuşmakla meşgul olduğu için onu duymazdan geldi ve ağlamamak için havaalanından batıya doğru ilerlerken muhteşem manzarayı seyretti.

Nefesini kesmesi gerekirdi ama nefesi çoktan kesilmişti. Burnunu cama dayadı, kafasında yer işaretlerini yerleştirme oyunu oynayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. şehir merkezi vardı. Kafe. Onun evi. Döndükleri ve okyanusa doğru yöneldikleri otoyol. Pencereye daha da yaklaştı, öğrencilerinin tasarladığı reklam panosunu görüp göremeyeceğini görmek istiyordu ve nefesini içine çekti çünkü gerçekten de görebiliyordu.

Sadece üzerinde bir şey vardı. Parlak ana renklerde, kelimelerin karartıldığı bir grafik tasarım.

T . . .

Will . . .

Sen . . .

Evlenin. . .

Ben . . .

Kalbi kulaklığının içinde hızla çarpmaya başladı, *bum, bum, bum*, öyle ki damarlarında dolaşan kandan başka bir şey duyamıyordu. Çünkü reklam panosu, Dylan'ın ondan uzaklaşmayı hiç de planlamadığının bir kanıtı gibiydi. "Dylan," diye fısıldadı, bakışlarını kelimelerden ayıramıyordu. "Ne-"

Helikopter aniden yön değiştirirken sarsıldı ve kadın reklam panosunu gözden kaybetti. Gösterge panelini kavradı ve Dylan'a bakmak için döndü. "Ne-"

"Bekle." Kontrolleri çalıştırırken yüzü hâlâ dikkatle boştu. "Geri dönüyoruz."

Çünkü şimdi fark ettiği sinirlerini, onun artık kendisiyle birlikte olmak istemediği şeklinde algılamıştı. Aptalın tekiydi. "Dylan-"

"Kız kardeşin doğum yapıyor ve sana ihtiyacı var."

Nefesini içine çekti. "Bir sorun mu var?"

Cevap vermedi, sadece onları geri uçurmaya odaklandı.

"Dylan-"

"Mick aradı ve Penn'i çağırdı. Hemen hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledi."

"Acele et," diye fısıldadı.

"Anlaşıldı."

Otuz dakika sonra yere inmişler ve kamyonetiyle hastaneye doğru koşuyorlardı. Kadın korku ve panik içindeydi.

Hâlâ yola konsantre olan Dylan uzanıp onun elini sıktı. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldadı, gözyaşları boğazını tıkamıştı.

Koşar adımlarla doğumhaneye girdiler ve Tilly can simidiymiş gibi tezgâha tutundu. "Quinn Hennessey," diye başardı. "Doğum sancısı çekiyor ve-"

"Sen Tilly misin?" diye sordu hemşire ayağa kalkarak. "Evet."

"Nihayet." Hemşire onu hızlı adımlarla koridordan geçirdi ve bir çift önlük giydirdi. Hemşire, "Çabuk olun," dedi ve Tilly'yi doğumhaneye götürmeden önce elini yüzünü yıkattı.

Quinn yataktaydı, bükülmüş dizlerinin üzerinde kamburlaşmış, bir lokomotif gibi oflayıp pufluyordu. Mick onun yanındaydı. Bir doktor Quinn'e

Nefes alıyorum.

Hem Mick hem de doktor çok yorgun görünüyordu.

"Nefes *alıyorum!*" Quinn bağırdı. "Ve bana nefes almaya devam etmemi söyleyecek bir sonraki kişi ölecek!" Kapı aralığında Tilly'yi gördü. "Yeterince uzun sürdü! Buraya gel ve lanet elimi tut. Bir saat önce ıkmam gerekiyordu!"

"Neden yapmadın?"

"Bunu sensiz yapmayacağım!" Quinn oflayıp pufladı ve insanüstü bir güçle Quinn'in elini kavradı, kemikleri ve bağları tehdit etti. "Özür dilerim. Bağırdığımı biliyorum ama duramıyorum! Mick, bu bebeği yakalamak için doktorla birlikte aşağı in çünkü sıcak geliyor!"

Tilly, Quinn'in elini göğsüne götürdü ve sıktı. "İyi misin?" "Kahretsin, hayır, iyi değilim. Kukumdan bir bowling topu çıkarmak üzereyim-ha!" diye bağırdı ve sonra ıkmaya başladı.

Bölüm 10

Sevgili kalbim, lütfen her şeye karışmayı bırak. Senin işin kan pompalamak, hepsi bu.

-Tilly Adams'ın Günlüğünün Karışık Dosyaları "ndan

Bir saat sonra Tilly Quinn'in yatağının yanındaki sandalyede oturmuş, yeni doğmuş bebeği hayretle ve kabul etmek istemediği duygularla kucaklıyordu. "Bebek Ashlyn," diye fısıldadı. "Vay canına. Burada olduğuna inanamıyorum."

Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Quinn, karısıyla birlikte yatakta yatan ve onu kendisine doğru tutan Mick'e baktı.

Mick yataktan kalktı, karısını öpmek için eğildi ve onları yalnız bıraktı. "Ne oldu?" Quinn sordu.

"O kadar güzel ki," diye hıçkırdı Tilly.

"Yamalı, lekeli ve kel," dedi Quinn. "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle."

Tilly, Quinn'in tarifine dehşet içinde güldü. "O senin bebeğin."

"Onu çok seviyorum ama kalbin kırılmış gibi ağlamanın nedeni o değil."

"Sanırım Dylan'la işi batırdım," diye idare etti.

"Mümkün değil. Seni gülünç bir şekilde seviyor."

"Bazı işaretleri yanlış algıladım." Tilly derin bir nefes aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Tekrar havalanacağını düşünmüştüm ama tam tersi oldu."

"İngilizce mi konuşuyorsun?" Quinn sordu. "On iki saattir doğum sancısı çekiyorum ve yirmi dört saattir uyumadım. Ayrıca açlıktan ölüyorum ve şişmiş bir çöreğin üzerinde oturuyorum. O yüzden benim için hemen sadede gelmelisin."

Dylan kapı aralığından, "Sana bir evlenme teklifi planladığımı ve bunu bir şekilde onu terk ettiğim şeklinde algıladığını söylemeye çalışıyor," dedi.

Tilly'nin kalbi onu görünce durdu. Bugün şimdiye kadar onun karşısında paniğe kapılmış, en kötüsünü düşünmüş, kendisini buraya getirmesine izin vermiş ve sonra da arkasına bile bakmadan onu terk etmişti.

Yine de kızgın görünmüyordu.

Quinn'e soru sorar gibi baktı ve başıyla onaylandı. Doğruca Tilly'nin yanına gitti ve yüz hatlarını yumuşatan sıcak, samimi bir gülümsemeyle bebeğe baktı.

"Onu kucağına almak ister misin?" Tilly sordu ve Dylan başını sallayınca ayağa kalktı ve bebeği nazıkçe onun becerikli kollarına bıraktı.

Dylan eğilip bebeğe yumuşak ve duyulmayan bir şeyler söyledi ve sonra onu nazıkçe Quinn'e geri verdi. "Kız kardeşini biraz ödünç almam gerekiyor, sakıncası var mı?"

"Reklam panosunu astığınızdan beri kasabaya gelen on teklifle bir ilgisi var mı?" Mick odaya geri dönüp telefonunu cebine sokarak sordu.

"Ne?" Tilly şok içinde sordu.

"Evet." Mick Dylan'a başını sallayıp kısıp bir kahkaha attı. "Wildstone'da kaç T'nin yaşadığı hakkında bir fikrin var mı?"

Dylan bir süre ona baktı ve sonra güldü. "Özür dilerim. Böyle olacağını tahmin etmemiştim."

Mick Tilly'ye baktı. "Sanırım kimse yapmadı." Quinn, "Birinin bana neler döndüğünü anlatması gerekiyor," dedi.

"Çünkü bağırmaya geri dönebilirim. Dönmeyeceğimi sanma!"

Mick, Dylan'a Quinn ve bebeği kastederek, "Bunu ben hallederim," dedi. "Eğer biraz mahremiyet istiyorsan-"

"Mahremiyet yok!" Quinn bağırđı, sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Bu bebeği daha yeni kukumdan çıkardım-"

"Lütfen," dedi Tilly, ellerini kulaklarına götürerek. "Sana yalvarıyorum, *şunu söylemeyi kes!*"

"Sen ve Dylan burada, başucumda durup kendi sorununuzu çözdüğünüzde bunu söylemeyi bırakacağım."

Tilly başını sallamaya başladı ama Dylan yaklaştı ve onun elini tuttu. "Ben hazırım," dedi.

"Sen benim favorimsin," dedi Quinn ona. "Konuşmaya devam et."

Dylan derin bir nefes aldı ve Tilly'nin bakışlarına karşılık verdi. "Bugün için planlarım vardı.

Planlar ters gitti."

Ağzından bir sürü kelime kaçmak üzereydi ama kendini biraz fazla kırılgan ve savunmasız hissediyordu, bu yüzden dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

Başıyla onayladı ve durakladı, belli ki konuşmak isteyeceğini düşünüyordu. Kız konuşmayınca, alçak sesle, neşesiz bir kahkaha attı. "Hâlâ benim. Tamam." Bir nefes aldı. "Bittiğini mi sandın?"

"I . . ." Sözüünü yarıda kesti ve alt dudağını ısırıldı.

"Yaptın," dedi, açıkça şok olmuştu. "Gerçekten bittiğini, seninle ilgili fikrimi değiştirdiğimi ama yine de seni havaya kaldırıp ne yapacağımı düşündün mü?"

Alt dudağını ısırıldı.

İnanmayarak başını salladı. "Sen inandın. Vücudunun her bir santimetresine tapınmamdan bu yana geçen saatler içinde bir şekilde çekip gitmeye karar verdiğime, her şeyin bittiğine gerçekten inandın."

Gözlerini kapattı. "Kendimi savunmam gerekirse, geçen sefer de böyle olmuştu." "Tilly," diye fısıldadı Quinn, dehşete düşmüştü.

Dylan derin bir nefes alıp yavaş ve kontrollü bir şekilde verdi. "Geçen sefer olan buydu. Ama bu çok uzun zaman önceydi," dedi sessiz bir çelik gibi. "Hayatındaki en iyi şey olduğu ortaya çıkan şeye nasıl tutunacağını bilmeyen aptal, umursamaz bir çocuktum."

"Oh," diye nefes aldı Quinn ve gözyaşlarını silmek için Mick'in gömleğini kullandı. "Bana aldırmayın. Bebeklik hormonları yüzünden."

Tilly'nin gözleri de dolmuştu ve bunun suçlusu bebeklik hormonları değildi.

Dylan onu kendine doğru çekti. "İzin ver baştan başlayayım," dedi. "Bu uzun mesafeli bir iş. Açıkçası mükemmel değilim. İşleri berbat edeceğim-"

"O konuda yalnız değilsin," diye idare etti.

Çok küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bildiğim iyi oldu. Ama seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Asla."

O bunu söylerken, gerçekliğin üzerine yıkılmasıyla kalbinin tekrar yerine oturduğunu hissetti. O gerçektir, onlar gerçektir ve ikisi de hiçbir yere gitmiyordu.

Dylan onun önünde diz çöktü.

Quinn'in nefesi kesildi ve gözyaşlarına boğuldu. "Özür dilerim! Beni görmezden gel! Devam et!"

Tilly'ye bakarken Dylan'ın ağzında küçük bir gülümseme vardı. "Bunun için reklam panosunun önünde bekliyor olmamız gerekiyordu ama seninle hayat asla o kadar tahmin edilebilir olmayacak, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Öyle olacağını sanmıyorum," diye fısıldadı. "Gerçekten seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

"Deniyorum." Cebinden küçük siyah bir kutu çıkardı.

Başka bir şey söyleyemeden o da dizlerinin üzerine çöktü. Çünkü onunki artık onu tutmak istemiyordu. "*Evet.*"

"Ama henüz sormadı ki!" Quinn söyledi.

Mick, Quinn'e nazikçe "Şşşt," dedi ve muhtemelen fermuarının kapalı kalmasını sağlamak için onu öptü.

"Evet," dedi Tilly, Dylan duymamış olabilir diye tekrar. Dylan gülümsedi. "Kafamda hazırladığım bir konuşma vardı."

"Seni seviyorum, seni hep sevdim ve senden başkasını asla sevmeyeceğim' gibi bir şey mi?" Tilly kollarını ona dolayarak sordu. "Çünkü ben de senin hakkında böyle hissediyorum. İlk evlenme teklifini berbat ettim."

"Aslında teknik olarak," dedi Mick üstlerindeki yataktan yardımsever bir şekilde. "Her şeyi berbat eden karımdı."

"Demek istediğim," dedi Tilly, dinleyicileri görmezden gelerek, sesi titriyordu ama kalbi bütün gün boyunca ilk kez sabitti. "-En azından sana sorabilirim. Dylan . . ." Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Sen benim için osun. Ben de senin için öyleyim. Benimle evlenir misin?"

Sırıttı. "Evet," dedi ve bebek Ashlyn ağlamaya başladığında anlaşılmayı mühürlemek için onu öptü.

"Sence Tilly istediği zaman bebek bakıcılığı yapabileceğini söylerken ciddi miydi?" Tilly kız kardeşinin Mick'e sorduğunu duydu. "Çünkü şimdi iyi olur."

Mick Quinn'e "Seni tuttum," dedi ve Tilly ağlamayı kestiği için bebeği onun aldığını düşündü. Bu iyi bir şeydi çünkü Tilly Ashlyn için her şeyi yapardı, Dylan'ın dudaklarını yakın zamanda koparmak dışında her şeyi.

Teşekkür

Leo'nun ilham kaynağı olan ve aynı zamanda en büyük kızım tarafından sonsuza dek kürk bebeğe dönüştürülen başarısız bir evlatlık yavru olan Coop The Poop'a :)

Yağmurlu Gün Dostlarına Duyuru

Jill Shalvis'in bir sonraki uzun kadın kurgu romanına göz atmak için okumaya devam edin

YAĞMURLU GÜN ARKADAŞLARI

Lanie Jacobs'ın kocasının ölümünden altı ay sonra, acı ve kayıp duygusunu daha da derinleştirecek bir şey olduğunu hayal etmek zordur. Ama sonra Lanie, kocasının ani ölümünün yasını tutan tek kişinin kendisi olmadığını keşfeder. Seri bir zinacı olan kocası, geride Lanie gibi, her biri onun yasal olarak evli olduğu karısı olduğuna inanan birkaç kadın daha bırakmıştır.

Sadakatsizlikle sarsılan Lanie, yakıcı sorularla boğuşmak zorunda kalır. Herkesten daha iyi tanıdığını düşündüğü bir adam hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilir? Bir daha başka birine güvenebilecek midir? Kendine bile güvenebilir mi?

Yeni bir başlangıç yapmak isteyen Lanie, aile işletmesi Capriotti Şaraphanesi'nde düşüncesizce işe girer. İlk başta, şamatacı Capriotti'ler arasında kendini bir yabancı gibi hisseder. Kendine ait gerçek bir ailesi olmadığı için, hepsinin onu ne kadar çabuk kanatları altına aldığını ve ona ait olduğunu hissettirdiklerini görünce şaşırır. Özellikle de hava kuvvetlerinde görevliyken şerif yardımcılığına geçen ve klanın geri kalanıyla birlikte Lanie'nin de soğuk ve kırık kalbine girmeyi başaran Mark Capriotti.

Sonunda onun için her şey yolunda gitmektedir, ancak River Brown'ın gelişi her şeyi değiştirir. Yirmi bir yaşındaki taze yüzlü genç kız

Ta ki karanlık sırları ortaya çıkana kadar... Lanie'nin henüz kurmaya başladığı yeni hayatını yok edebilecek sırlar.

Haziran 2018'de Satışta!

Yağmurlu Gün Dostları'ndan Bir

Alıntı

-Bölüm 1

Birinci Bölüm

Anksiyeteli Kız, tek bir hamlede en kötü sonuca atlayabiliyor!

Karma çoğu zaman bir kaltaktı, ama arada bir şaşırtıcı derecede iyi, hatta nazik olabiliyordu. Lanie Jacobs, bu iki şey için de çok geç kalmıştı, kendi kendine bunun onun zamanı olduğunu söyledi. Günü yakalamak ve tüm bunlar. Wildstone'da otoyoldan çıkarken derin bir nefes aldı.

Eski Vahşi Batı Kaliforniya kasabası, Pasifik Kıyısı ile şarap ve çiftlik ülkesi arasındaki inişli çıkışlı tepelerde yer alıyordu. Aslında buradan çok da uzak olmayan bir yerde büyümüşü ama bu ona bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Yol dar ve virajlıydı ve daha önce yağmur yağdığından beri, sorunlarının büyüyen listesine zor ve kaygan olanı ekledi. Kamikaze bir sincap kendi şeridine daldığında keskin bir virajı dönmeye başlamıştı bile ve taşra sürüş kurallarını hatırlamadan önce neredeyse karşıdan gelen trafiğin içine dalmasına neden oluyordu.

Yolunuzu asla terk etmeyin; ne hava, ne hayvanlar, hatta ne de Tanrı için.

Neyse ki sincap yönünü değiştirdi, ama Lanie rahatlayamadan bir geyik üçlüsü tam önüne fırladı. "Kaç, Bambi, kaç," diye bağırarak frene bastı ve dişlerinin arasından kıl payı kurtulup birbirlerini ıskaladılar.

Terleyerek, sinirleri canlı teller gibi cızırdayarak, sonunda Capriotti Lane'e döndü ve kendisine söylendiği gibi park etti.

Ve dünyası kararırken tamamen hareketsiz kaldı. Fiziksel olarak değil ama içsel olarak tüm vücudu kıyametin kopması için hazırlandı. Yaklaşmakta olan anksiyete krizinin *bir numaralı* işaretinin *bir* yük treni gibi üzerine geldiğini fark ederek direksiyonu kavradı. "İyisin," dedi kendi kendine sıkıca.

Elbette bu, söz konusu yük trenini durdurmadı. Ancak, hepsi de ona kaçması için bağırarak aşırı aktif savaş ya da kaç önsezileriyle boğuşmasına rağmen kaçamadı.

Yapmazdım.

Bu sefer değil. Bu da baş dönmesini ya da ani mide bulantısını durdurmadı ya da ciğerlerinin düzgün çalışmasını sağlamadı. Ve bu yıl onun için yeni olan bu ataklarla ilgili en zor şey de buydu, çünkü hep aynı korkular vardı. Ya hiç durmazsa? Ya biri onu kaybederken görür ve kırıldığını fark ederse? Ve en kötüsü de... Ya bu bir anksiyete nöbeti değilse? Belki bu sefer bir nöbet ya da beyin anevrizmasıydı.

Ya da felç. Büyük teyzesi Agnes felçten ölmemiş miydi?

Tamam, dur, diye emretti kendine, şimdi terden sıırılsıklam olmuştu ve yaprak gibi sallandığı o sinir bozucu titreme şeyini yapıyordu. *Dört kez nefes al, dört kez nefes ver ve dört kez tut.*

Tekrarla.

Dün yediği yemekleri kafasında sıralarken tekrarlardı. Kahvaltıda fıstık ezmeli tost. Öğle yemeğinde ton balıklı salata. Akşam yemeğini atlamış, onun yerine şarap ve patlamış mısır yemişti.

Yavaş ama emin adımlarla nabızı yavaşladı. *Her şey yolunda,* dedi kendi kendine, ama sattığı şeyi satın almadığı için, otuz yaşındaymış ve yepyeni bir işle karşı karşıyaymış gibi değil de anaokuluna başlayan beş yaşında bir çocukmuş gibi kendini arabadan zorla çıkarmak zorunda kaldı. Yaşadığı onca şey göz önüne alındığında, bunun kolay, hatta eğlenceli olması gerekirdi. Ama bazen yetişkinlik veterinerin muayenehanesi gibi geliyordu ve o da arabaya binmek için heyecanlanan ama gideceği yeri öğrenen bir köpek gibiydi.

Başını sallayarak otoparka doğru yürüdü. Nisan ayıydı, yani doğudaki tepeler yemyeşil ve gürdü ve batıdaki Pasifik Okyanusu bir sörfçünün rüyası gibi görünüyordu, hepsi bir kartpostal olabilecek kadar muhteşemdi. Pek de güzel olmayan geçmişinin üzerinde güzel bir sis perdesi. Hava gerçekten pahalı bir deniz ve toprak mumu gibi kokuyordu.

Lanie unuttuğu umutlarının ve hayallerinin kokusunu alabiliyordu. Ayakkabılarının altında çıtırdayan talaşlarla, altında kocaman bir ahşap tabela bulunan girişe yöneldi:

CAPRIOTTI ŞARAPHANESİ, TARLALARIMIZDAN SOFRALARINIZA . . .

Kalbi hızlandı. Sinirler, elbette, varlığının baş belasıydı. Ama çok berbat geçen birkaç yılın ardından yolunu değıştiriyordu. Allah'ın belası hayatında bir kez olsun, bir şeyler onun için yoluna girecekti. *Bu* onun için iyi olacaktı.

Acımasızca kararlıydı.

Arazi, göz alabildiğine uzanan üzüm asmalarını koruyan ahşap çitlerle kaplıydı. Önündeki geniş açık alan birkaç ahıra ve diğey yapılarla ev sahipliğı yapıyordu, hepsi titizlikle korunmuş ve fıcı yığınları, renkli çiçek tarhları ve akıllı cam şişey vitrinleriyle peyzajlanmıştı.

Lanie, şaraphanenin resepsiyon ve ofislerinin bulunduğı ilk "ahıra" girdi. Onu boş bir resepsiyon bankosu karşıladı; bunun ötesinde, uzak tarafta bir bar, ana alana dağılmış rahat koltuklar ve alçak masalar ve muhteşem kırsal bölgeyi gösteren pencerelerin duvarlarını içeren büyük, açık kirışli bir oda vardı.

Sıcak ve davetkârdı ve ... boştu. Bir köşedeki köpek yatağında uyuyan beyaz ve gri tüylerden oluşan devasa bir dağ dışında. Bu ya bir Wookie'ydi ya da gözlerinden sarkan dağınık tüyleriyle devasa bir İngiliz çoban köpeğı. Eğer bu bir köpekse, o ana kadar gördüklerinin en irisiydi ve o şey homurdanıp başını kaldırıp gözlerini açtığında donup kaldı.

Onu görünce dört patisinin üzerine sıçradı ve mutlu *bir "vuff!"* sesi çıkardı. En azından bunun mutlu bir *"vuff"* olduğunu umuyordu çünkü ona doğru koşarak geldi.

Hayatında hiç köpek sahibi olmamıştı, dondu kaldı. "Ah, merhaba," dedi ve kendini tutmak için elinden geleni yaptı. Ama o şey yaklaştıkça cesaretini daha da kaybetti. Koşmak için döndü.

Ve sonra bir çarpma sesi duydu.

Tam zamanında geri döndüğünde köpeğın ileri doğru ivmesinin çok fazla olduğunu gördü. Arka ucu altından çıkmış ve sırt üstü dönerek önünde durmuştu.

Kız -çünkü o kesinlikle bir kızdı, Lanie artık görebiliyordu- kendini düzeltmeye çalışırken birkaç saniye balık gibi çırpındı, ama nafiye.

Başarı. Köpek yüksek sesle havlayarak pes etti ve sırt üstü yattı, kuyruğunu deli gibi sallıyordu, dili ağzının kenarından dışarı sarkıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla hırçınsın," dedi Lanie ve dayanamayarak çömelip köpeğin karnını okşadı.

Köpek zevkle homurdandı, elini yaladı ve sonra hantalca kalkıp yatağına geri döndü.

Lanie etrafına bakındı. Hâlâ yalnızdı. On bir kırk beş. On beş dakika erken gelmişti, bu da onun tüm hayatı hakkında bir ifadeydi.

Kendi cenazesine erken gelen tek insan sen olacaksın, derdi annesi, en sevdiği sözle birlikte *-insanlardan çok fazla şey bekliyorsun*.

Bunu söyleyen, fizikçi olan ve kendi kızını okuldan sonra almayı düzenli olarak unutan bir kadındı.

Lanie resepsiyon masasının üzerindeki tabelaya baktı ve sorunu fark etti. Şaraphane pazartesi ve salı günleri kapalıydı ve bugün pazartesiydi. "Alo?" diye seslendi, kendini biraz paniklemiş hissediyordu. Tarihleri bir şekilde karıştırmış mıydı? Burada iki aylık bir grafikerlik işi için iki kez mülakata girmiş, ikisinde de Santa Barbara'daki dairesinden Skype aracılığıyla görüşmüştü. Yeni patronu, şaraphane ofis müdürü Cora Capriotti, ondan yeni etiketler, menüler, bir web sitesi, her şeyi yaratmasını ve bunu yerinde yapmasını istiyordu.

Cora eski moda olmakla gurur duyduklarını açıklamıştı. Cazibelerinin bir parçası olduğunu söylemişti.

Lanie, buradan iki saat güneydeki Santa Barbara'dan geçici olarak taşınmayı sorun etmemişti. Aslında kocasının ölümünden sonra daimi grafik tasarım işinden ayrılmıştı. Büyük bir değişikliğe, kendini ve kendine acımayı aşmak için kışına bir tekme yemeye ihtiyacı vardı ve o zamandan beri serbest çalışıyordu. Bu onun için iyi olmuştu. Bu işi özellikle Wildstone'da olduğu için kabul etmişti. Santa Barbara'dan ona yeni bir başlangıç hissi verecek kadar uzakta... ve köklerine dönmek için bir bahane. Buradan sadece on beş dakika uzaklıkta büyümüştü ve içten içe belki annesiyle aynı odada biraz zaman geçirebileceklerini umuyordu. Her halükarda, hayatından iki ay uzak kalmak tam da doktorun istediği şeydi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Cep telefonunu çıkardı, yeni patronunun numarasını buldu ve aradı.

"Arka taraftayız!" Cora cevap verdi. "İçeri girin ve öğle yemeği için bize katılın!"

"Oh, ama bölmek istemem-" Lanie gözlerini kırptırdı ve telefonuna baktı.

Cora'nın bağlantısı kesilmişti.

Sinirden uzun, gerçek havadan kısa bir derin nefes daha alarak açık büyük odadan geçti ve arkadaki çift kanatlı Fransız kapıdan çıktı. Beyaz ışık dizileri ve piknik tarzı masaları kaplayan yeşil yapraklarla güzelce dekore edilmiş bir verandaya adım attı. Ama onu hızla giden bir Mack kamyonunun farlarına doğru bakan bir geyik gibi donduran şey bu değildi.

Hayır, bu onur, birbirine yaklaştırılmış iki büyük masanın etrafında toplanmış insanlara aitti. Her yaştan ve her boydan insan hep bir ağızdan ona baktı ve sonra bir anda konuşmaya başladı.

Lanie onların gülümseyip el salladıklarını fark etti, bu da muhtemelen dost canlısı bir kalabalık oldukları anlamına geliyordu ama partiler onun arkadaşı değildi. En sevdiği parti numarası partilere gitmemektir.

Ellili yaşlarının başında bir kadın ayrıldı. Koyu kumral saçları bolca kırışmış, çarpıcı koyu kahverengi gözleri ve nazık bir gülümsemesi vardı. Bir elinde bir bardak kırmızı şarap, diğerinde de lezzetli görünen bir parça ekmek tutuyordu ve her ikisini de Lanie'ye doğru salladı.

"Lanie, değil mi? Ben Cora, içeri gel."

Lanie kımıldamadı. "Seni bir şeyin ortasında yakaladım. Bir düğün ya da parti. Geri gelebilirim-"

"Hayır, öyle bir şey değil." Cora arkasına dönüp hâlâ onları izleyen vahşi insan sürüsüne baktı. "Sadece öğle yemeği. Bunu her gün yapıyoruz." Hepsine eliyle işaret etti. "Çalışan arkadaşlarınızla tanışın. Herkesle öyle ya da böyle bir akrabalığım var, o yüzden uslu duracaklar. Yoksa." Gülümseyerek tehdidin sıcaklığını azalttı. "Her durumda, hoş geldiniz. Gelin bize katılın. Size bir tabak getireyim-"

"Sorun değil, sandviç getirdim." Lanie çantasını okşadı. "Sen işini bitirene kadar arabamda oturabilirim-"

"Buna gerek yok, tatlım. Her gün öğle yemeği hazırlıyorum."

"Her gün mü?" Yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti, ta ki

Cora

Güldü.

Cora, "Bu bizim sosyal zamanımız," dedi.

Lanie'nin son işinde insanlar öğle yemeğinde birbirlerinden kaçmak için binadan dışarı fırlamışlardı. "Çok cömertsiniz."

Cora gülerek, "Bunun cömertçe bir yanı yok," dedi. "Herkesi yerinde tutuyor, kimsenin işe geç kalmamasını sağlıyor ve ben de burnumu herkesin işine sokuyorum." Ekmeğini bir kenara bırakıp Lanie'ninkini tutmak için bir elini serbest bıraktı, bir kaçış riski gördüğünde bunu açıkça fark ediyordu. "Millet," diye seslendi. "Bu Lanie Jacobs, yeni grafik sanatçımız." Lanie'ye güven verici bir şekilde gülümsedi ve bir grup insanı işaret etti. "Lanie, bu herkes; şarap üreticisinden resepsiyon görevlisine kadar hepimiz buradayız. Oldukça resmi olmayan bir grubuz."

Herkes alkışa boğuldu ve Lanie içine dalıp kaybolacağı büyük bir kara delik diledi. "Merhaba," demeyi başardı ve küçük bir el salladı. Doğru nezaket seviyesini yakalamış olmalıydı çünkü hepsi kendi aralarında konuşarak yemek yemeye ve şarap içmeye geri döndüler.

"Gerçekten hepsiyle akraba mısınız?" diye sordu Cora, dişsiz gülümsemelerine bakılırsa muhtemelen ikiz olan iki küçük kızın, yarısı yüzlerine bulaşmış çikolatalı kekleri mutlu bir şekilde yemelerini izlerken.

Cora güldü. "Hemen hemen. Benim büyük bir ailem var.

Senin var mı?" "Hayır."

"Bekar mı?"

"Evet." Lanie'nin şu anki ilişki durumu: *Yatağının çaprazında uyumak.*

Cora gülümsedi. "Eh, halkımı paylaşmaktan mutluluk duyarım - kesinlikle etrafta yeterince varız. Hey," diye bağırdı, bir elini ağzına götürerek. "Biri kızları yıkaması için içeri götürsün ve artık kek yok yoksa duvarlardan zıplayacaklar."

Yani kekler sorun oldu ama öğle yemeğinde şarap sorun olmadı. Bildiğim iyi oldu.

Cora, Lanie'nin yüz ifadesine gülümsedi ve düşüncelerini açıkça okudu. "Biz Kaliforniyalıyız," dedi. "Şarabımız konusunda ciddiyiz ama diğer her konuda rahatız. Aslında belki de sloganımız bu olmalı. Şimdi gelin, oturun." Lanie'yi masalara doğru çekti. "Yakında işe koyulacağız."

Etkileyici miktarda yiyecek vardı, hepsi İtalyan, hepsi güzel kokulu ve lezzetli görünüyordu. Lanie'nin kalbi hem şarap hem de lazanya için *kesinlikle* diyordu, ama pantolonu *lanet olsun kadın*, onun yerine bir *salata bul* diyordu.

Cora masanın sonunda oturan, Lanie'nin yaşlarında görünen, ipeksi siyah saçları ve aynı renk gözleri olan kadını dürttü. "Scoot," dedi Cora.

Kadın çekildi. Diğer herkes de öyle yaptı ve Lanie için bir boşluk bıraktı.

"Otur," dedi Cora Lanie'ye. "Yemek ye.

Neşelen." "Ama-"

Cora, Lanie'nin tam karşısındaki, yirmili yaşlarının başında, diğeriyle aynı muhteşem siyah saçlara ve gözlere sahip kadını göstererek, "Şuna da dikkat et," dedi. "Kötü tavırları bulaşıcı olabilir."

"Sağ ol anne," dedi etkileyici bir göz devirmeyle.

Cora kızına bir öpücük kondurdu ve masalardan birinin ortasından bir şişe şarap alıp giderken bardakları doldurarak uzaklaştı.

"Bir gün gözlerimi öyle bir devireceğim ki kör olacağım," diye mırıldandı kızı.

İkizler hâlâ kıkırdayarak ve çikolatayla yıkanmış gibi görünerek koşarak içeri girdiler, bu da biraz kargaşaya neden oldu. Göze çarpmamaya çalışan Lanie çantasından öğle yemeğini çıkardı; bir kap içinde, sossuz, ev yapımı bir salata.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Cora'nın kızı sordu. "Buraya gelip seni doğru düzgün beslemediğimiz için bize bağırmasını mı *istiyorsun*? Kaldır şunu." Ayağa kalktı, masanın ortasındaki tabak yığınının uzandı ve Lanie'ye bir tane uzattı. "Al bakalım. Şimdi doldur ve ye ve Tanrı aşkına, bunu yaparken mutlu görün yoksa kıcıma tekme basar."

Lanie gözlerini masaların ortasına dizilmiş güveç kaplarına dikti. Spagetti, lazanya . . .

"Merak etmeyin, hepsinin tadı da görüldüğü kadar güzel," dedi yaşlı bir adam masanın ortasından. Kafasında hiç saç yoktu ama göğsünde, polo tişörtünün üstünden dışarı taşan büyük bir gri çelik tüy yaması vardı. Zeytin rengi teni en az yetmiş yıl güneş görmüştü ama gülümsemesi saf küçük çocuk yaramazlığıydı. "Kolesterolünüz için de endişelenmeyin," diye ekledi. "Yetmiş beş yaşındayım ve hayatımın her günü böyle yedim." Masaya doğru eğildi ve onun elini sıktı. "Leonardo Antony Capriotti. Bu da benim elli dört yıllık sevgilim, Adelina Capriotti. Göbek adını kullanmak isterdim ama bunu yaptığım da benimle yatmayı reddediyor."

Yanıdaki yaşlı kadın ufacık tefecikti, beyaz saçları başında sıkı bir topuz yapmıştı, gözlükleri burnunun üzerindeydi, gülümsemesi muzipti. "Onu hizada tutmak lazım, bilirsin. Tanıştığımıza memnun oldum."

Lanie şirket hakkında yaptığı araştırmalardan bu şaraphaneyi yetmişli yıllarda Leonardo ve Adelina'nın kurduğunu biliyordu, ancak o zamandan beri günlük dizginleri Lanie'nin şimdi patronu Cora olduğunu fark ettiği kızlarına devretmişlerdi. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Aynı şekilde. Bize yeni ve güncel bir görünüm kazandıracaksın ve beni iyi göstereceksin," dedi. "Öyle değil mi?"

"Doğru," dedi ve bunun gerçekten doğru olduğunu umdu. Baskı ya da başka bir şey yok ...

Gülümsedi. "Senden hoşlandım. Şimdi ye."

Eğer bunlardan biraz daha yerse, öğleden sonra uykuya ihtiyacı olacaktı. Ama kimseyi aşağılamak istemediğinden, tabağına alabileceği kadar az bir şey aldı ve çatalıyla iterek günaha karşı koymaya çalıştı.

"Uh-oh," dedi Cora'nın kızı. "Bir diyetisyenimiz var."

"Kes şunu," dedi Lanie'nin yanındaki kadın. "Onu korkutup kaçıracaksın ve sonunda yine annemin boktan listesine gireceksin."

Cora'nın tişörtünde şöyle yazan kızı: YAŞA, GÜL VE BENİ YALNIZ BIRAK yazılı tişörtünü giyen kızı homurdandı. "İkimiz de biliyoruz ki ben asla bok listesinden *çıkamam*. Sadece listede bir aşağı bir yukarı ilerliyorum. Annemi memnun etmek imkânsız."

"Onu dinleme," dedi diğer kadın Lanie'ye. "Bu arada ben Alyssa. Şuradaki huysuz da benim küçük kız kardeşim Mia."

Mia el salladı ve ekmek sepetine uzandı. "Bikini vücuduna sahip olmaktan vazgeçiyorum, o yüzden tereyağını uzatır mısın lütfen? Büyükanнем, Tanrı'nın bu gezegene alkol ve karbonhidratları bir nedenle koyduğunu ve O'nu hayal kırıklığına uğrattıysam lanetleneceğimi söylüyor."

Büyükanнесi ona kadeh kaldırdı.

"Mia ve ben burada, şaraphanede çalışıyoruz," dedi Alyssa ve göğsüne sarılı küçük kundağı nazikçe okşadı. "Bu Elsa, benim en küçüğüm."

"Elsa, prenses gibi mi?" Lanie sordu.

"Daha çok kraliçe gibi," dedi Alyssa gülümseyerek ve bebeğinin poposunu okşadı. "Bir gün bu tüneği o yönetecek."

"Kimi kandırıyorsun?" Mia sordu. "Annem üç yüz yaşına gelene kadar dizginleri elinde tutacak. Cadılar o kadar uzun yaşar, biliyorsun."

Lanie nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Ne de olsa o cadı artık onun patronuydu. "Onu yine korkutuyorsun," dedi Alyssa ve Lanie'ye baktı.

"Biz

Annemi deliler gibi seviyorum, söz veriyorum. Mia sadece şirret çünkü en son terk edildi.

Bu sabah işe geç kaldı ve isyan yasasını okudu. Hayatın berbat olduğunu düşünüyor."

"Evet, hayat *gerçekten de* berbat," dedi Mia. "Eşek taşığı kadar berbat. Ve tüm bu her sabah uyanma olayı biraz aşırıya kaçıyor. Ama Alyssa haklı. Beni dinlemeyin. Alaycılık. Ben böyle sarılırım."

Alyssa masanın öbür ucuna uzandı ve kız kardeşinin elini kendi eliyle sıktı, gözleri yumuşacıktı. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın? Bunu sevdiğini sanıyordum."

Mia omuz silkti. "Ona mesaj atıyordum ve ara sıra sadece 'K' ile cevap veriyordu. Yani, 'K'nin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. 'Tamam' yazmaya niyetlendiğini ama bıçaklandığını ve fazladan bir harf daha yazmak için enerji harcayamadığını mı varsaymalıyım?"

Alyssa gülmek için dudaklarını ağızına götürdü. "Bana ona bunu sormadığını ve sonra mesajla ayrılmadığını söyle."

"Evet, sevgili çok bilmiş kardeşim, aynen öyle oldu. Ve şimdi yeni bir sloganım var: *Güzel göğüs yıllarını onları hak etmeyen bir adam için harcama*. Oh, ve yan not: hiçbir erkek hak etmez. Erkekler berbattır."

Lanie istemeden de olsa bir homurtu çıkardı ve iki kadın da ona baktı.

"Evet, öyle," dedi. "Berbat."

"Gördün mü, senden hoşlanacağımı biliyordum." Mia bir şişe kırmızıya uzandı ve eliyle Lanie'ye doğru işaret etti.

Başını iki yana salladı. "Su iyi, teşekkürler."

Mia başını salladı. "Ben de suyu severim. Pek çok sorunu çözüyor. Kilo vermek mi istiyorsunuz? Su iç. Erkeğinden bıktın mı? Onu boğ." Durakladı ve düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Geriye dönüp baktığımda, *bu* yolu seçmeliydim ..."

Bir adam verandaya çıktı, masaları gözden geçirdi ve Alyssa'ya odaklandı. Arkasından yaklaştı, yüzünü kavradı ve öpmek için yukarı kaldırdı. Ve bu konuda da utangaç değildi, önce gözlerinin içine samimi bir şekilde gülümsedi.

Ellerini bebeğin kollarında gezdirdikten sonra bir santim geri çekildi. "Kızlarım nasıl?" diye mırıldandı.

"Tanrım, dikkatli ol yoksa boğulacak," dedi Mia.

"Hmm." Adam Alyssa'yı tekrar öptü, bu sefer başını kaldırmadan önce daha uzun süre öptü. "Gitmek için ne güzel bir yol." Lanie'ye döndü ve gülümsedi. "Hoş geldiniz. Ben Owen Booker, şarap yapımcısıyım."

Biraz şaşkın görünen Alyssa dudaklarını yaladı. "Ve kocası," diye ekledi onun özgeçmişine. "O benim kocam." Gülümsedi. "Bir şekilde

ülkedeki en iyi şarap üreticisini bulmak."

Owen usulca güldü ve makarnasından bir ısırık almak için çatalını ödünç aldı. "Öğleden sonraki toplantıda görüşürüz," dedi ve eğilip Elsa'nın küçük başına bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaştı.

Alyssa onun gidişini izledi. Spesifik olarak kışını izledi ve teatral bir iç çekiş yaptı.

"Aman Tanrım, kes şunu," diye homurdandı Mia. "Senin de ağzının suyu akıyor. Kendini topla, kadın. Dün onu öldürmek istiyordun, hatırladın mı?"

"Yine *de* o bir erkek," dedi Alyssa. "Eğer günde en az bir kez onu öldürmek istemiyorsam, işini doğru yapmıyor demektir."

Mia, "Lütfen Tanrım, bana bebeklik hormonlarının yarattığı ruh hali değişimlerinin bitmek üzere olduğunu söyle," dedi.

"Hey, artık bebek hormonlarına bağlı ruh hali değişimleri yaşamıyorum."

Mia homurdandı ve Lanie'ye baktı. "Bilgin olsun, ne zaman benim mantığın sesi olduğum bir durumla karşılaşsak, bu muhtemelen kıyamet gibi bir şeydir ve kendini kurtarmalısın."

"Her neyse," dedi Alyssa. "O çok seksi ve benim, tamamen benim."

"Evet," dedi Mia. "Biliyoruz. Ve o ikinci sınıftan beri senin ve onunla daha sonra yatacaksın, yani ..."

Alyssa güldü. "Biliyorum. Harika değil mi? Tek ihtiyacın olan sevgi."

"Su, yiyecek, barınak, votka ve Netflix'e de ihtiyacımız olduğuna eminim." "Mutlu olduğum için özür dilerim." Alyssa Lanie'ye baktı. "Sen Evli misin, Lanie?"

"Artık değil." Hayatında yediği en muhteşem fettuccine Alfredo'dan bir ısırık aldı ve belki de pazartesi günleri kalorilerin sayılmadığına karar verdi.

"Pisliğin teki miydi?" Mia sordu, gözleri meraklı ama sıcaktı. "Aslında o öldü."

Alyssa'nın nefesi kesildi. "Çok özür dilerim. Sormamalıydım."

"Hayır," dedi Lanie, ağzındaki baklayı böyle çıkardığı için kendini tekmeleyerek. "Sorun değil. Altı ay oldu." Altı ay, bir hafta ve iki gün ama hey, kim sayıyordu ki? Suyunu atladı ve şaraba uzandı. Roma'dayken . . .

"Bu gerçekten çok uzun bir süre değil," dedi Alyssa.

"Ben gerçekten iyiyim." Hızlı iyileşmenin bir nedeni vardı. Aslında birkaç tane. Altı ay boyunca çıkmışlardı ve adam çekici ve karizmatikti ve aşka yeni başlamıştı, kız da çabuk aşık olmuştu. Evlenmişlerdi ve

Beş yıl geçmişti, ilk yarısı harikaydı, ikinci yarısı o kadar da iyi değildi çünkü birbirleri için doğru kişi olmadıklarını keşfetmişti. Neyin yanlış olduğunu tam olarak kestirememişti ama bir zamanlar paylaştıkları her şeyin solup gittiği yadsınamazdı. Ama Kyle öldükten sonra bazı şeyler gün ışığına çıkmıştı. Mesela bir bağımlılığını ondan sakladığı gerçeği gibi.

Bir eş bağımlılığı.

Bu, yas tutma sürecini atlatması için uzun bir yol kat etmesini sağlamıştı. Kyle'la evli olduğunu iddia eden birkaç kadının daha ortaya çıkması da öyle. Bu aşağılanmayı paylaşmaya niyetli olduğundan değil. Ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Sen benim ayım ve yıldızımın, derdi ona hep.

Evet. Ortaya çıktığı gibi, bir dizi yalandan sadece biriydi.

Cora geri döndü ve Lanie neredeyse rahatlayarak ayağa fırlayacaktı. İş! İş onu kurtaracaktı.

Cora bir kolunu Mia'ya dolayarak ve nazikçe sıkarak, "Görüyorum ki büyük, meraklı, her şeye burnunu sokan, gürültücü, sevgi dolu ailemden bazılarıyla tanışmış ve hikâyeyi anlatacak kadar hayatta kalmışsın," dedi.

Lanie, "Evet ve ben de bunu yapmaya hazırım," dedi.

"Oh, henüz değil." Cora ona oturmasını işaret etti. "Aceleyle gerek yok, öğle yemeğine daha on beş dakika var." Sonra bir kez daha masaları dolaştı ve önünden geçtiği herkesle sohbet etti. "Kızlar," diye seslendi şimdi diğer masanın etrafında birbirlerini kovalayan kek ikizlerine. "Yavaşlayın lütfen!"

Lanie'nin masasında herkes fiçiler üzerine bir tartışmaya dalmıştı. Şerif yardımcısı üniforması giymiş bir adam çift kanatlı Fransız kapıdan fark edilmeden içeri girdiğinde Lanie Amerikan meşesi ile Fransız meşesi arasındaki farkları yarım kulakla dinliyordu. Uzun boylu, yapılı ve tamamen silahlıydı. Gözleri koyu renk güneş gözlükleriyle kapalıydı ve ifadesi okunamıyordu. Ve cehennem gibi korkutucuydu.

Doğrudan ona doğru yürüdü.

"Kay," dedi masadakilere ve kimse kaymadığı için -aslında kimse ona bakmadığı için- anie de kaymaya başladı.

"Teşekkürler." Oturdu ve Mia'nın Alyssa'yla konuşmasına ara vermeden kendisine uzattığı tabağı almak için onun yanından uzandı. Tabak kesinlikle hiçbir insanın tüketemeyeceği kadar şaşırtıcı bir şekilde doluydu.

Lanie'yi bakarken yakaladı.

"Çok fazla yemek var," dedi anlamsızca.

"Açım." Bir çatal kaptı. "Sen yeni işe alınmışsın."

"Lanie," dedi ve adamın sanki bir haftadır yemek yememiş gibi kürekle yemek yemeye başlamasını hayretle izledi.

"Mark," dedi bir lokmayı yuttuktan sonra, Kyle'ın takdir ettiği bir şeydi bu çünkü Kyle ağzı doluyken konuşurdu ve bu onu öldürmek istemesine neden olmuştu. Anlaşıldığı kadarıyla buna gerek kalmamıştı. Bir kalp krizi onun için bunu yapmıştı.

Görünüşe göre bir sürü eşini aldatmak oldukça stresliymiş. Anladım.

Mark, "Çok cesur bir kadın olmalısınız," dedi.

Korkunç bir an için Kyle'dan yüksek sesle bahsettiğinden korktu ve gözlerini ona dikti.

"Bu işi, bu aileyi üstlenmek," dedi. "Onlar deli, biliyorsun. Her biri."

Adamın gülümsemesi ve kesinlikle kötü niyetli olmadan konuşması nedeniyle, şaka yapıyor olması gerektiğini biliyordu. Ama yine de ona yemek servisi yaptıklarını düşününce bunun kabalık olduğunu düşündü. "O kadar da kötü olamazlar," dedi. "Seni besliyorlar ve sen de bundan hoşlanıyor gibisin."

"Kim bundan hoşlanmaz ki? Bu topraklardaki en iyi yemek."

Bu aslında doğrudu. Onun tabağındaki her şeyi sanki bir yemek yeme yarışmasıymış ve dünya şampiyonasında ikinci olma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi yemesini izledi. Hayretle başını salladı. "Bu kadar hızlı yersen mide ekşimesi yaşarsın."

"Hiç yememekten iyidir," dedi saatine bakarak. "Kötü adamları kovalamak için tekrar yola çıkmama on dakika var ve önümde uzun, aç saatler var."

"O günlerden biri, ha?"

"O yıllardan biri," dedi. "Ama en azından her gün burada, şaraphanede tıklıp kalmıyorum."

Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. "İşimle dalga mı geçiyorsun?" "Dalga geçmek mi? Hayır," dedi. "Sempatî sunuyorum, evet. Açıkça görülüyor ki Kendini neye bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok. Hâlâ kaçabilirsin, biliyorsun."

Sadece beş dakika önce kendisinin de aynı şeyi düşünmüş olması yardımcı olmadı. Henüz başlamadığı bu iş için birden kendini savunmaya geçmiş hissederek etrafına bakındı. Şaraphanenin kendisi açıkça sevgiyle

ve güzelce bakılmıştı. Oturdıkları bahçe yemyeşil, rengarenk ve misafirperverdi. Elbette, burada çalışan insanların sayısı göz korkutucuydu, tıpkı her gün öğle yemeği yemek ve sosyalleşmek için toplandıkları gerçeği gibi. Ama buna alışacaktı.

Olabilir.

"İşimi seviyorum," dedi.

Mark sırtıttı. "Daha birinci günündesin. Ve henüz başlamadın, yoksa şarabını bitirmiş olurdun. Güven bana, bu zorlu bir yolculuk olacak, Lanie Jacobs."

Hah. Yani kesinlikle onun hakkında, kızın onun hakkında bildiğinden daha fazla şey biliyordu. Onun hakkında daha fazla şey bilmekle ilgilenmediğine göre önemli bir şey değildi. "Yaşamak için ne yaptığınıza bakılırsa, işimle ilgili 'kaba' hiçbir şey olmadığının farkındasınızdır."

"Bu tımarhanede çalışmaktansa her gün haydutlarla ve çetecilerle yüzleşmeyi tercih ederim."

Adamın şaka yaptığını, aslında oldukça komik olduğunu biliyordu ama büyülenmeyi reddetti. Gerçek şu ki, şu anda penis taşıyan herhangi bir insan tarafından büyülenemezdi. "Doğru," dedi, "çünkü belli ki burada kendi isteğin dışında rehin tutuluyorsun ve tüm bu harika yemekleri zorla yiyorsun. Senin için ne kadar kötü."

"Evet, hayat tam bir kaltak." Adam, kadının tabağındaki dokunmadığı peynirli ekmek parçasına baktı. Bu sonuncusuydu.

Alması için başıyla işaret etti ve sonra onu da kaldırmasını hayretle izledi. "Sormak zorundayım," dedi. "Bu dünyada nasıl oluyor da ..." Eliyle iyi bakıldığı belli olan vücudunu işaret etti ve onu tarif edecek bir kelime bulmakta zorlandı. *Ateşli kelimesinin* işe yarayacağını düşündü - eğer biri iri, sinir bozucu, mükemmel formdaki alfalardan hoşlanıyorsa - bunu söylemeye niyetli olduğundan değil, çünkü onun ne kadar iyi göründüğünü tam olarak bildiğinden emindi.

"Nasıl bu kadar ... ne?" diye sordu.

"Kimse sana iltifat için balık avlamanın itici olduğunu söylemedi mi?"

Adam gülerek onu şaşırttı, belli ki onun hakkında ne düşündüğüyle hiç ilgilenmiyordu. "Günlerim çok fazla kalori yakmakla geçiyor," dedi.

"Uh-huh."

Koyu renk güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itti ve yaramazlıkla dans eden koyu renk gözlerini ona dikti. "Bu kadar genç birinde bu kadar alaycılık."

Masaya bir tabak kek kondu ve Lanie ağzının sulandığını hissederek keklere baktı. Kendini ancak bu kadar kontrol edebiliyordu ve görünüşe göre sınırına gelmişti çünkü bir tane aldı ve sonra hiç duraksamadan ikincisini de kaptı. Şerif yardımcısının onu izlediğini ve bu sırada eğlenmiş görüldüğünü fark edince omuz silkti. "Bazen bir şeyi başarmadan önce kendimi ödüllendiririm. Buna ödül öncesi motivasyon deniyor."

"İşe yarıyor mu?"

"Kesinlikle yüzde yüz hayır," diye itiraf etti ve keklerden bir ısırık aldı, kendini durduramadan önce kısık bir inilti çıkardı. "Aman Tanrım."

Gözleri karardı ve siyahlaştı. "O kek sana oldukça iyi bir deneyim yaşıyor gibi konuşuyorsun."

Sessizlik için bir parmağını kaldırdı, muhtemelen ilk kez toplum içinde orgazm oluyordu.

Biraz eğildi ve kalçaları zaten birbirine yapışmış olduğundan, doğrudan kulağına konuşmak için fazla uzağa gitmesine gerek kalmadı. "Sen de aynı seksi sesleri çıkarıyor musun-"

Hâlâ konuşmadığı için yine onu işaret etti ve o da sıırıttı. "Evet," dedi. "Eminim öyledir. Ve şimdi günün geri kalanında ne düşüneceğimi biliyorum."

"Kötü adamları yakalamakla çok meşgul olacaksın, unuttun mu?" "Çoklu görevlerde gerçekten iyiyimdir," dedi.

Çok paslı olmasına rağmen bir kahkaha attı. Komik bir şey bulmayalı uzun zaman olmuştu. Bu onun hakkındaki fikrini değiştirmemişti. Hâlâ kendinden çok emin, çok ukalaydı ve kız bunu bir ömür boyu yetecek kadar yaşamıştı. Ama aynı zamanda çoklu görevlerde de iyiydi ve aynı anda hem ondan hoşlanmıyor hem de mizah anlayışını takdir edebiliyordu.

Gülümsemesinin sıcak ve davetkâr bir hal almasını takdir edememişti, çünkü bir dakikalığına aralarından bir şey geçmişti, fark edemediği ya da fark etmek istemediği bir şey.

"Belki bir ara seni arayabilirim," dedi.

Onu kibarca geri çeviremeden, küçük kek ikizleri koşarak geldi, ona atladılar, içlerinden biri bağırdı, "Baba, baba, baba! Bakın neyimiz var!"

İkisini de etkileyici bir kolaylıkla yakalayan Mark ayağa kalktı, bir şekilde keklere el koymayı başardı ve çikolataya bulanmadan önce onları bir kenara koydu. "Neden," diye sordu Lanie'ye ikiz kara kafalarının üzerinden, "bu

Bir çocuk size bir şey göstermek istediğinde, onu doğrudan korneanıza yerleştirmeye çalışır mı?"

Hâlâ şaşkın olan Lanie sadece başını sallayabildi.

Mark kızları sırtından baş aşağı sarkacak şekilde ayarladı. Mark tekrar Lanie'nin yüzüne döndüğünde, iki küçük ayak bileği kocaman ellerinin arasındaydı. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Lanie'nin şüphesiz şok olmuş yüzüne. "Ben bunu her gün düşünüyorum."

Aslında onun bile ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu... Adam bir Capriotti miydi? Bunu nasıl fark etmemişti?

"Evet," dedi. "Ben de onlardan biriyim, bu yüzden onlar hakkında şikayet edebiliyorum. Dur tahmin edeyim, az önce çağrıma cevap vermemeye mi karar verdin?"

Kesinlikle hayır, ama o bunu daha yüksek sesle söyleyemedi Cora geri döndü ve parmak uçlarına kalkarak Mark'ı yanağından öptü. "Selam bebeğim. Gerçekten zor bir gece geçirdiğini duydum."

Omuz silkti.

"Yeterince yemek yiyor musun?" diye sordu. "Evet mi?" Boş tabağına baktı ve sonra memnuniyetle başını sallayarak uzanıp saçlarını karıştırdı. "Güzel. Ama bir an bile Marcus Antony Edward Capriotti, dün gece içerken yakalandığı puroları büyükbabana kimin soktuğunu bilmediğimi düşünme."

"Büyükbaba", nam-ı diğer Leonardo Antony Capriotti, masadaki koltuğundan ellerini "*Kim, ben mi?*" der gibi kaldırdı.

Cora her ikisine de başını salladı, kızların Mark'ın geniş omuzlarından inmesine yardım etti, ellerinden tuttu ve uzaklaştı.

Hayır, Lanie kesinlikle adamın çağrısını kabul etmeyecekti. Ve onun varsaydığı sebeplerden dolayı da değil. Adamın çocuk sahibi olmasını umursamıyordu. Onun için önemli olan, her şeye sahipmiş gibi görünen bir adamdı: yakın bir aile, harika çocuklar, öldürücü bir gülümseme, seksi bir vücut... ne kadar şanslı olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Aslında bu onu çıldırtıyordu.

Kadının yüz ifadesine baktı. "Tamam, yani kesinlikle telefonuma cevap vermeyeceksin."

"Kişisel bir şey değil," dedi. "Ben sadece çıkmıyorum..."

"Babalar mı?"

Aslında, artık aşka güvenmemesinin doğrudan bir sonucu olarak, ufacık da olsa, artık *kimseyle* çıkmıyordu, ama bu onu ilgilendirmezdi.

Bir süre daha ona baktı ve içinde kalan eğlence onu terk etti ve güneş gözlüklerini tekrar gözlerinin üzerine kaydırırken sadece başını salladı. "Bugün iyi şanslar," dedi. "Buna gerçekten ihtiyacın olacak."

Ve sonra gitmişti.

Onu yargıladığını düşündü. Böyle düşünmesinden nefret ediyordu ama böyle düşünmesine izin vermek en iyisiydi. Sorunun kendisinde, tamamen kendisinde olduğu gerçeğinden kesinlikle daha iyiydi. Derin, titrek bir nefes alıp döndü ve sadece Cora'nın değil, Mark'ın kız kardeşlerinin, büyükbabasının ve sadece akraba olduklarını tahmin edebildiği birkaç kişinin de onu izlediğini görünce şaşırdı.

Kendime not: *Capriottiler gözetimsiz bırakıldıklarında çoğalırlar.*

Ön sipariş için [buraya](#) tıklayın!

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Kitaplarındaki ilginç karakterlerle olan benzerlikler çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü kitaplarını romans satılan her yerde bulabilir, kitap listesinin tamamı ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin

Diğer yazar: Jill Shalvis

Momen'in Kurgu Romanları

Kayıp ve Bulunmuş Kız

Kardeşler İyi Şanslı Kız

Kardeş (roman)

Çok Yakında

Yağmurlu Gün Dostları

Heartbreaker Bay Romanları

O Öpücük Hakkında

Noel Arifesini Kovalamak

Yanlışlıkla Bilerek Ökseotu

ile Baş Belası

Tatlı Küçük Yalanlar

Şanslı Liman Romanları

Milyonda Bir O
Kadar İyi ki
Öpücüğünde
Var
Hayatta Bir Kez
Hep Aklında Sen
Olmalıydın Sonsuza
Kadar ve Sonunda
Bir Gün
Lucky in Love
Head Over Heels
The Sweetest Thing
Simply Irresistible

Hayvan Manyetizması Romanları

Hala Tek
İstediğim
Sonra Sen Geldin
Söylenti Var
Kalbimi Kurtar
Hayvan Cazibesi
Hayvan
Manyetizması

* AVON BOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler almak ve daha fazlası için Avon'un Kalpten Haber Bültenine katılın!

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Rainy Day Friends kitabından alıntıdır, telif hakkı © 2018 Jill Shalvis'e aittir.

İYİ ŞANS KARDEŞİ. Telif hakkı © 2018 Jill Shalvis'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat **e d i l e c e k** herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Bilgi için adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Dijital Baskı MAYIS 2018 ISBN: 978-0-06-246359-3

Basılı Baskı ISBN: 978-0-06-246361-6

Kapak tasarımı Nadine Badalaty

Kapak fotoğrafları © Cynthia Kidwell/Shutterstock (köpek); © ftohunter/ Shutterstock (gökyüzü); © ftohunter/ shutterstock (piknik sepeti ve battaniye); © Tomas Zrna/ Getty Images (manzara)

William Morrow Impulse, HarperCollins Publishers'ın ticari markasıdır.

William Morrow ve HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.